

ДАНИЕЛ СТИЙЛ НАЙ-СКЪПИЯТ ПОДАРЪК

Превод от английски: Мая Димитрова, 1998

chitanka.info

*„На Том заради всички щастливи моменти, с цялата
ми обич“*

Д.С.

1

Гумите на червеното ферари изскърцаха, докато завиваше зад ъгъла, и то прилежно се гмурна на мястото, където Джак Уотсън винаги го оставяше. Това беше паркингът на магазина му в Бевърли Хилс, „Джулис“. Точно преди двайсет години му беше дал името на деветгодишната си по онова време дъщеричка. Тогава го беше осенило вдъхновението, хрумнало му бе да направи нещо ей тъй, за удоволствие, след като взе решението да се откаже от продуцирането на филми.

Беше направил седем–осем филма с малък бюджет и без никой от тях да е забележителен, а преди това след завършването на колежа бе прекарал пет–шест години, като поработваше на актьорското поприще. Филмовата му кариера беше незначителна, изпълнена с онези обичайни надежди и обещания, които накрая не се оказват точно, каквото човек си е запланувал, а и много често направо носеха разочарования. Но късметът му се обърна, когато започна да се занимава с търговия на дребно с неочакваната помощ на един чичо, оставил му в наследство известна сума. Сякаш дори без да полага големи усилия, той отвори магазин, в който всяка жена от Лос Анджелис би искала да пазарува, па ако ще и с цената едва ли не на убийство. В началото неговата съпруга му помагаше при зареждането със стока, ала за две години Джак си даде сметка, че има по-добро око за асортимента от нея. За голямо както нейно, така и на купувачките огорчение. Всички жени в града, актриси и светски величия, модели и обикновени богати домакини, искаха да отидат в „Джулис“ и да срещнат там Джак Уотсън. Той беше от мъжете, които дори не трябва да полагат усилия: жените му налитаха като мухи на мед. Това му харесваше. Както и на тях.

Две години след като отвори магазина си, за ничия друга изненада, освен за негова собствена, жена му го напусна. И той трябваше да признае, че през последните осемнайсет години изобщо не му бе липсвала. Срещна я в екипа на един от своите филми, тя беше

дошла да я пробват за роля, а следващите две седмици ги прекара, погълната от страстта си към него, на вилата му в Малибу. В началото се беше влюбил лудо в нея и шест месеца по-късно се ожениха — това бе първата му и единствена брачна авантюра. Продължи петнайсет години и им се родиха две деца, но свърши с цялата горчилка и отровни слова, които според него бяха неизбежни при всеки брак. През следващите години се беше изкушавал да опита отново само веднъж, с жена, която беше прекалено умна, за да се омъжи за него. Тя беше единствената, която някога бе събуждала чувството за вяръност у него, и той му се беше подавал само веднъж. Тогава беше на четирийсет и няколко, а тя — на трийсет и девет, французойка и много успешна в изявите си художничка. Бяха живели заедно в продължение на две години и когато тя загина при катастрофа на път за среща с него в Палм Спрингс, той мислеше, че никога няма да се съвземе. За пръв път в живота си Джак Уотсън бе познал истинската болка. Тя представляваше всичко, за което винаги бе мечтал, и дори сега, в редките си моменти на сериозност, той продължаваше да твърди, че това е единствената жена, която някога бе обичал, и не лъжеше. Дориан Матийо беше забавна и непочтителна, сексапилна й красива и по неин си начин крайно възмутителна. Тя не се примиряваше с никоя от чертите му и казваше, че само една глупачка би се омъжила за него, ала той нито за момент не се беше усъмнил в любовта й. И я обожаваше. Тя го заведе в Париж да се запознае с приятелите й и бяха пътували навсякъде заедно — Европа, Азия, Африка, Латинска Америка. Винаги му се беше струвало, че моментите, прекарани с нея, са белязани от някаква магия. Но смъртта й го остави в кънтяща празнота и непреодолимо чувство за загуба, за което наистина мислеше, че може да го убие.

След нея бе имало други жени, множество, колкото да запълват дните и нощите. През десетината години, откак бе умряла, той почти никога не беше оставал сам, във всеки случай не физически сам, но друга не беше обичал, нито пък искаше да обича... Според него да обичаш бе твърде болезнено. На петдесет и девет Джак Уотсън имаше всичко, което някога беше искал: непрекъснато разрастващ се бизнес, доходоносен и динамичен.

Преди смъртта на Дори бе отворил магазин в Палм Спрингс, а пет години по-късно и друг в Ню Йорк. През последните две години

замисляше да открие магазин в Сан Франсиско. Но на неговата възраст не беше вече съвсем сигурен дали му се щат всички главоболия на едно по-нататъшно разрастване. Може би, ако синът му Пол навлезеше в неговия бизнес... Досега обаче не бе имал особен успех в опитите да го отвлече от собствената му филмова кариера. На тридесет и две Пол вече беше станал преуспяващ млад продуцент. Успехите му бяха много по-значителни, отколкото бащините му навремето, и той обичаше работата си от все сърце. Само че Джак изпитваше дълбоко недоверие към филмовата индустрия с нейните превратности и почти неизбежни разочарования. Какво ли не би дал, за да прилъже Пол в своя бизнес. Може би някой ден. Ала със сигурност не сега. Синът му изобщо не искаше и да слуша за това. Обичаше работата си, а също и жена си. Беше женен от две години насам и единственото нещо, което изглежда липсваше в живота му — или поне той така твърдеше, — беше бебче. Джак дори не беше сигурен доколко това е важно за Пол, но очевидно беше важно за Джан. Тя работеше в една художествена галерия и Джак винаги бе имал чувството, че просто се мотае наоколо, докато чака да ѝ се народят деца. Струваше му се малко мекушава, но иначе беше добро момиче и очевидно бе направила Пол много щастлив. Беше и красива; майка ѝ беше отдавна оттеглилата се, но удивително изглеждаща актриса, Аманда Робинс — висока, слаба и руса, на петдесет и все още прекрасна за окото. Преди двадесет и шест години тя се бе отказала от изключителна филмова кариера, за да се омъжи за един много сериозен, уважаван и ако питате Джак, крайно отегчителен banker на име Матю Кингстън. Имаха две красиви дъщери, огромна къща в Бел Еър и се движеха в най-отбрани среди.

Аманда беше една от малкото жени в Лос Анджелис, които никога не бяха пазарувала в магазина на Джак и в редките случаи, когато пътищата им се пресичаха, на него все му беше забавно да установява, че тя изобщо не може да го понася. Сякаш ненавиждаше всичко, което е той и което представлява. И изобщо не би се изненадал, ако узнаеше, че Аманда е направила всичко по силите си, за да разубеди дъщеря си да се омъжи за Пол Уотсън. Тя и мъжът ѝ, изглежда, имаха смътна представа за шоубизнеса и бяха сигурни, че Пол може да се окаже точно толкова безразборен във връзките си, колкото и баща му. Но не беше така. Пол беше сериозен млад човек, вече доказал пред тях, че е солиден съпруг, на когото може да се

разчита. Като че го бяха приели в специалното си семейство, макар и сърцата им никога да не се бяха затоплили за баща му. Репутацията на Джак беше широко известна в Лос Анжелос. Той изглеждаше добре, движеше се навсякъде и се знаеше, че ту си ляга, ту се кара с всяка изгряваща звездичка или модел, изпречили се на пътя му. Без да дължи някому обяснение. Винаги беше мил към жените, с които излизаше, всъщност май твърде мил. Беше щедър, интелигентен, приятен като присъствие и винаги забавен. Жените, с които излизаше, неизменно го обожаваха и току някоя от тях проявяваше глупостта да си въобрази, че би могла да го „хване“ за нещо повече от кратка авантюра. Джак Уотсън обаче беше твърде умен за това. Той се грижеше дамите да идват и да си отиват от живота му, без да им се дава време да се установят или да започнат да оставят дрехите си в неговия гардероб. А винаги беше болезнено честен с тях, нищо не обещаваше и не създаваше измамни впечатления. Осигуряваше им приятно прекарване, водеше ги по всички места, за които някога бяха чели или мечтали, хранеше ги и ги поеше в най-добрите ресторанти и преди да разберат откъде им е дошло, той вече продължаваше нататък към следващата. И те оставаха с приятен, макар и кратък спомен за една авантюра с красив, сексапилен мъж, който ги зарязваше, зяпнали подире му и желаещи да е имало как поне още малко да са с него.

Беше невъзможно човек да се сърди на Джак или дори дълго да му се мръщи. Всичко около него беше покоряващо очарователно, дори начинът, по който ги напускаше. От време на време си определяше срещи и с омъжени жени, но винаги говореше за съпрузите им само най-хубави неща. Джак Уотсън беше забавен човек, страхотен в леглото, неизцерим плейбой и никога, нито за частица от секундата, той не се бе правил на нещо друго. И на петдесет и девет все още изглеждаше с десет години по-млад. Когато имаше време, работеше на открито, често плуваше в океана, продължаваше да държи къщата в Малибу и обичаше жените почти толкова много, колкото и червеното си ферари. Пукаше му единствено само за децата му и в това отношение беше страшно сериозен. Джули и Пол бяха и винаги щяха да бъдат светлината в неговия живот. От майка им беше останал само смътен спомен, който при това винаги го изпълваше с благодарност, защото тя бе имала добрината да го напусне. През изминалите осемнайсет години бе правил точно каквото си иска, дори и когато

беше с Дори. Беше разглезен, имаше пари, бизнесът му представляваше един огромен успех, а жените не можеха да му устояват и което беше още по-важно, той го знаеше. Колкото и странно да звучи, около него нямаше нищо арогантно. Беше сексапилен и забавен, а и почти винаги щастлив. Ужасно обичаше приятните прекарвания. „Прелестен“ беше дума, която жените често употребяваха, когато го описваха. Те го харесваха и той ги харесваше.

— Добро утро, Джак.

Мениджърът на „Джулис“ му се усмихна, докато бързаше през магазина към индивидуалния асансьор, който щеше да го качи до кабинета му. Беше на четвъртия етаж и изцяло аранжиран в стомана и черна кожа. Специално за него го бе проектирала много известна италианска дизайнерка, още една от жените, с които се беше забърквал. Тя бе искала да изостави своя съпруг архитект и трите си деца заради него, а той я беше уверил, че животът с него напълно ще я изкара от релси. И додето авантюрата им приключи, действително я беше убедил. Беше едновременно вълнуващо и донякъде смущаващо просто да наблюдаваш как Джак се движи в собствения си малък свят.

Знаеше, че горе ще го чака кафе, а вероятно и лек обяд. Погледна часовника си. По изключение закъсня. Беше решил да дойде на работа половин час по-късно, за да поплува в океана. Макар да беше януари, времето се беше оказало топло, но не и водата. Обичаше да плува в океана, обичаше къщата си на плажа, както и всичко, свързано със своя бизнес. И въпреки че по отношение на жените беше твърде палав, в работата си проявяваше непреклонна дисциплина. Неслучайно „Джулис“ се наложи като една от най-преуспяващите малки вериги от магазини в търговията на дребно. От години насам няколко души бяха искали да влязат в съдружие с него, но още не беше готов за това. Харесваше му той да държи юздите в ръце и да бъде единственият собственик. Нямаше с кого да се консултира, когато взема решения, пред никого не отговаряше, никой не го тормозеше, нито пък му даваше обяснения. „Джулис“ си беше стопроцентово негово производство.

В кабинета си завари прилежно подредени на бюрото купчинка съобщения, списък на срещите му през днешния следобед, както и няколко мостри, които беше чакал от Париж. Те бяха направо прелестни. Именно Дори го беше въвела в чудото на френските

тъкани... на френската храна... на френските вина... на френските жени. Те продължаваха да са неговото слабо място и голяма част от стоката, която той доставяше в „Джулис“, беше вносна. Всичко от най-доброто — те това обещаваха, това и доставяха.

Почти веднага след като седна на мястото си, телефонът иззвъня — беше интеркомът и той натисна бутона, докато продължаваше да разглежда френските тъкани.

— Здравсти! — проговори в апарата небрежно с онзи глас, който караше всички жени, освен секретарката му Глади да примират за него. Тя работеше за Джак от пет години насам и за нея нямаше тайни по отношение на същността му. А единственият вид жени, които бяха свещено недосегаеми за него и с които той никога не се забъркваше, бяха работещите във фирмата му. Това беше едно от малкото правила, свързани с жените, които той в живота си не беше нарушавал.

— Кой е?

— Пол е на телефона. Искате ли да говорите с него, или да му кажа, че сте зает? Господинът за срещата ви в десет и петнайсет трябва да пристигне всяка минута.

— Може да почака. — Ставаше дума за уговорен разговор с производител на чанти от Милано, който търгуваше предимно с крокодилска и гущерова кожа. — Ти позадръж човека няколко минути, като дойде тук. — Първо искам да говоря с Пол. — Той се стараяше, щом е възможно, да не отлага срещите с децата си и усмихнато вдигна слушалката. Пол беше славно дете, винаги си е бил такъв и Джак го обичаше до полуда. — Здравсти, какво става?

— Хрумна ми да ти се обадя и да видя дали искаш да те взема, или предпочиташ да се видим там. — Въпреки че по природа, за разлика от Джак, Пол беше спокоен, днес звучеше необичайно мрачно.

— Къде да се видим? — Предложението на сина да го вземе не му припомни нищо.

Нямаше абсолютно никакъв спомен да си е уговарял среща с него, а обикновено, поне когато ставаше дума за децата му, той не забравяше. Но не и този път.

— Хайде де, татко — Пол звучеше леко раздражен и някак потиснат. Очевидно приказките на баща му не му бяха забавни. — Говоря сериозно. Недей да се майтапиш.

— Не се майтапя — възрази Джак, докато оставяше на бюрото шепата мостри от френски тъкани и поглеждаше наредените на него вестници, дано открие за какво говори синът му. — Къде ще ходим? — После го заля смущение, защото си спомни. — Ох, боже господи, ами аз...

Ставаше дума за погребението на тъста на Пол. Как можа да забрави! Но не си го беше записал и сигурно не беше казал на Глади, че трябва да иде, иначе тя би му напомнила и снощи, и тази сутрин.

— Ти беше забравил, нали, татко? — Гласът на Пол изведнъж стана обвиняващ. Беше очевидно, че не иска да го въвличат в каша. — Не мога да повярвам.

— Не бях забравил, просто не мислех за това.

— Глупости. Забравил си. Службата е в дванайсет, после има обяд у тях. Там не е необходимо да идваш, но мисля, че би било добре, ако все пак го направиш. — Сестра му, Джули, също беше обещала да отиде.

— Колко души мислиш, че са канили? — попита Джак, като в същото време намръщено съобразяваше как да размести следобедните си срещи. Това нямаше да е лесно, ала явно събитието имаше значение за Пол, така че щеше да се опита да го направи.

— На обяда ли? Не знам... Те познават страшно много хора, вероятно двеста–триста души.

Когато Пол се ожени, Джак се беше оказал парализиран от изненада да види на венчавката на сина си повече от петстотин души. Хората бяха дошли от всички краища на страната, главно заради Кингстънови.

— Значи изобщо няма да усетят липсата ми на този обяд — ведро заключи Джак — и благодаря, че ми предложи да ме вземеш. Ще се видим там, все едно, вероятно трябва да стоиш при Джан, майка ѝ и сестра ѝ. Аз предпочитам да си бъда по-вън.

— Поне внимавай Аманда да разбере, че си там — инструктира го Пол. — Джан много би се разстроила, ако майка ѝ си помисли, че не си дошъл на погребението.

— Тя сигурно би била много по-щастлива, ако не се явя там — засмя се Джак, без да прави трагедия от лекото пререкание помежду им. На сватбата беше танцувал с нея един-два пъти и без да казва дума, Аманда Кингстън беше дала да се разбере, че той абсолютно никак не

й допада. Както и всички останали в града, непрекъснато четеше за свата си по вестниците. А откак се беше отказала от кариерата си, тя бе възприела съвсем трезвия възглед на мъжа си, че човек следва да се появява във вестниците само когато се ражда, умира или венчава. Там обаче Джак обикновено го споменаваха по повод, че са го видели с някоя средно известна актриса или изгряваща звездичка, или защото е вдигнал някакъв купон в „Джулис“. Магазинът беше прочут, както и самият той, с фантастичните увеселения, давани в чест на моделиерите и клиентите им. Хората се натискаха да бъдат поканени — но не и Кингстънови. А като знаеше, че няма да дойдат, той не си и бе правил труда да ги кани.

— Във всеки случай ела навреме, татко. Ако имаше как, и за собственото си погребение можеш да закъснееш.

— Което, да се надяваме, няма да е съвсем скоро, много си мил — каза Джак, замислен за сърдечната криза, убила Матю Кингстън. Той бе умрял преди четири дни на тенискорта, а беше две години помлад от Джак. Партньорите му в спортната игра бяха направили всичко възможно, за да го реанимират, ала безуспешно. Отиде си на петдесет и седем годишна възраст и семейството му, цялата банкерска общност и всички, които го познаваха, го оплакваха. Но Джак никога не го беше харесвал. Струваше му се нафукан, старомоден и отегчителен.

— Ще се видим там, татко. Трябва да взема Джан от дома на майка й, тя спа там.

— Има ли нужда от нещо? Шапка? Рокля? Мога да кажа на някое от момичетата да извади едно друго, от което да избереш на път за там, ако трябва.

— Добре, татко. — Пол се усмихна на бащиния си глас. Понякога беше страшен досадник, но в основата си беше свестен човек и Пол го обичаше. — Аманда е взела всичко, каквото им трябва, струва ми се. Тя се чувства доста зле поради смъртта на Мат, но е страхотно организирана. Забележителна жена!

— Снежната царица — продума Джак, за което съжали на момента, но определението се отрони от устата му, преди да може да го спре.

— Не е хубаво да говориш така за жена, която току-що е загубила мъжа си.

— Съжалявам, не се замислих.

Но не беше съвсем да няма право. Тя винаги изглеждаше тъй, сякаш наистина държи нещата под контрол, и вероятно беше така, всякога бе абсолютно перфектна. Само като я погледнеше, Джак изпитваше почти неудържимо желание да я измърля и да ѝ свали дрехите. Дори идеята за това му се стори забавна, щом вдигна слушалката и продължи да си мисли за нея, а той много рядко правеше това.

Съжаляваше за загубата, която бе претърпяла, и все още отлично помнеше как се беше чувствал, когато умря Дори, но у тъщата на Пол имаше нещо толкова далечно и студено, че му беше трудно нейното нещастие действително да го размекне. По дяволите, тя беше непоносимо перфектна. И невероятно — все още изглеждаше като по времето, когато беше Аманда Робинс, изоставила сцената на двадесет и четири годишна възраст, за да се омъжи за, Матю Кингстън. Навремето сватбата се бе превърнала в огромно събитие за холивудското общество и в продължение на години хората се бяха чудили и обзалагали дали тя няма да се отегчи и да се върне в шоубизнеса. Но не го направи. Запази външния си вид и своята ледена красота, само че кариерата ѝ бе свършила завинаги. Лесно беше да се сетиш и че Матю Кингстън никога не би я пуснал. Държеше се, сякаш му бе лична собственост.

В стаята си Джак отвори дрешника и с радост установи, че там е останал един тъмен костюм. Не от най-хубавите, но поне подходящ за случая, макар че всички вратовръзки, които намери в малката колекция, пазена за извънредни случаи, бяха червени, яркосини или жълти. Бързо излезе във външния кабинет, за да намери Глади.

— Защо не ми напомни за погребението? — намръщи ѝ се, но в действителност не беше сърдит и тя го знаеше. Той беше от малкото хора, които винаги поемат отговорността за собствените си грешки, и това беше една от многото причини, поради които на нея ѝ харесваше да работи за него. И въпреки репутацията му на повърхностен и безотговорен тя в действителност го познаваше много по-добре, като работодател беше грижовен, щедър, на него можеше да се разчита и беше истинско удоволствие да се работи за него.

— Просто ми се стори, че си измислил как да стане. Ти забрави ли? — попита го тя усмихнато, а той кимна със сънлива гримаса.

— Май стана фройдистка грешка. Мразя да ходя по погребения на хора, които са по-млади от мен. Направи ми една услуга, Глад, изтичай долу до „Ермес“ и ми вземи оттам тъмна връзка. Да не е нещо прекалено скръбно, но просто толкова сериозна, колкото Пол да не се притесни. Да няма щампована гола жена.

Тя му се захили и грабна портмонето си точно в момента, когато влизаха производителят на чанти и неговият помощник.

До единайсет часа Джак беше поръчал сто чанти, а дотогава и Глади се върна от „Ермес“ със сива връзка на бели геометрични фигурки. Беше идеална.

— Добре си вършиш работата — отбеляза Джак с благодарност, докато я завързваше на врата си и правеше безукорния възел без огледало. Носеше тъмносив костюм, бяла риза и ръчно изработени френски обувки, оксфордски модел. И изглеждаше невероятно хубав с пясъчно русата си коса, с топлите си кафяви очи и изваяни черти.

— Изглеждам ли прилично?

— Не бих използвала точно тази дума за вас. Може би по-точното е красив.

Тя му се усмихна, напълно привикнала към чара му — нещо, което винаги му се беше струвало изключително приятно у нея. Винаги беше много успокояващо да се намираш в компанията на Глади. Нея изобщо не я интересуваха външният вид и репутацията му, както и женските му истории, важен беше само бизнесът.

— Изглеждате чудесно, честна дума. Пол ще се гордее с Вас.

— Да се надяваме. Може би дори очарователната му тъща ще се въздържи и няма да повика нравствената полиция, когато ме види да се приближавам. Господи, колко мразя погребения.

Вече усещаше покрива върху си и той продължаваше да му спомня Дори. Тогава беше наистина ужасно... шокът и непоносимата болка, която бе предизвикал. Огромната мъка да се опитваш да разбереш, че тя си е отишла завинаги. Необходимо беше да минат години, за да го надживее, макар че се бе опитал да запълни празнотата с хиляда жени. Но никога не бе имал такава като нея. Тя беше толкова топла, толкова красива и сексапилна, толкова привлекателна палавница. Тя беше удивителна и дори само мисълта за нея, както слизаше надолу с асансьора малко предобед в тези мрачни одежди, го

потисна. Изминаха дванайсет години, откакто беше покойница, но все още му липсваше.

Джак дори не забеляза възхитените женски погледи, докато напускаше магазина, и леко се вмъкваше зад кормилото на своето ферари. С голяма скорост и рев мощната машина се отлепи от бордюра и пет минути по-късно вече беше на булевард „Санта Моника“, насочен към епископалната църква „Вси светии“, където щеше да се състои погребалната служба. Беше станало вече дванайсет и десет и движението беше по-интензивно, отколкото бе очаквал. Януарският следобед в Лос Анджелис беше топъл и сякаш всички на този свят се бяха качили в колите си и се носеха нанякъде. Когато стигна във „Вси светии“, беше закъснял с двайсет минути, затова тихичко се промъкна на една пейка в дъното на църквата. Не можеше да си представи, че ще е дотам изпълнена с хора. Откъдето бе седнал, му се струваше, че са към седем — осемстотин души, ала беше сигурен, че всъщност не може да са толкова много.

Опита се да зърне дъщеря си Джули, но тя се беше загубила някъде в тълпата. Не виждаше дори и Пол в предната част на църквата, където седеше между жена си и сестра ѝ. Вдовицата беше изцяло скрита от погледа му. Единственото, което Джак можеше да види с очите и ума си, бе неумолимата неизбежност на ковчегата, тъй абсолютен и строг, разкошен махагон с медни дръжки, покрит с килим от мъх и мънички бели орхидеи. Беше красив в своята мрачност, красиви бяха и останалите цветя в църквата. Навсякъде имаше орхидеи и някак, без да мисли за това, Джак знаеше, че е дело на Аманда. Тук, дори и при такъв случай, присъстваше грижата за безукорния детайл, която тя бе проявила на венчавката на децата им.

Ала Джак бързо забрави за нея и продължи да седи, потънал в собствените си мисли по време на голямата литургия, която му напомни за неговата собствена тленност. Говориха един приятел и двамата зетъове. Словото на Пол бе кратко и конкретно, но много вълнуващо и когато Джак след службата похвали сина си за него, в очите му, без да ще, се появиха сълзи.

— Много беше хубаво, синко — рече той с прегракнал за момента глас. — Ти можеш да говориш и на моето погребение, когато му дойде времето. — Опита се да звучи ведро, но Пол укоризнено поклати глава и прегърна баща си през рамената.

— Не се самоласкай, не бих могъл да кажа нито едно свястно нещо за теб, нито пък някой друг би могъл, така че хич и не му мисли.

— Благодаря, ще го имам предвид. Може би трябва да престана да играя тенис.

— Татко... — Пол се намръщи и през лицето му премина предупредяваща сянка. Идеше Аманда, бавно придвижвайки се към мястото, където трябваше да застане, за да приема съболезнования. И преди Джак да успее да се премести, той усети, че се е загледал право в нея. Тя изглеждаше удивително красива и въпреки изминалите години все още с осанката на кинозвезда. Носеше огромна черна шапка с воал и много изискан чер костюм, за които той веднага предположи, че са дело на френски моделиер.

— Здравсти, Джак — каза спокойно. Сякаш се владееше напълно, но все пак в огромните сини очи се таеше толкова много болка, че той наистина я съжали.

— Мъчно ми е, Аманда. — Макар и да не я обичаше, лесно беше да се види колко е покрусена от загубата на съпруга си. Нямаше какво повече да й каже, тя извърна очи и наведе глава за момент, секунда по-късно вече се беше придвижила напред, а Пол отиде да намери Джан, която бе застанала до сестра си.

Джак остана още една-две минути, не видя никакъв познат, а после реши да си тръгне тихо и да не безпокои сина си, който очевидно беше зает.

Половин час по-късно Пол беше обратно в кабинета си и мълча целия следобед, замислен за тях — за семейството, загубило човека, който ги бе държал сплотени. Макар и да не го харесваше, не можеше да не го уважава и да не му е жал за близките, които бе напуснал тъй внезапно. И през целия следобед, каквото и да вършеше Джак, Дори витаеше около него. Извади даже нейна снимка — нещо, което рядко правеше, но си я държеше в едно отдалечено крайче на бюрото за мигове като този. Като гледаше усмихнатото ѝ лице на плажа в Сан Тропе, той се чувстваше по-безутешен от всякога.

Глади погледна веднъж-дваж какво прави той и усети, че иска да бъде оставен сам. Джак дори я накара да отмени последните му две срещи. Но макар и потиснат, той изглеждаше великолепен в тъмния си костюм и връзката, която тя му бе купила. А нямаше и представа, че

точно в този момент в къщата им в Бел Еър Аманда Кингстън говори тъкмо за него.

— Беше много мило от страна на баща ти, че дойде — рече тя на Пол, след като изпратиха и последния от гостите. За всички тях следобедът се беше оказал безкраен и независимо от непоклатимото ѝ самообладание дори Аманда изглеждаше изтощена.

— Страшно му беше мъчно за Матю — каза Пол, като състрадателно я помилва по ръката, а тя кимна и погледна дъщерите си.

И двете момичета бяха съсипани от загубата на баща си дотам, че за разлика от друг път дори бяха престанали да се карат. Джан и сестра ѝ Луиз бяха родени през малко повече от година, но бяха напълно различни във всичко, което човек може да си представи. И от детството им насам воюваха денонощно. Поне за момента се бяха сдобрили, за да утешат майка си. А Пол тихичко ги остави на мира и отиде в кухнята, за да си вземе чаша кафе. Дневната прислуга беше още там — разчистваха чиниите и чашите, оставени от над триста души, които бяха дошли, за да изкажат уважението си към Кингстънови.

— Не мога да повярвам, че го няма — отрони Аманда, застанала с гръб към двете момичета, загледана навън в прекрасно подредената градина.

— И аз — каза Джан и сълзите отново се затъркаляха по бузите ѝ, а Луиз шумно въздъхна. Тя обичаше баща си, ала никога, не се беше разбирала с него. Винаги беше смятала, че е по-строг с нея, отколкото с Джан, и че изисква от нея повече. Той ѝ се беше вбесил, когато тя реша да не посещава правния факултет и се омъжи веднага след като свърши гимназия. Но бракът ѝ се оказа солиден и през първите пет години тя бе родила три деца. Дори и срещу това той имаше възражения. Смяташе, че тя ражда твърде много. Въобще не се тревожеше от факта, че Джан не бе имала истинска кариера, нито пък държеше на това и се бе омъжила за човек от шоубизнеса, чийто баща не беше нищо повече от търговец на „Родео драйв“. Луиз не харесваше Пол и не го криеше. Нейният съпруг беше адвокат и много по-подходящ за мъж на една Кингстън.

Но докато през следобед в деня на погребението Джан плачеше, Луиз беше способна да мисли единствено колко много я критикуваше

баща ѝ, колко трудно се общуваше с него и колко често се бе чудила дали той изобщо я обича. Би искала да каже нещо по въпроса, но знаеше, че нито майка ѝ, нито сестра ѝ щяха да я разберат. Майка ѝ се дразнеше винаги, когато тя кажеше нещо критично за баща си. А според майка ѝ сега той вече беше светец.

— Искам и двете да помните колко чудесен човек беше той — рече Аманда, обръщайки се към тях с разтреперана брадичка и пълни със сълзи очи. Русата ѝ коса беше опъната право назад в кръгъл кок и както и на двете им беше безпощадно ясно, тя бе много по-красива от тях и така беше открай време. Майка им беше изключителна красавица и това винаги бе дразнило Луиз. Беше почти невъзможно да се издигнеш до нейното равнище, а пък тя винаги беше очаквала от дъщерите си да бъдат също толкова перфектни. Луиз никога не се беше докосвала до човешката ѝ страна, уязвимостта и несигурността, които я бяха преследвали през целия ѝ живот и се мяркаха зад изящната фасада. Затова именно Джан, която беше много по-близо до майка им, разпалваше продължаващата ненавист между двете сестри. Луиз винаги бе обвинявала Джан, че е любимото дете на родителите си, а Джан винаги се бе чувствала несправедливо обвиняваната и не можеше да разбере защо.

— Искам и двете да знаете колко много, колко ужасно много ви обичаше той — Аманда си пое дъх, но не можа да продължи нататък, защото тихичко захлипа. Не можеше да повярва, че го няма, не можеше да повярва, че никога повече няма да я държи в прегръдките си. Беше се сбъднал най-ужасният ѝ кошмар. Тя бе разчитала на него за всичко и не можеше дори да започне да си представя живота без него.

— О, мамо. — Джан гушна майка си като дете, а тя продължаваше да хлипа и Луиз тихичко излезе от стаята. Намери Пол в кухнята. Той бе седнал край масата и пиеше кафе.

— Как е тя? — попита загрижено, а Луиз сви рамене. Виждаше се, че самата тя страда, но както обикновено страданието се смесваше с гняв. Децата ѝ си бяха отишли у дома с гувернантката, а мъжът ѝ се бе върнал в офиса си. И нямаше с кого друг да говори, освен с Пол, независимо дали го харесва или не.

— Тя е много зле. Беше изцяло зависима от него. Той ѝ казваше кога да става и кога да си ляга, какво да прави и какво — не, а също и с

кого може да дружи. Не знам защо допускаше да се държат така с нея. Отвратително беше.

— Може би от това се е нуждаела — отбеляза Пол, поглеждайки с интерес към сестрата на жена си.

Тя винаги бе толкова изпълнена с гняв и омраза, че той тайно се чудеше доколко е наистина щастлива с мъжа си. Както всички семейства те си имаха своите тайни разписания и скрити подводни течения. Винаги го беше интригувало да слуша как момичетата говорят за своята майка. Всяка от тях я виждаше различно, но жената, която познаваха, беше толкова далеч от хладната фасада, издигана от самата нея пред света. Те виждаха един напълно подчинен и тайно напласен човек. Той се чудеше дали тази е действителната причина, поради която Аманда не се беше върнала в киноиндустрията. Може би, освен че Матю не го искаше, самата тя просто се страхуваше да го стори.

— Тя ще се оправи — успокои той Луиз, защото не знаеше какво друго да ѝ каже, докато тя си наливаше чаша вино. У нея се наблюдаваха твърде много от признаците, характерни за една нещастна жена.

— Джан ще я наглежда — рече той, за да успокои Луиз, но забележката само я разяри.

— О, не се съмнявам. Тя винаги се е държала за полата ѝ. Прави го още откакто бяхме деца. Изненадана съм, че вие двамата не предлагате да се пренесете тук при нея, това наистина би ѝ направило впечатление. Нали знаеш, тя ще има доста нужда от помощ, като се оправя с имението. Сигурна съм, че вие с Джан ще бъдете безкрайно щастливи да ѝ помогнете в това.

— Защо не се поотпуснеш, Лу? — каза той, употребявайки името, с което я наричаше Джан, а сестра ѝ го погледна с тлеещ огън в очите, които изненадващо приличаха на майчините ѝ. Ала, като изключим тях, тя изглеждаше досущ като баща си — хубава, но нищо повече. Джан я превъзхождаше по външност. — Никой не се опитва да те нарани.

— Твърде късно е за това — рече Луиз, като си сипа нова чаша вино веднага щом изпи първата. — Без татко мама може би вече ще порасне. Може би всички ще пораснем — заключи тя, остави чашата на масата и излезе в градината, а Пол не понечи да я последва.

От кабинета, където бяха седнали, Джан и Аманда я видяха през прозореца.

— Пак ми е сърдита — каза Джан. — Все ми се сърди за нещо.

— Бих искала да престанете да се карате — продума Аманда тъжно. — Все си мислех, че като пораснете, ще бъде различно, че двете ще станете възможно най-добрите приятелки, особено след като се омъжите и народите деца.

Това бе всичко, което тя някога бе предвиждала за тях, откак бяха бебета, но почти веднага след думите на майка ѝ очите на Джан се наляха със съжаление.

— Ами, аз... нали...

— Какво? — Майка ѝ за момент ѝ се стори страшно объркана и толкова тъжна, че сърцето на Джан сякаш започна да се къса.

— Нямам деца. — Нещо в начина, по който го каза, привлече вниманието на майка ѝ.

— Не искаш ли да имаш деца? Аманда изглеждаше шокирана, сякаш самата мисъл, че дъщеря ѝ може да не иска да има деца, бе някакво предателство.

— Искам — кимна Джан и погледна сестра си през прозореца. Лу за пет години бе родила три деца, просто ей така, рече и го направи. И тук Джан бе тази, която ѝ завиждаше. — Разбира се, че искам. Ние опитваме вече цяла година и не се получава.

— Това нищо не значи — Аманда ѝ се усмихна. — Понякога е необходимо известно време. Просто бъди търпелива.

— На теб не ти е било необходимо известно време. Вие с татко сте ни родили за първите две години след сватбата си.

Тя въздъхна, а Аманда я потупа по ръката; после Джан вдигна поглед към майка си. И онова, което Аманда видя в тези очи, разтерза сърцето ѝ — там имаше не само мъка, но още и страх, и дълбоко разочарование.

— Настоявам Пол да дойде на лекар с мен, но той не иска да го направи. Намира, че е смахнато да се тревожа.

— Самата ти говори ли с лекаря? Той смята ли, че наистина има проблем? — Аманда започваше наистина да се притеснява за нея.

— Не знае, но е на мнение, че си струва да се позанимае със случая. Даде ми името на един специалист, но Пол се вбеси, като му казах. Заяви, че сестра му има деца, както и Лу. Нямамо причина ние да

имаме проблем. Невинаги обаче е толкова просто. — Аманда изведнъж се почуди дали няма нещо, което тя не знае, някоя ужасна болест, когато дъщеря ѝ е била млада, някоя тайна, някой аборт, но не посмя да я попита. По-добре беше да остави това на нейния лекар.

— Добре, де. Може би си струва да послушаш Пол, поне за известно време, и да се опиташ да не се тревожиш за това.

— Това е всичко, което мога да измисля, мамо — призна си Джан, а сълзите се затъркаляха по бузите ѝ към роклята, докато майка ѝ с болка я наблюдаваше. — Толкова много искам бебе... И толкова се страхувам, че никога няма да имам.

— Разбира се, че ще имаш... — Тя не можеше да понесе даже и мисълта, че вижда дъщеря си толкова нещастна, особено пък сега, когато току-що бе загубила баща си. — Винаги можеш да осиновиш дете, ако и по-късно не си родиш.

— Пол казва, че не би направил това. Той иска свои собствени деца.

Аманда трябваше да си прехапе езика, за да не ѝ каже, че Пол ѝ се струва не само труден, но и прекалено самоуверен и егоистичен човек.

— По-късно можеш да пресечеш този мост. А за момента защо не опиташ просто да се отпуснеш и се басирам, на каквото поискаш, че то ще се случи, преди да се усетиш.

Джан кимна, ала от израза в очите ѝ стана ясно, че за момента е всичко друго, но не и убедена. Беше се тревожила по този въпрос в продължение на цяла година и загрижеността ѝ бързо прерастваше в паника. Но ако не друго, поне една врата се беше отворила между майка и дъщеря.

— Ами ти, мамо? Ще се справиш ли без татко? — това беше ужасен въпрос, който отново докара сълзи в очите на Аманда, тя поклати глава и се разплака.

— Не мога да си представя как ще живея без него. Никога няма да има друг човек в живота ми, Джан. Никога! Не бих могла да го понеса. Бяхме женени двайсет и шест години, повече от половината ми живот. Дори не мога и да започна да си мисля какво ще правя сега... как ще се събуждам всяка сутрин...

Джан прегърна майка си и я остави да си поплаче с желанието да може да ѝ обещае, че ще се почувства по-добре, ала и тя не можеше да

си представи как Аманда ще живее без него. Той беше жизнената сила на тяхното семейство, бе закрилял съпругата си от света, за всичко ѝ бе казал какво да прави и въпреки че беше само седем години по-възрастен от нея, по някакъв начин бе изпълнявал ролята на неин баща.

— Аз просто не мога да живея без него — отрони тя и Джан знаеше, че майка ѝ не говори празни приказки.

Те поседяха още около час, приказваха си за него и чак тогава Пол най-после се върна в стаята. Лу си беше заминала, без да каже довиждане, плачеше, когато си тръгваше, след като ги бе наблюдавала през прозореца, а Пол имаше работа вкъщи. Беше станало вече почти шест часа и те все някога трябваше да оставят Аманда сама, колкото и да бе тежко това за нея. Тя трябваше да свиква да се бори с живота сама.

Когато си тръгнаха, изглеждаше толкова сърцераздирателно, застанала на предните стълби на къщата в Бел Еър в черния си костюм, махаща им с ръка, че Джан отново избухна в сълзи веднага щом завиха зад ъгъла.

— Господи, Пол, тя просто ще умре без татко. Не можеше да спре да плаче, замислена за бащата, когото беше загубила, за сестрата, която я мразеше, за майката, която преживяваше такава страшна мъка и за бебето, което ѝ се струваше, че никога няма да се окаже в ръцете ѝ. Всичко беше толкова объркано, ала по пътя за вкъщи Пол я хвана за ръката и се опита да я успокои.

— Ще се оправи след известно време. Ще видиш. Просто я погледни, тя е все още млада и красива. По дяволите, след шест месеца всички в Лос Анджелис ще чукаат на вратите ѝ и ще я канят да излезе с тях. Тя може дори да се върне в киното. Разбира се, че е достатъчно млада да го направи.

— Никога няма да го направи, дори и да иска, защото знае, че татко не искаше тя да се връща в киноиндустрията. Той я искаше за себе си, а тя беше съгласна, защото го обичаше.

Пол не каза, че ако това е вярно, Матю Кингстън сигурно е бил най-големият егоист на този свят, защото знаеше, че Джан би го убила, ако каже подобно нещо.

— И как би могъл да предположиш, че майка ми би излязла с някого? Това е отвратително!

— Не е отвратително — каза той тихо. — Реално е. Тя е петдесетгодишна, Джан. И баща ти е този, който е умрял, а не тя. Не можеш наистина да очакваш от нея вечно да стои сама. — Каза го с лека усмивка, а Джан изглеждаше вбесена, когато го погледна.

— Разбира се, че няма да излиза с никого. Тя да не е баща ти, за бога. Те имаха прекрасен брак и тя обичаше татко.

— Значи най-вероятното е тя да иска да се омъжи отново. Би било престъпление, ако не го направи.

— Не мога да повярвам в това, което ти току-що каза — рече Джан задъхано, като изтегли ръката си от неговата и го погледна втренчено. — Ти действително ли си въобразяваш, че майка ми ще излиза с мъже? Ти си болен и нищо не уважаваш. И освен това не познаваш майка ми.

— Май не, миличка — каза той примирено. — Но пък познавам хората.

Тя не му каза и дума повече и се загледа навън през прозореца, за да не гледа него, бясна от онова, което той току-що бе казал, и двамата продължиха до дома в мълчание. Джан с ясно съзнание би се заклела над купчина библии, че майка ѝ ще остане вярна на паметта на съпруга си за останалата част от своя живот.

2

През юни Аманда Кингстън заведе и двете си дъщери на Билтмор в Санта Барбара. Пол беше в Ню Йорк във връзка с последните подробности по една филмова сделка, а съпругът на Луиз, Джери, замина на юридическа конференция в Денвър. Изглеждаше като идеалната възможност да прекарат известно време заедно. Но щом стигнаха в хотела и фактически седнаха да си поприказват, и двете по-млади жени си дадоха сметка колко зле е майка им. Тя продължаваше да ходи само в черно, косата ѝ бе опъната назад и изглеждаше твърде строго, тя не носеше никакъв грим и веднага щом Джан попита как е, избухна в сълзи и не можеше да спре да плаче.

Беше един от онези редки случаи, когато двете момичета оставяха настрана враждата помежду си и се сплотяваха от грижата за майка си. И докато Аманда все още спеше, те двете заедно слязоха в дневната за закуска в неделната сутрин.

— Тя би трябвало да отиде на лекар. Прекалено депримирана е — отрони Луиз над палачинките с боровинки. — Плаши ме. Струва ми се, че би трябвало да взима валиум или нещо такова.

— От това само ще се почувства по-зле. Тя има нужда да излиза и да се среща с приятелите си. Миналата седмица срещнах госпожа Оберман и тя каза, че не е виждала мама от смъртта на татко. Пет месеца минаха, не бива вечно да си седи вкъщи и да плаче.

— Сигурно тя не може другояче — каза Луиз и погледна сестра си в очите, чудейки се, както обикновено, дали те двете изобщо имат нещо общо. — Знаеш ли, това е, което би искал татко. Ако той можеше да остави инструкции по този въпрос, би заръчал тя да бъде погребана с него.

— Това е *отвратително* — Джан погледна по-голямата си сестра с внезапен гняв. — Знаеш той колко мразеше тя да е нещастна.

— Ти знаеш колко той мразеше тя да има свой живот, освен да ни гледа как взимаме уроци по балет или да играе бридж със съпругите на партньорите му. Струва ми се, че тя подсъзнателно мисли как той би

искал от нея да бъде точно толкова нещастна, колкото е. Мисля, че трябва да отиде на психиатър — отсече Луиз.

— Защо не я заведем на почивка? — На Джан това ѝ се стори добра идея, за нея беше лесно да си вземе почивни дни от галерията, но Луиз не виждаше как би могла да остави децата си. — Да речем през септември, когато отново тръгнат на училище. Бихме могли да я заведем в Париж.

— Добре ми звучи — каза Луиз, но когато на обяд го предложиха на Аманда, тя веднага поклати глава и заяви, че е приключено.

— В никакъв случай не мога да замина сега — твърдо поясни майка им. — Все още имам много работа по имението. Не искам това непрекъснато да ми виси на главата. — Но и трите знаеха, че това е просто едно извинение. Тя въобще не искаше да се върне обратно в света на живите, не и без Матю.

— Нека адвокатите се грижат за него, мамо — делово подхвърли Лу, — те тъй и тъй го правят. Ще ти е полезно да се измъкнеш.

Тя се поколеба за момент и после поклати глава, а сълзите отново изпълниха очите ѝ и тя им заговори съвсем честно.

Не искам. Бих се чувствала прекалено виновна.

— За какво? За това, че ще похарчиш малко пари? Разбира се, че можеш да си позволиш едно пътуване до Париж. — Или няколко пътувания, както всички те добре знаеха. Не в това беше въпросът. Истинският проблем бе много по-дълбок.

— Не е това, аз просто... Просто чувствам, че нямам правото да извърша нещо такова без Матю... От къде на къде да ходя да се развявам насам-натам? От къде на къде да прекарвам добре? — Тя започна да хлипа, но трябваше да го изрече, а в това време двете момичета я наблюдаваха. — Защо аз съм още жива, а той не е? Толкова е нечестно. Защо трябваше да се случва? — Тя изпитваше чувството за вина на оцелелия, а нито едно от двете момичета досега не я бе чувало да го изрича.

— Това просто се случи, мамо — кротичко рече Джан. — Просто се случи. Не е твоя грешка, нито негова, нито на когото и да било друг. Това беше само ужасният му гаден късмет, но ти трябва да продължиш да живееш... заради себе си... заради нас... просто си помисли. Ако не искаш да ходиш в Париж, ще идем в Ню Йорк за няколко дни или в

Сан Франсиско. Но ти трябва да направиш нещо. Не можеш просто да се откажеш от живота, мамо. Татко не би искал да направиш това.

Но беше очевидно, докато просто си говореха с нея по обратния път към къщи, че Аманда не беше готова да го направи. Дотолкова беше потънала в траура по съпруга си, че дори не искаше да продължи да живее, нито пък имаше намерение да извърши нещо конструктивно или забавно.

— Как я кара тя? — попита Пол, когато в неделя вечерта се върна със самолет от Ню Йорк, а Джан го откара вкъщи от летището.

— Не я кара. Нещата са генерално объркани. Лу мисли, че тя трябва да взема успокоителни. Аз не знам какво да мисля. Сякаш тя е опитала да се погребее заедно с татко.

— Може би той точно това би искал. И може би тя го знае.

— Говориш съвсем като сестра ми — каза Джан, поглеждайки през прозореца и после обратно към него. — Искам да те попитам нещо — изрече го толкова тържествено, че той се засмя. След пътуването си до Ню Йорк беше щастлив, че я вижда. Тя наистина му беше липсвала.

— Готово! Искаш да ги срещна с баща ми ли? Няма проблем. Ще го уредя. Той ще е във възторг. — Идеята беше толкова скандална, че дори Джан се засмя, но секунда по-късно очите ѝ отново станаха сериозни. Той разбра, че за нея беше важно, каквото и да бе то.

— Имам нещо друго предвид — каза тя нервно, без да е сигурна как да подхване разговора, но отчаяно надяваща се да го убеди.

— Изплюй го, Джан. Чакам.

— Искам и двамата да отидем на лекар. При онзи специалист. Минаха шест месеца, откакто за последен път говорихме за това, а нищо не се е случило. — Докато питаше, тя изглеждаше сериозна и ужасена, а Пол не изглеждаше изпълнен със съчувствие.

— Господи, пак ли това! Няма да оставиш тази тема? През последните шест месеца аз работя по най-голямата филмова сделка в кариерата ми, а ти можеш да мислиш само за бебе. Не е чудно, че не се случило, Джан. Бил съм по самолети много повече, отколкото вкъщи. Как можеш да твърдиш, че ние имаме проблем? — За нея това прозвуча като отказ. Той все намираше извинения, правдоподобни аргументи, върху които да се хвърли вината, но крайният резултат

беше, че тя не забременяваше, а бяха опитвали повече, отколкото той признаваше.

— Просто искам да знам дали нещо не е наред. Може и на двамата нищо да ни няма, а може и аз да съм причината. Искам да знам какво е, за да се справим с него. Това е всичко, толкова много ли искам? Очите ѝ се изпълниха със сълзи, докато говореше това, а той въздъхна, загледал в нея.

— Защо не идеш да ти направи пълни изследвания? И докато свърши, ти може би ще си бременна.

Ала тя вече не мислеше така, беше изминала около година и половина, откак бяха започнали да опитват, и дори гинекологът ѝ вече беше загрижен, беше я подканил да разучи нещата, ако сериозно иска да има дете. Тя не сподели с Пол, че е ходила при специалиста сама преди три седмици и че до този момент той не бе открил у нея нещо да не е наред. А значи сега Пол трябваше да го посети.

— Ще идеш ли и ти, след като ида аз?

— Може би — бяха единствените думи, с които той се обвърза, и накрая пусна радиото. На нея положението започваше да ѝ се струва безнадеждно, особено с оглед на отношението на Пол.

През август специалистът вече ѝ беше потвърдил, че при нея всичко е в ред и че или неговата сперма и нейните яйцеклетки са по някакъв начин несъвместими, или пък вероятно проблемът, ако наистина съществува, е у съпруга ѝ. Щом обаче тя отново заговори за това, Пол ѝ се ядоса, той не искаше да му бъде оказван натиск. Периодът беше лош за него, голямата му сделка пропадеше и на него наистина му беше дошло до гуша да прави секс по разписание, а после след две седмици тя да изпада в истерия щом открие, че пак не е бременна.

— Просто забрави за това за известно време! — изкрещя ѝ той една вечер, когато тя искаше от него да я люби, защото тъкмо му било времето. А после излезе да пие нещо с баща си. Джак се виждаше с нова жена, с актриса, за която всички бяха чували, и името му почти всеки ден беше отново по страниците на вестниците. Освен това той повече от всякога настояваше синът му да навлезе в неговия бизнес, за което пък при Пол и дума не можеше да става. Чувствуваше се тъй, сякаш всеки на този свят иска по нещо от него.

А през септември Луиз и Джан отново се опитаха да уговорят Аманда за пътешествие, ала не стигнаха доникъде. Тя беше смъкнала седем кила и изглеждаше прекалено слаба, продължаваше да бъде депримирана и да не излиза никъде. През декември вече и двете дъщери бяха обхванати от паника.

— Трябва да направим нещо — с обезумял глас каза по телефона Джан на Луиз един следобед, две седмици след Деня на благодарността, който бяха прекарвали ужасно. Майка им беше плакала през време на целия обяд и се намираше в толкова лоша форма, че бе успяла даже да разстрои децата си. — Не мога да понасям повече тази ситуация.

— Защо не я оставим на мира? — философски рече Луиз. — Може би тя така иска да прекара останалата част от живота си без татко. Кой сме ние да решаваме, че трябва да бъде различно?

— Не сме ли нейни деца? И не можем ли да я оставим да си живее просто така. Аз няма да го позволя.

— Тогава измисли нещо. Тя не иска да го чуе от мен. Никога не е искала. Ти си ѝ любимката. Ходиш у дома ѝ всеки ден и пускаш хапчета в портокаловия ѝ сок. Аз смятам, че тя има правото да си живее тъй, както пожелае.

— Луиз, тя умира, за Бога — жално каза Джан. — Не виждаш ли какво става с нея? Тя изцяло се е предала и е изоставила живота. Все едно, че си е отишла с татко.

— Какво да сторя, Джан? Възрастна жена е, а аз не съм психиатър. И откровено казано, до гуша ми дойде да я гледам как се самосъжалява. Неприятно ми е да я виждам. Неприятно ми е да я слушам, като говори. Буди състрадание, но това ѝ харесва. Тъне в чувство за вина, че тя е жива, а татко — не. Ами, нека тъне. Може би по някакъв свой си болезнен начин е щастлива.

— Няма да ѝ позволя да продължава така — настоя Джан.

— Ти не можеш да я върнеш към живота, Джан. Тя трябва да поиска това да стане, а тя не иска. Осъзнай истината! Веднъж на този свят мама контролира собствения си живот и може би точно така иска да си го живее. Поне татко не ѝ казва какво да прави в този момент.

— Говориш така, сякаш той бе чудовище — оплака се Джан.

— Понякога си беше. Поне спрямо мен.

Както обикновено сестрите не можеха да постигнат съгласие за нищо.

А през седмицата преди Коледа Пол и Джан получиха покана да идат на коледно празненство в „Джулис“. Джан тази година не беше в подходящо настроение. Пол все още отказваше да посети лекаря специалист и Джан беше потисната от това, а също така и разтревожена за майка си. Но Пол заяви, че баща му ще се обиди, ако не направят усилие поне за малко да участват в празненството.

— Защо не идеш без мен? — попита го Джан на сутринта в деня на събитието. На нея просто не ѝ се ходеше. — Обещах на мама, че ще мина да я видя днес следобед и сигурно след това ще се чувствам още по-зле. — Аманда неотклонно се плъзгаше надолу от живота към смъртта и Джан просто откачаше, като наблюдаваше това. Чувствуваше се напълно безпомощна да го спре.

— Защо не доведеш майка си с теб? — небрежно предложи той, докато тръгваше за работа, и Джан го погледна с пълна досада.

— Ти изобщо нищо ли не слушаш от това, което ти говоря през последната година? Тя е депримирана, тя слабее, тя не се вижда с никого. Просто седи и чака да умре, боже мой. Наистина ли мислиш, че ще дойде на някое от просташките партита на баща ти? Ти нещо сънуваш.

— Може пък да ѝ подейства добре. Поне я покани.

Той го каза усмихнато, а Джан изпитваше желание да го замери с нещо. Просто не беше схванал ситуацията.

— Не познаваш майка ми.

— Просто я покани.

— Със същия успех бих могла да я поканим да си свали всичките дрехи и да потича гола из улиците на Бел Еър, бога ми.

— Е, най-малкото, съседите биха харесали това. — Макар и депримирана, тя все още беше една впечатляващо изглеждаща жена. На него дори му бе минала щурата мисъл да я покани за следващия си филм, обаче се страхуваше да попита Джан какво тя мисли по въпроса. Предварително знаеше какво ще му отговори. — Както и да е, кажи ѝ, че баща ми много ще се зарадва, ако тя дойде. Това би предизвикало уважение към магазина — подразни я той, докато я целуваше за довиждане, а тя, без да ще, му разреши. Все още му беше много сърдита, задето не се вижда с лекаря по повод неспособността им да

си направят дете и от известно време насам беше започнала да си мисли, че в бъдещето им никога няма да има деца. По някакъв начин тя беше почти толкова потисната, колкото и майка ѝ не го показваше, ала през повечето време се чувстваше точно толкова зле.

Но когато Джан видя Аманда същия следобед, сърцето ѝ се скъса. Изглеждаше слаба, уморена и бледа, сякаш не ѝ беше останало за какво да живее. На 50 години Аманда се чувстваше, като че ли животът ѝ е свършил. Джан опита всичко, предложи каквото ѝ дойде на ум, придумва я, моли я, заплашва я, обясни ѝ, че ако скоро не се вземе в ръце, те с Луиз ще дойдат да живеят при нея и насила ще я измъкват от къщата, ако се налага.

— Вие двечките имате по-добри неща, за които да си употребявате времето. Как върви филмът на Пол? — Винаги променяше темата и същността на разговора, но в края на този следобед Джан беше толкова разстроена, че просто ѝ се разсърди, и го каза.

— Знаеш ли, вбесяваш ме. Имаш всичко, за което човек трябва да бъде благодарен — приличен живот, красив дом, две дъщери, които те обичат, а единственото, което правиш, е да седиш тук, да се самосъжالياваш и да оплакваш татко. Поне не ни ли обичаш, мамо? Не можеш ли веднъж да помислиш за друго, освен за себе си? Не виждаш ли колко се тревожим. Господи, та аз въобще вече не мога да мисля за друго. А и никога няма да имам деца! — И без да иска, тя изведнъж се разплака, а майка ѝ я прегърна и я задържа в обятията си, започна да се извинява за мъката и тревогите, които ѝ е причинила. И двете плачеха, но поне този път нещата, които Джан наговори, бяха пречистващи, а майка ѝ всъщност се пооправи. — Дори вече не се гримираш, мамо. Не обръщаш внимание на облеклото си. Косата ти изглежда ужасно. — Приятно беше да ѝ говори направо, а Аманда се засмя през сълзи и оценяващо се разгледа в огледалото. Онова, което видя там, не беше приятно. И двете съзряха отражението на една хубава жена, тъжна, бледа и запусната. И изведнъж Джан реши да използва тактиката на Пол. Тя каза на майка си за тържеството на Джак, което щеше да се състои тази вечер в „Джулис“.

— Да ида там? Да ида в магазина? — Както Джан беше предрекла, че ще стане, Аманда изглеждаше ужасена от предложението. — Това е откачено.

— Както и онова, което ти извърши със себе си през тази година. Хайде, мамо, направи го заради мен! Няма да познаваш никого там. Просто си метни една рокля, сложи малко грим и ще идем заедно. Пол ще се почувства наистина щастлив.

— Ще изляза на вечеря с вас двамата някой път. Това би му харесало.

— Искам да дойдеш с мен сега. Няма нужда да стоиш дълго. Пет минути. Само направи усилието. Заради мен... заради Лу... заради татко... той не би искал да те вижда така, мамо. Наистина съм убедена в това. — Като погледна майка си, тя затаи дъх. Беше абсолютно сигурна, че е невъзможно да я накара да излезе с нея, но Аманда бе застанала съвсем неподвижно, загледана в дъщеря си, колебаеща се.

— Наистина ли смяташ, че баща ти би искал да го направя? — попита тя, а Джан бавно кимна. Удивително беше колко голямо значение все още има това за нея.

— Мисля го, мамо. — Това беше лъжа, ала тя искаше да ѝ повярва и бавно поклащайки глава, Аманда се обърна и влезе в стаята, а Джан смаяно я последва. Не посмя да попита майка си какво прави. Но Аманда бе влязла в гардеробната си и Джан можеше да чуе шума от прехвърлянето на роклите. След цели пет минути тя се появи отново, понесла мрачна черна дреха.

— Какво мислиш за тази? — попита, докато Джан я гледаше с широко отворени очи, неспособна да повярва какво е постигнала. Найсетне беше намерила път към майка си и беше успяла да я откъсне от дома и от гроба на баща им. Просто не беше за вярване.

— Струва ми се прекалено строга, не мислиш ли? — Тя последва майка си вътре, като се страхуваше да не би съвсем да я обезсърчи, обаче роклята си беше наистина потискаща. — Какво ще кажеш за тази? — показа една лилава, за която знаеше, че майка ѝ много я харесва, но баща ѝ също я беше харесвал и Аманда поклати отрицателно глава веднага щом Джан я показа. Вместо това избра елегантна тъмносиня рокля, която винаги ѝ бе стояла прекалено изопната, а сега красиво подчертаваше фигурата ѝ. С нея изглеждаше много по-млада, отколкото с предишната. Роклята по свой си начин беше изискана като самата нея и докато се въртеше в нея пред огледалото, Аманда приличаше на някогашната звезда. Сложи си чифт тъмносини обувки на високи токове и чифт сапфирени обеци, зареса

косата си назад на гладкия кок, с който се беше разписала в много от филмите си, и си сложи толкова малко грим, че Джан не можа и да го забележи.

— Може би още мъничко, мамо? Как мислиш? — Аманда се погледна оценяващо, сега вече проявяваше интерес и се съгласи.

— Може би съвсем мъничко. Не искам да изглеждам като жена, която си търси мъже.

— Е, за това би трябвало действително да се потрудиш, пък ние нямаме време. — Гледайки майка си, Джан се усмихваше от удоволствие. Тя изглеждаше страхотно, това беше жената, която бе познавала и обичала през целия си живот, а не плашилото, в което се беше превърнала през последната година, докато оплакваше съпруга си.

— Как ти се струва? — попита Аманда нервно. — На себе си ли приличам, или на старата чанта, в която се бях превърнала?

Докато го казваше, в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Изглеждаш като себе си, мамо. — В очите на Джан също имаше сълзи, тя бе благодарна на съдбата, която в крайна сметка бе убедила майка ѝ. — О, господи, обичам те — каза тя и я прегърна. Аманда дискретно си издуха носа в кърпичка, оправи червилото си с привикнала ръка, след това сложи малкото неща, от които се нуждаеше в тъмносиня чанта, и погледна възхитено дъщеря си. Джан беше облечена в червена вълнена рокля, която обичаше и си слагаше на Коледа. Застанали една до друга в червено и синьо, те изглеждаха почти като сестри.

— Ти си добро момиче, Джан, и аз те обичам — прошепна тя, докато се отпращаха към входната врата. Аманда все още не можеше да повярва, че се е оставила да бъде уговорена за тая авантюра, но беше твърдо решена да я извърши. — Няма да стоим дълго, нали? — попита нервно, докато бързо откачаше едно визонено палто от дрешника в предното антре. Не го беше носила от погребението на мъжа си, ала сега не си позволи да мисли за това. Правеше го заради дъщеря си. — Искам да стоя само няколко минути.

— Ще те доведеа вкъщи веднага щом поискаш, мамо. Обещавам.

— Добре, тогава — рече тя и изглеждаше изненадващо млада и уязвима, докато следваше Джан през входната врата, и сякаш да каже

довиждане някому, дето го нямаше там, погледна през рамото си само за миг, позабави се, а после внимателно затвори вратата зад гърба си.

3

Подготовката за празненството в магазина бе започнала още от рано сутринта. Над вратите имаше гирлянди, на всички прозорци — венци. Затвориша точно в четири часа, имаше и красива коледна елха, цялата украсена със сребро. Джак беше доволен, когато я видя.

— Знам, че от екологическа гледна точка вече не е правилно да се прави украса с елхи. Но ги обичам. Тази е красавица. — Той се огледа, магазинът блестеше. На три места имаше барове, а касите с френско шампанско се изстудяваха в кухнята. Беше наел четирима музиканти да свирят, за да поддържат настроението, но не за танцуване. Очакваха двеста души. Това беше едно от по-елитните им партита, само за най-добрите купувачи и за набор от известни личности, за които Джак знаеше, че ще присъстват. По повечето събития те не се появяваха, но винаги идваха на празненствата на Джак. Всички го обичаха и идваха на партитата в „Джулис“.

— Е, Глади, как ти се струва? — попита той, докато за последен път оглеждаше магазина, преди да отиде да се преоблече. За случая си беше купил нов костюм на Армани.

— Добре ми се струва, Джак, наистина добре — каза тя, възхитено оглеждайки всички подробности. Обичаше неговите празненства. Винаги бяха страхотни.

— Наглеждай нещата вместо мен. Ще се кача горе да се преоблека — рече той и изчезна в асансьора. Двайсет минути по-късно се върна и изглеждаше като манекен от корица на списание. Костюмът беше тъмносин, но в кройката му нямаше нищо старомодно и начинът, по който той го носеше, го правеше да изглежда като съвършен.

— Много красиво — тихо каза Глади, когато отново слезе при нея. — Изглеждате страхотно. Имате ли дама за вечерта? — заинтригувано го попита. Последната звездичка бе минала през ръцете му преди няколко седмици и тя знаеше, че в момента той ухажва една известна манекенка.

— Поне десетина — засмя се той. — За съжаление Стар тази сутрин замина за Париж. Но ме накара да поканя сестра й.

— Много благородно от нейна страна... или много глупаво... — изкоментира Глади ухилено.

— Мисля, че тя си има приятел в Париж. — Той се усмихна, доволен от живота и приятно необременен, както той обичаше нещата.

— Децата ще дойдат ли довечера? — попита Глади, наливайки си чаша шампанско, докато първите гости започваха да преминават през вратата. Елизабет Тейлър току-що беше влязла с Майкъл Джаксън. Барбра Стрейзанд с един приятел идеха веднага след тях.

— Казаха, че ще се постараят — разсеяно отвърна Джак и се запъти да поздрави гостите си. След половин час магазинът вече гъмжеше. Музиката прибавяше празничност на настроението, знаменитостите идваха и си отиваха, а навън фотографите непрекъснато снимаха, обаче Джак не ги допускаше в сградата. Искаше всички да се отпуснат и да се насладят на празненството без страх от жълтата преса или фотоапаратите.

Беше почти седем, когато Джан и Аманда спряха пред вратата. Джан остави колата си на прислугата и поведе майка си в „Джулис“. По пътя се беше тревожила да не би Аманда внезапно да бъде обхваната от паника и да промени намерението си, още повече че фотографите, които наскочаха насреща им, почти постигнаха това. Но Джан възможно най-бързо я издърпа вътре и когато Аманда влезе, изглеждаше изведнъж задъхана и малко уплашена. Всичко беше толкова главоломно, празнично и гъмжащо. Навсякъде имаше познати лица, а две от актрисите, с които бе работила преди години, изведнъж се впуснаха към нея и започнаха да я прегръщат. Очевидно бяха много развълнувани да я видят и искаха да знаят всичко за нея. Тя успя да им каже за Мат и че това е първият път, когато излиза след смъртта му. А застанала малко встрани, Джан я наблюдаваше горда и после отиде да поздрави зълва си Джули.

От другата страна на залата, където разговаряше с един стар приятел, Джак изведнъж ги погледна с изумление.

— Не мога да повярвам на очите си — промърмори той и се извини, за да отиде да приветства Джан.

— Грубо ли ще е да кажа, че съм страшно учуден? — запита той, поглеждайки към Аманда. А Джан се засмя и също му прошепна:

— Едва ли толкова учуден, колкото съм аз. Цяла година се опитвам да я изведа от къщата. Сега излиза за пръв път, откакто почина татко, а може би и за пръв път е на подобно парти, откак се е оттеглила от киното.

— Чест е за мен — каза той и прозвуча искрено. Търпеливо изчака наблизко Аманда да приключи с разговорите си, после пристъпи към нея и ѝ благодари, че е дошла. — Сега вече „Джулис“ никога няма да е същият магазин — усмихна ѝ се той. — Ти най-последно ни придаде изискаността, която винаги съм смятал, че заслужаваме, но не сме могли да покажем без теб — майтапеше се, но не много.

— Съмнява ме това, Джак. Радвам се да те видя. Хубаво празненство. Тук вече срещнах много стари приятели.

— Сигурен съм, че са щастливи да те видят. Ще трябва по-често да се връщаш тук. Когато ти се прииска да дойдеш да пазаруваш, ще организираме парти в твоя чест. — Той изглеждаше в добро настроение и Аманда прие чаша шампанско от минаващ келнер. Докато го правеше, Джак забеляза, че ръката ѝ леко трепери. Но иначе нямаше никакъв признак, че е нервна. Породата ѝ беше чиста до мозъка на костите и за разлика от старите ѝ колежки звезди изглеждаше едновременно и красива, и изискана. — Невероятно изглеждаш, Аманда. — Каза той с надеждата, че не звучи прекалено настъпателно, но беше трудно външният ѝ вид да не бъде забелязан, където и да било, дори и в тълпа като тази, а сред роклите с пайети и официалните сатени нейната добре скроена тъмносиня вълнена рокля и сапфирените обеци я правеха още по-прелестна. — Добре ли си? — попита той учтиво.

Тя се поколеба само за момент.

— Горещо-долу — каза честно, с тъжна усмивка.

— Беше доста тежка година. Като погледна назад, предполагам, че имам късмет, дето оцелях.

И не се шегуваше.

— Веднъж минах през това — каза той сериозно, като изведнъж си спомни за Дори. За втори път Аманда го беше накарала да мисли за нея и това се дължеше повече на обстоятелствата, отколкото на някаква физическа прилика, а може да беше и просто чувство.

— Мислех, че си разведен — каза Аманда. Изглеждаше смутена от това, че всички хора наоколо я разпознават и дискретно я сочат...

виж... ей там... това е Аманда Робинс... тя в някой филм ли играе?... От години не съм я виждала... фантастично изглежда... мислиш ли, че си е правила операция за опъване на кожата?... Все още страхотно изглежда... Салонът гъмжеше, макар че тя сякаш го беше забравила. Имаше много силно присъствие и самообладание.

— Разведен съм — каза Джак тихо, обяснявайки ѝ забележката си. В тъмносиния си костюм, застанал близо до нея, той изглеждаше като неин кавалер. — Но преди тринайсет години почина една моя близка приятелка. Беше точно като това, което преживя ти, но доста сурово. Тя беше много специален човек.

— Съжалявам — отрони Аманда меко, а очите ѝ докоснаха неговите като кибритени клечки, запалващи нещо, което почти го изплаши, когато го почувства. Зад хладната си фасада тя беше една силна и много магнетична жена. И колкото и да е странно, подир тази ужасна година тя му изглеждаше много по-жива, отколкото когато я беше виждал с Матю. Но преди да успее да ѝ каже нещо повече, повикаха го да разреши някакъв дребен проблем със списъка на гостите. Две големи звезди току-що се бяха появили на вратата, а той не ги бе канил. Каза на гардовете на вратата да ги пуснат, но след това Глади го дръпна настрана за нещо друго. По това време Джан вече беше дошла да провери как е майка ѝ.

— Как си, мамо? Добре ли си? — Надяваше се, че все още не иска да си тръгват. Джан си мислеше, че за нея е добре да стои там и освен това празненството беше страхотно.

— Добре съм, миличка. Благодаря ти, че ме доведе. Някои от тези хора години не съм ги виждала, а Джак беше много мил. — Почти сякаш се извиняваше за нещата, които бе наговорила по негов адрес през последните три години, но сега той действително ѝ изглеждаше по-достоеен за уважение от по-рано и много приятен на негов терен. Би ѝ било неприятно да го признае, ала почти го хареса.

— Кога ще дойде Пол?

— Всеки момент, надявам се. Имаше съвещание. — И малко след това Джан бе повикана на телефона от Глади. Беше Пол, на съвещанието не му се виждал краят, но обеща, че ще пристигне веднага щом свърши. — Няма и да се сетиш кой е тук — каза тя с щастлив и палав глас, а той се засмя, като я чу. От седмици насам не ѝ се беше случвало да е в такова добро настроение и беше щастлив да го

долови. Напрежението между тях двамата все повече предизвикваше стрес.

— Като познавам баща си, всеки може да е. Том Круз... Мадона...

— Още по-хубаво — тя се усмихна в слушалката — Аманда Робинс.

— Ти наистина я накара да дойде с теб? Браво, детето ми. Гордея се с теб. Как е тя?

— Познава фактически всички тук и изглежда страхотно. Среса се, сложи си малко грим и магията стана, кинозвездата се завърна. Бих искала да изглеждам като нея.

— Ти я биеш от всяко положение, бебчо. Никога не забравяй това!

— Обичам те! — възкликна тя, трогната от неговите думи, независимо от това дали бяха искрени.

— Само дръж баща ми далеч от нея, щом наистина изглежда толкова добре. Това е главоболие, от което не се нуждаем. Тя никога няма да ми проговори, нито пък ти.

— Не мисля, че съществува такава опасност — Джан се засмя на казаното от него. — Но той беше много мил с нея. Салоните са претъпкани с гости и той е страшно зает. Продължават да прииждат най-големи знаменитости.

— Само жени, убеден съм. Горкият човек, сигурно ще го изядат жив и ще разкъсат костюма му... за някои от нас животът е тежък. Това е татко ми. Във всеки случай, миличка, ще пристигна веднага щом мога. Стой там. Ще ти се обадя на излизане от офиса.

— До скоро виждане. — Това беше най-милият им разговор от седмици насам и когато отиде да потърси майка си, видя, че отново си приказва с Джак, и тя реши да ги остави на мира. Не би било толкова зле, ако в края на краищата успеят да се сприятелят и престанат да се оплакват един от друг. Погледнати от разстояние как бърбят, Джан видя, че майка ѝ се усмихва, а Джак имаше извънредно сериозен вид.

Както се оказа, той ѝ разказвал за снабдителските си пътувания по Европа — колко не харесвал Милано и как предпочитал Париж. Обменяли си впечатления от „Клариджис“ в Лондон. Когато Джан мина нататък, за да се види с някакъв познат, двамата вече бяха като стари приятели и така мина още час, докато Пол се обади отново, но

този път гласът му звучеше изнервено. Съвещанието не беше минало добре, а когато слязъл долу, открил, че полицаите са му вдигнали колата и той няма как да стигне на празненството, освен с такси, но искаше Джан да го вземе, а в замяна обеща да я заведе на вечеря. Наистина за него беше твърде късно да се опитва да пристигне на празненството.

— Ами мама? Не мога просто да я оставя тук! — възрази тя разтревожена.

— Защо татко не я качи на такси? Може и да е оставил една-две лимузини да чакат. Обикновено прави това за големите звезди, които трябва да се отправят за някъде. Просто го помоли.

— Добре, ще се опитам. Но ако тя припадне, ще ти се обадя. Може да се наложи да я заведе до къщи. Иначе ще бъда при теб след десет минути.

— Гледай да бъдеш! — Гласът му отекна твърдо. — Имах отворителен следобед и искам да те видя.

И за нея една тиха вечеря някъде звучеше прекрасно, та се надяваше, че майка ѝ ще се съгласи Джак да я качи на такси или друга кола.

Когато отново ги намери все още заедно в един ъгъл на помещението, тя им обясни положението и за момент майка ѝ изглеждаше обзета от паника. Но Джак се намеси, преди Аманда да може да реагира и с дума на дъщеря си.

— Пол е прав. Навън имам две коли. Когато майка ти пожелае да се прибере, едната от тях ще я закара. Как мислиш? — попита той, обръщайки се към Аманда, която все още изглеждаше сепната от това, че Джан я напуска, но същевременно и не искаше да ѝ бъде в тежест.

— Аз... ами добре... всъщност не е необходимо да правиш това, Джак. Аз мога да хвана такси. Съвсем наблизо съм в Бел Еър. Ще повикам такси.

— Не! — Отсече той тихо, но непоколебимо. — Ще вземеш колата. Не бива да се возиш по това време в такси.

Аманда се засмя на неговата категоричност и внимание и прие да използва неговата кола. Всъщност беше започнала да подхвърля, че си тръгва, но той изглеждаше толкова разочарован, че тя се смути и се съгласи да остане още малко. Прекарваше чудесно. Матю винаги бе мразил партитата и те не ходеха почти никъде.

Джан я целуна за довиждане и хукна да си вземе колата, за да вземе Пол, а Джак бащински наблюдаваше Аманда, следеше дали има нещо за пиене или чиния с ордьоври, че се е запознала с приятелите му и че се чувства напълно добре на празненството. Накрая тя шокирано осъзна, че е една от последните, които си тръгват, а часът беше вече осем и половина.

— Колко неловко... ще се наложи да ме изриташ през вратата, за да се отървеш от мен — рече извинително и протегна ръка, за да се сбогува, но той настоя лично да я заведе въкъщи с лимузината.

— Не бъди глупава, Аманда. Никакво безпокойство не е това. Нали сме роднини, а освен това е приятно да имаме възможността да си побъбрим след всички тези години. Удоволствие е за мен.

Не можеше да го накара да се съгласи да я пусне да си отиде сама и той остави Глади с всички необходими инструкции какво да прави, когато си тръгне. Празненството беше свършило и приятелите, с които се уговори да вечеря, вече бяха отишли без него. Беше им казал, че може да се присъедини към тях по-късно, но да не разчитат на него в случай, че нещо възникне. И как нямаше никакви други задължения. След като вече бяха седнали в колата и се движеха нагоре по „Родео Драйв“, той небрежно я запитва дали не би искала да спрат някъде и да хапнат нещичко, просто по някой хамбургер или салата, би било добра възможност да си поговорят за децата. Тя се поколеба с мисълта, че наистина трябва да си ходи у дома, но там никой не я чакаше. Пък и беше малко гладна. Добре го беше намислил. Напоследък тя се тревожеше за Джан и Пол и се чудеше дали той също е доловил някакво напрежение между тях. Може би именно затова искаше да вечерят заедно. Предположи, че такава е истината, и реши, че идеята е добра. Прие предложението му с благодарност.

Той помоли шофьора да ги закара в „Айви“ на Норт Робъртсън и понеже там го познаваха много добре, дадоха му тиха ъглова маса. В заведението беше и Джордж Кристи с група приятели, който помахаше, като видя Джак, а после очите му се разшириха, щом забеляза, че той е с Аманда Робинс.

Поръчаха спагети и салати и Джак ловко подхвана прекъснатия разговор. Както и в магазина, той говореше за разнообразен кръг от неща, за живопис, изкуство, пътешествия, литература, театър. Беше удивително добре информиран и приятен събеседник и тя много бързо

си даде сметка, че не е донжуанът, за какъвто го бе мислила. И най-после, когато храната дойде, той поде темата за децата им.

— Смяташ ли, че всичко е наред? — изглеждаше загрижен, но явно се чувстваше съвсем комфортно с нея. Изглежда бяха в състояние да разговарят на всякаква тема.

— Не знам — каза тя честно. — От известно време се безпокоя за тях, но, струва ми се, досега не бях в състояние особено да помогна на Джан. През последната година толкова се затворих в себе си, та имам чувството, че съм я предала като майка.

— Това са глупости — рече той кротко, — ти имаше нужда от известно време за себе си. Не можеш винаги да си на разположение на всички останали. Сигурен съм, че тя го е разбрала това. Джан е страхотно момиче... Просто се надявам, че Пол се държи добре с нея. Но не изглежда щастлива.

Тогава Аманда въздъхна — не искаше да издава чужди тайни, ала изпитваше силно желанието да сподели онова, което знаеше с бащата на своя зет. За тях възникваше идеална възможност да помогнат на децата си.

— Не искам да кажа нещо, за което не бива да говоря, Джак. Но мисля, че на нея ѝ е много криво, задето не забременява.

— Мислех си, че може да е това — рече той, замислено загледан в Аманда. — Сериозно ли опитват? Пол нищо не ми е споменавал.

— Доколкото мога да разбера, вече две години. Това може да бъде много потискащо.

— Или огромно удоволствие, зависи как го погледнеш — рече той непочтително, а тя се засмя, без да ще. После и двамата станаха отново сериозни.

— Не приличат на хора, които са се отдали на огромно удоволствие, макар че тази вечер ти изглеждаше по-добре от много време насам. Беше като малко момиченце, когато си тръгна, за да вземе Пол.

— Може просто да е била облекчена, като вижда, че ти се чувстваш по-добре — внимателно каза той, а Аманда кимна.

— Сигурно. Последното, което чух по въпроса, е, че преди време тя искала Пол да иде на специалист, а той отказал.

— Толкова е сериозно, значи. Това не е добра новина. Смяташ ли, че вече е ходил?

— Мисля, че не е, макар да знам, че тя е ходила.

— И?

— Подробности не са ми известни — призна Аманда. — Явно е обаче, че не чакат дете. Или поне така ми се струва.

— Щяха да ни кажат, ако беше станало досега. Проблемът наистина си е за тревога. А понякога съм го заяждал на тази тема, ама че съм нетактичен идиот... и, разбира се, сега си давам сметка, че не е трябвало да го правя. Чудя се дали мога да отворя дума пред него. — Джак се замисли.

— Струва ми се, че той много се безпокои за бизнеса си — справедливо отбеляза Аманда. През изминалите три години тя много се беше привързала към Пол, точно както и Джак към дъщеря й. И двамата бяха свестни хора.

— Пол се безпокои за всичко — рече Джак с тревожна бръчка, врязана между веждите. — Той просто си е такъв човек, затова е добър във всичко, което прави, и един ден ще бъде сред големите играчи във филмовата индустрия. За разлика от баща си, който е бил продуцент на някои от най-лошите филми, които си гледала. Бият ги само филмите, в които съм играл. Много по-добър съм в сферата на женските рокли.

— Сигурна съм, че скромничиш за филмите — засмя се Аманда и тогава му каза колко харесва магазина. — Прекрасен е, Джак. Ще трябва да се върна някой следобед на пазар.

Тя хареса, каквото бе видяла там, и за голяма нейна изненада бе харесала и него. Той беше интелигентен, интересен и забавен в компания. Вечерта бе минала много бързо. И докато излизаха от ресторанта, Джак й обеща, че ще убеди Пол да се прегледа при специалиста заедно с Джан.

— Той може да не се зарадва, че ще му заговоря по въпроса, но ще опитам.

— Аз наистина бих се радвала — каза Аманда с благодарност, докато отново се качваха в лимузината.

— Ще ти съобщя как върви — обеща й той. — Само си помисли, ако изиграем картите си правилно, бихме могли до догодина по това време отново да станем баба и дядо. А, виж сега. След Коледа навършвам шейсет. И да нямам повече внуци, би било достатъчно зле... за човек като мен, това би могло изцяло да ми разруши репутацията. — Тя хареса лекотата, с която той се отнасяше към

проблема и не можа да не се разсмее заедно с него. Тогава, в един сериозен момент, той отново ѝ спомена за Дори, за това колко много бе означавала за него, както и фактът, че оттогава насам никога не бе понечвал да се свърже отново и сериозно с някоя. — Просто е прекалено болезнено — честно призна. — Не искам отново да се ангажирам толкова много с никого, освен с децата си. Когато жените в живота ми си тръгват, аз искам да им помахам с ръка за довиждане и да ги забравя. А не да плача в продължение на две години и да си ги спомням с тъга през останалата му част. Не съм готов на това.

— Може би не се е появила най-подходящата, Джак — отрони тя тихичко, мислейки за Матю. Също не можеше да си представи, че отново ще обича някого, и го сподели.

— За теб е различно — разумно възрази той, — вие бяхте женени в продължение на двайсет и шест години. Ти не си изгърмявала патроните си навсякъде като мен. Аз просто си гледам кефа и това е всичко, което искам. А ти би трябвало да се събереш и с някой друг, ако това е, което искаш, след като се поогледаш наоколо за известно време — обясни той внимателно. — От дълго време не си била в обществото. Не е изключено да откриеш, че всъщност ти харесва.

— Съмнявам се в това — честно каза тя. — Не мога дори да си представя да излизам с някого отново, Джак. Не и след всичките тези години. Мисля, че съм отвъд това.

— Човек никога не знае какво ще му се случи, нито кой ще му пресече пътя. Животът по всякакъв начин ни поднася подаръци, когато най-малко ги очакваме, или пък шут отзад. Или едното, или другото. Но никога не онова, което си очаквал.

Тя кимна, усмихната на думите му, имаше в тях доза истина, а после погледна към Джак въпросително.

— Каква беше майката на Пол? — Беше я срещала за кратко на сватбата, но тогава бе трудно да разбере, толкова много неща ставаха, толкова много гости имаше, толкова много важни подробности изникваха.

— Барбара? — Изглеждаше изненадан от въпроса. — Беше чудовище. Всъщност именно тя ме изцери от желанието някога да се ожения пак и съм сигурен, че би ти казала същото за мен, ако я попиташ. Само дете, разбира се, тя самата се оказа достатъчно глупава да се омъжи пак. За щастие вече почти нямам спомени от съпружеския

ни живот. Заряза ме преди деветнайсет години. Мисля догодина да чествувам двадесетата годишнина на независимостта си. — И двамата се засмяха, когато го заяви.

— Джак Уотсън, ти си ужасен и не уважавах нищо. Бас държа, че ако подходящата жена се изпречи на пътя ти, би се оженил за нея на минутата. Просто не можеш да я намериш, защото си твърде зает с преследване на звездички и манекени.

— Ти пък откъде знаеш? — запита той, като се правеше на невинен, но не беше убедителен за никого и положително не за Аманда.

— Чета вестниците — рече тя самодоволно, а Джак прояви кавалерство и за минута изглеждаше смутен.

— Е, както и да е, уверявам те, че ако срещнеш госпожа или госпожица Подходящата, бих се отправил към най-високата сграда и веднага бих скочил от покрива на улицата. Научил съм си урока. Честен съм пред теб, Аманда, не бих могъл да го направя.

— И аз се чувствам така сега, макар и по различни причини. Е, това не е проблем, пред който да съм изправена в момента — въздъхна тя, когато стигнаха до нейната врата и тя се обърна, за да му благодари. — Прекрасно прекарах, Джак, благодаря ти, че толкова добре се погрижи за мен и че ме заведе на вечеря, за да поговорим за децата. — Той изглеждаше малко сепнат, когато тя каза това, а после се усмихна и кимна.

— Ще позвъня и ще ти кажа какво смята Пол — повтори, а тя му благодари отново, отключи вратата, влезе вътре и я затвори зад себе си.

Докато палеше лампата, чу как колата му потегля и с изненада си даде сметка колко погрешна представа е имала за него. Разбира се, беше женкар и не го криеше, но все пак беше и нещо много повече. Имаше нещо странно трогателно у него, приличаше на пощурял младок, но в очите му се таеше нещо, което будеше порива да го притиснеш към себе си.

За момент това почти отекна като предупредителна камбанка в ума ѝ. Мъже като Джак бяха опасни, дори и за петдесетгодишни вдовици, но тя знаеше, че няма защо да се страхува от него. За него чакаше опашка от жени в шоубизнеса, а онова, което свързваше тях двамата, бяха децата им. Ала докато Джак се носеше по обратния път по Родео Драйв, за да провери, че в магазина всичко е приключило

както трябва, той се облегна на седалката и притвори очи, а съзнанието му беше окупирано само от Аманда.

4

През следващите няколко дни Аманда нямаше новини от Джан, а Джак ѝ се обади една седмица след празненството. Каза, че има какво да ѝ съобщи и я покани да дойде в магазина и да обядва с него в офиса му. Тя прие без каквото и да било колебание. Отлично знаеше, че единственият му мотив да ѝ се обади беше да говорят за децата си.

Когато пристигна в „Джулис“, той я чакаше долу и я заведе горе в личния си офис, където масата в залата за конференции им беше приготвена за обяд с колосани бяла покривка и салфетки. Оставиха ги сами и те похапнаха салата с раци, чер хайвер и пиха шампанско. Беше един много изискан и лек обяд.

— Всеки ден ли го правиш? — подкачи го тя, а той отговори, че само тогава, когато иска да впечатли някого.

— Тогава можеш да считаш, че си ми направил впечатление, защото аз иначе всеки ден ям кисело мляко направо от кофичката.

— Е, изглежда има полза. Фигурата ти е невероятна, Аманда.

Тя се изчерви при думите му, а после двамата преминаха към разговори за децата си. Той каза, че е обядвал с Пол и небрежно е поставил въпроса, толкова небрежно, колкото може да бъде поставен подобен въпрос. Беше запитал защо още не са си родили дете и според Джак Пол бил доста откровен и му обяснил горе-долу същото нещо, което и Аманда. Признал още, че всъщност не искал да ходи на такъв лекар. Смятал, че това е смущаващо и се чувствал тъй, сякаш оспорват мъжествеността и способностите му. Но след продължителен разговор с баща си най-накрая се съгласил да направи нещо по въпроса, макар и да не желал. Беше обещал да иде на лекар с Джан веднага след Коледа. Дотогава нейният специалист явно бил в отпуск.

— И така, бих казал, че нашата мисия е приключила. Или поне първият ѝ етап. Операция „Внук“ се намира в своята начална фаза.

Аманда беше впечатлена от добрите резултати и от факта, че той се е почувствал достатъчно ангажиран, за да го направи, та се облегна на стола си и му се усмихна възхитено.

— Джак Уотсън, страхотен си. Не мога да повярвам. Горката Джан го молеше да отиде с нея през цялата последна година, а той не щеше и не щеше.

— Вероятно просто се страхува от мен. Казах му, че ще го лиша от наследство, ако не го направи. — Той ѝ се усмихна, доволен от реакцията ѝ. Тя му беше очевидно толкова благодарна.

— Сериозно, Джак, благодаря ти. Горката Джан толкова много иска бебе.

— А какво мислиш, че ще стане, ако не успеят? — Звучеше разтревожено, когато ѝ зададе този въпрос и тя също изглеждаше загрижена, тъй като Джан ѝ беше казала, че Пол не е съгласен на осиновяване.

— Предполагам, че ще се справят с този проблем стъпка по стъпка. Ако не заченат, винаги могат да осиновят, но е трудно да се допусне, че в наше време, при всичките фантастични методи за превъзможване на стерилитета, не биха могли да получат помощ. Сигурна съм, че от всичко това с малко търпение ще се получи нещо добро.

— Нещата са страшно усложнени сега, нали? По мое време, освен ако нямаше истински късмет, ти трябваша шест месеца да вкараш някое момиче в татковата си кола за киното на колела и стигаше само да се ръкуваш с нея и тя забременяваше. Днес, когато всички ги лекуват срещу стерилитет и им правят бебетата в аптекарски хаванчета, това със сигурност отнема чара на срещите. — Аманда не можеше да не се засмее на думите му. Прав беше, дори по време на брака им с Мат тя често се беше тревожила да не забременее. Просто се надяваше, че сега Пол и Джан ще извадят късмет и ще успеят да си родят дете.

— Ще ти се обадя, ако чуя още нещо — обеща ѝ Джак.

— Аз също — увери го Аманда и тогава той ѝ предложи да я разведе из магазина. Тя не можа да се удържи и да не пробва няколко неща и накрая той я остави с мениджъра на магазина и с най-добрите им продавачи, а два часа по-късно тя мина през кабинета му, за да му благодари отново.

— Забавно ли ти беше? — попита я, застанал до бюрото си, когато тя влезе в кабинета. Изглеждаше щастлива и освободена, беше прекарала прекрасно, пазарувайки в „Джулис“.

— Разпуснах се и си купих всичко, което видях, включително половин дузина наистина прекрасни бански костюми от корабната ти колекция за следващата година. — Беше си взела и няколко красиви нощници, нова рокля и една превъзходна черна чанта от крокодилска кожа. — Награбих всичко, което видях — рече тя пак, малко смутена. — Никога в живота си не съм била толкова екстравагантна, ала трябва да призная, че ми достави удоволствие. — Тя се смееше, докато правеше това признание, а той се хвана, че зяпа красотата ѝ и се чуди как да я накара да вечеря с него.

— Обичаш ли тайландска храна? — ни в клин, ни в ръкав я попита.

— Защо, да не би и такава да продавате? Да не би да съм пропуснала някой щанд? Деликатесите? — Тя се смееше и изглеждаше чувствена, млада и красива.

— Да, всъщност ще ти покажа къде е — рече го убедително. — Но това е в другия ни магазин и трябва да дойдеш с колата ми, за да идем там.

— О, ти си ужасен лъжец, Джак Уотсън. Ти се опитваш да ме отвлечеш и да ме задържиш за откуп, току-що го разбрах.

— Каква добра идея — той се засмя с нея. — Имам ли шанс?

— Сега, тази вечер? — Беше вече пет и половина, но магазинът беше отворен до девет, за да могат клиентите им да пазаруват за Коледа. — Ти днес вече ми даде обяд, не се налага да ме храниш и довечера. Имам друга идея. Защо не дойдеш у дома малко по-късно, а аз ще ти приготвя вечеря. Нищо специално, просто горе-долу каквото намеря в хладилника. Дължа ти го, дължа ти огромна вечеря задето накара Пол да отиде на лекар.

— С удоволствие. — Той прие поканата, светкавично и обеща да бъде у тях в седем часа, за да ѝ помогне. И веднага щом си тръгна, вдигна телефона и отложи срещата за вечерта, която си беше определил седмици преди това. Заяви, че имал грип, и момичето, на което се обади, просто му се изсмя. На нея всъщност не ѝ пукаше, обаче го познаваше много по-добре, отколкото той подозираше.

— Как се казва тя? — Момичето, на което се бе обадил, не можа да се сдържи и да не го заяде малко.

— Защо мислиш, че причината е друга жена?

— Защото не си хомосексуалист и сигурно не си имал грип, откакто си бил двегодишен. Добре ми звучиш, Джак... желая ти късмет, която и да е. — Тя и бездруго се виждаше с друг и той ѝ благодари, че проявява такова разбиране.

Пристигна пред вратата на Аманда точно в седем часа. Тя го посрещна със сив панталон и бледосин пуловер, носеше и перлен гердан. Изглеждаше като млада наследничка и си беше сложила престилка.

— Съвсем домашна картинка — прокоментира той на влизане и остави на масата бутилка много специално вино, което беше купил за нея, а тя се засмя на забележката му.

— Има си хас след двацет и шест години брачен живот.

— Знаеш ли, никога не съм мислил за теб по този начин, домашен, искам да кажа — призна си Джак, докато я следваше в кухнята, а тя му благодареше за виното. Беше чудесно вино, внушителна марка. — Мислил съм за теб само като за кинозвезда. Трудно е да се забрави коя беше ти. Дори изглеждаш по същия начин. Всъщност в подсъзнанието си аз винаги мисля за теб като за Аманда Робинс, а не като за Аманда Кингстън.

— На Мат това не му беше приятно — каза тя просто. — Много хора са го казвали.

— Ти затова ли не се върна в киното?

— Вероятно. Във всеки случай Мат не би искал да го направя. Много говорихме за това, преди да се оженим. Не се бях занимавала дълго с кино, но бях готова да се откажа... в името на нещо по-хубаво... заради мъжа, когото обичах, и семейството.

— И по-добре ли стана? Беше ли щастлива? — попита той, наблюдавайки я.

— Обичах да съм с децата си и с Мат. Хубав живот беше. — За момент тя се замисли. — Трудно е да се повярва, че е свършило. Всичко се разби толкова бързо. В един миг той излезе от къщи с тенис ракета в ръка, а в следващия го нямаше, само два часа по-късно. Трудно е да се приспособиш към това.

Джак химна.

— Звучи тъпо, като се каже, но поне не е страдал.

— Предполагам, че е вярно, но всички ние страдахме. Изобщо не бях подготвена. Изглеждаше толкова млад. Никога дори не бяхме

говорили какво ще стане, ако един от двамата ни умре. Никога не сме имали време да мислим за това, нито да си кажем довиждане, нито... — Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя се извърна и изведнъж Джак се оказа зад нея, хванал я за раменете.

— Всичко е наред... Знаем... така беше и при мен с Дори. Направи катастрофа по пътя за среща с мен. Челен удар. Въобще не е усетила какво я е блъснало. Но аз усетих. Чувствах се сякаш оня идиотски камион е смазал мен. Дълго време ми се искаше така да беше наистина. Все исках аз да съм умрелият, а не тя... Чувствах се толкова идиотски виновен.

— Аз също — каза Аманда, като се извърна да го погледне. Той имаше нежни очи, топло кафяви, а косата му беше прошарена пясъчно руса. Изглеждаше поразително добре. — Тази година през цялото време исках да съм умряла вместо Мат. Но през последните една-две седмици изведнъж се зарадвах, че не съм. Отново се радвам на децата си и правя разни дребни неща... Странно е как нещата се променят съвсем мъничко и става различно. — Той кимна и препаса върху панталоните и черното си поло една от нейните престилки.

— Добре, стига сериозни разговори, мадам. Какво има за вечеря? Искаш ли да нарежа пържолите, да направя скарата или пюрето, или предпочиташ да гледаш как тихичко се напивам в кухнята ти? И двете ги мога. — Беше му забавно, а тя се смееше. Бе толкова леко да си с него.

— Я седни и се отпусни. Всичко е вече почти готово. — Тя му наля чаша вино, свърши едно-друго в кухнята и половин час по-късно те ядоха стек, печени картофи и салата. Беше добра готвачка и те говориха дълго, седнали край кухненската ѝ маса, а после отидоха в дневната и той разгледа някои снимки. Било е красиво семейство, макар Мат винаги да му се беше струвал малко вдървен, а Аманда изглеждаше прелестна на всяка снимка.

— Срамота е, че ти и дъщерите ти сте толкова грозни.

— Твоите деца изглеждат точно толкова добре, колкото и моите — направи му комплимент тя, а той се засмя.

Просто се оказва, че ние сме изключително привлекателни хора. Всички в Лос Анжелос са такива. Карат грозните хора да се местят в някой друг щат или град, или ги прехвърлят през границата в полунощ. Просто ги обграждат от всички страни и край с тях и никой повече не

ги вижда... пуф... и няма повече грозни хора. — Той обичаше да си играе и да се закача с нея. Лесно беше да се разбере защо има такъв голям успех сред жените.

— Това не те ли уморява? — попита го тя искрено, когато поседнаха след вечеря. Тя имаше усещането, че може да го пита за какво ли не. Сега бяха приятели. — Всички тези жени, искам да кажа. Струва ми се, че сигурно е изтощително да си все с непознати. Дори не мога да си представя какво е да трябва да се справяш с това, непрекъснато да трябва да започваш отново, да им задаваш всички тези досадни въпроси...

— Спри! — Той изохка и вдигна ръка. — Ти сригваш моя начин на живот. Ако ме караш да го защитавам, може и да не съм в състояние да го направя. То просто е един начин никога да не се обвързваш. Това е всичко. От него съм имал нужда през цялото време от Дори насам.

— Аз по-скоро бих гледала телевизия или чела книга — честно си призна Аманда, а той се засмя.

— Ами всъщност... може би това е основната разлика между мъжете и жените. Досега, ако изборът беше книга, телевизия или жени, аз трябваше да избира жените. Но ако ме накараш да разсъждавам за това сериозно, може да ми се наложи утре сутринта да си купя нов телевизор.

— Безнадежден си.

— Истина е. Това обикновено беше част от чара ми, но както виждам, започва бързо да се превръща в мой пасив. Може би не бива да го обсъждаме.

После говориха за други неща, за семействата си, когато са били малки, за мечтите си, за амбициите си, за кариерите си и отново за децата си. И вечерта отново отлетя. Той най-сетне си тръгна след полунощ. И на другата сутрин нямаше още девет часа, когато се обади да ѝ благодари за вечерята. Тя все още спеше.

— Събудих ли те? — Звучеше изненадан. Тя имаше вид на човек, който става рано и обикновено беше наистина така, но предишната нощ беше стояла до късно, опитвайки се да чете и мислеше за него.

— Не, ни най-малко. Станала бях — излъга Аманда, погледна часовника и се изненада, като видя кое време е. Имаше час при зъболекаря, за малко да го пропусне.

— Лъжеш — ухили се той от другата страна на жицата. — Ти беше дълбоко заспала и аз те събудих. Животът на мързеливите богаташки. А аз съм на бюрото си от осем и половина. — Трябваше да се обади на няколко души в Европа, където времето беше девет часа напред. Но Аманда не му излизаше от главата и бе обладан от порив да ѝ се обади. И сега, като я чу, той неочаквано започна да нервничи. — Какво ще кажеш да вечеряме заедно? — попита без предисловие, нейните очи се отвориха широко, тя се чудеше правилно ли го е чула.

— Довечера? — Нямаше нищо запланувано, макар че за следващия ден беше канена на коледно празненство. Аз... няма ли да ти омръзна?

— Не мисля, че това е възможно, а имаме много да наваксваме, нали?

— Какво например? — Тя лежеше по гръб и се протягаше, спомняйки си точно как изглежда той.

— И двата ни живота. Общо това прави сто и десет години, би могло да ни отнеме известно време, та си помислих, че трябва вече да започнем, макар снощи да прокарахме някои хубави пътеки един към друг.

— Така ли го правиш? — засмя се тя. — Всичкият този чар? Сто и десет години... ама че подход. Е, добре де, щом като така поставящ нещата, по-добре би било да не се маем — Какво имаш предвид?

— Вечеря в „Л’Оранжри“? Ще те взема в седем и половина.

— Звучи чудесно. Ще бъда готова. — Щом сложи слушалката обратно, обаче я обхвана паника. Седна в леглото и се взря в стаята, която цели двайсет и шест години беше споделяла със съпруга си. Господи, какво правеше тя? Играеше си с Джак Уотсън на Момиче за един час? Докъде можеше да стигне в глупостта си? Стана от леглото и реши да му се обади, за да отмени срещата. Но щом звънна, Глади заяви, че е започнал съвещание и че тя можела да му предаде съобщение. Само че изглеждаше толкова грубо просто да остави да му предадат, че не може да вечеря с него, затова каза, че не е нищо важно.

Той тъй или иначе ѝ се обади по обед и гласът му бе разтревожен.

— Нещо не е наред ли? Добре ли си? — Наистина звучеше сякаш има голямо значение за него, което беше още по-смустващо.

— Добре съм... Просто си помислих... о, не знам, Джак, просто се почувствах глупачка. Не искам да бъда Мацето на месеца. Омъжена жена съм, или поне бях... или пък още съм... в собственото си съзнание и не знам какво по дяволите правя с теб или каква игра играя. Дори не мога да се навия да си сваля халката, а пък сега всеки ден вечерям с теб и въобще нямам представа докъде ще стигнем. — Когато спря да говори, тя изглеждаше и се чувстваше изтощена, а на своя край на жицата той звучеше спокойно, макар и да не се чувстваше така.

— Аз също не знам докъде ще стигнем. И ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, аз също ще си купя халка и тогава поне ще сме равни. Хората ще си мислят, че и двамата мамим съпрузите си. Просто знам, че от години насам, а може би и никога, не ми е било толкова приятно в нечия компания. И не мога да ти кажа повече от това. Изведнъж животът, който съм водил в продължение на двайсет години, изглежда като мръсна смешка от последните страници на „Плейбой“. Срам ме е, искам да се отърва от него и Бог да ми е на помощ, като се вричам така, но искам да бъда човек, с когото ти би се гордяла да те видят, защото аз съм толкова идиотски горд да ме виждат с теб, че ми е трудно да го понеса.

— Но аз не съм готова за връзка — простена тя жално. — Не искам да започна да излизам с някого. Минала е само една година, откакто загубих Мат, и не знам какво правя с теб... макар също да ми е много хубаво да си говорим... и не искам да спираме, но може би трябва. Мислиш ли, че е добре да се откажем от вечерята днес? Мислиш ли, че това не е правилно? — Звучеше толкова обезпокоена, че просто му се прииска да я обгърне с ръце и да я притисне към себе си.

— Всичко ще бъде наред — кротко ѝ каза. — Няма да правим нищо, което не искаш. Просто ще говорим за нашите деца и ще се отпуснем. Не е необходимо да става нещо повече засега... или може би изобщо. — Много му струваше да го изрече, ала не искаше да я плаши или, още по-лошо, да я губи, преди наистина да я е спечелил. Изведнъж всичко придоби огромно значение за него. А после му дойде друга мисъл. — Може би трябва да идем на вечеря в някое по-сбутано заведение... — „Л’Оранжри“ беше един от най-хубавите ресторанти в Ел Ей^[1] и неизбежно там щяха да ги видят. — Какво ще кажеш за някое малко бистро или дори пицария?

— Звучи страхотно, Джак. И съжалявам, че съм толкова откачена. Просто не очаквах да станем приятели, във всеки случай не по този начин... какъвто и да е той. — Тя се засмя нервно, а той се опита да я успокои.

— Ще те взема. Можеш да си сложиш джинси, ако искаш.

— Страхотно! — Тя се хвана за думите му и когато той пристигна, носеше избелели джинси, прилепнали като тапети по вълнуващото ѝ тяло, и пухкав и удобен пуловер от розова ангорска вълна. Той умираше да ѝ каже колко великолепно изглежда, но не искаше да я сепва.

Отидоха с кола до Ла Сиенага и спряха в малко ресторантче, което тя никога преди това не беше и виждала. Докато влизаха, разговаряха оживено и тя изведнъж го сграбчи за ръката и се обърна към него с изписан по лицето ѝ ужас.

— Какво има?

Ако беше омъжена, би решил, че току-що е съзряла в ъгъла съпруга си с друга жена. Всичко, което може да види, беше една млада двойка, която вечеряше там, обаче Аманда вече беше излязла през вратата с разтуптяно сърце. — Кой са тези?

— Дъщеря ми Луиз и съпругът ѝ, Джери.

— О, господи. Добре, де. Не ни ли се полага да вечеряме? И двамата сме облечени. — Той се опитваше да погледне на нещата с лекота, но тя изглеждаше сякаш иска да избяга, а той не искаше това да се случи. Върнаха се обратно до колата му и след като вече бяха безопасно скрити вътре, поговориха малко.

— Тя никога не би го разбрала.

— Та нали е голяма жена, боже мой! Какво очакват децата ти? Да си стоиш вкъщи до края на живота си? Аз съм свекърът на Джан, безопасен съм. — Опитваше се да изглежда невинен, но този път Аманда му се присмя.

— Ти си всичко друго, но не и безопасен, и много добре го знаеш. А децата ми мислят, че си донжуан.

— Приятно. Надявам се, Джан не мисли, че... е, кой знае, може би го мисли. Предполагам, че доста време съм бил такъв. Но винаги съществува възможността да се поправя. Това би ли имало значение?

— Не. И положително не тази вечер. Може би трябва да си ида у дома.

— Ще ти кажа какво ще направим. Ще идем в „Джони Рокет“. — Тя се усмихна на предложението. Там висяха дечурлига, които пиеха млечни шейкове и ядяха хамбургери, точно както през петдесетте години.

И когато стигнаха там, седнаха на бара и ядоха кренвирши и пържени картофи с люта подправка, пиха млечни шейкове и Аманда дори успя да се присмее на себе си, преди да поръчат кафето.

— Изглеждах ли пълна глупачка, като избягах оттам? — Тя приличаше на дете, което е направило грандиозен гаф и не може да повярва, че го е извършило, но на Джак му харесваше всичко, свързано с нея.

— Не. Ти изглеждаше като женена жена на любовна среща, която току-що е видяла съпруга си.

— Така се и чувствах — призна си с въздишка, сетне вдигна очи към него — Джак, не съм готова за това. Честна дума, не съм. Струва ми се, че ти отново трябва да се върнеш към миманса, ти си си много по-добре с тях, повярвай ми.

— Мисля, че трябва да оставиш това да си го решавам сам. — И тогава той изневиделица я попита какво ще прави другата седмица за Коледа.

— Децата ще дойдат у дома на Бъдни вечер, както всяка година. А после, на самия ден, тази година ще отидем у Луиз. Защо? Ти какво ще правиш?

— Ще спя, както обикновено... Искам да кажа, то е като при хъркането, нищо по-екзотично няма. Коледа е кошмарна за продажбите на дребно. Отворени сме до полунощ на Бъдни вечер, за да удовлетвори клиентите си, които не са намерили сили за пазаруване преди девет часа на този ден — обикновено все съпрузи. Като че ли всяка година губят календарите си и ги намират в шест часа на Бъдни вечер... О, Господи, Коледа е! Обикновено взимам последната смяна, после се прибирам вкъщи и два дни спя. Просто се чудех дали искаш да дойдеш с мен на ски на втория ден. Нали разбираш, ще вземем отделни стаи, ще бъдем само добри приятели и всичко от сорта.

— Мисля, че не бива да го правя. Ами ако някой ме види? Още не е минала една година.

— А кога се навършва? — Той наистина не можеше да си спомни.

— На четвърти януари — рече тя сериозно. — Пък и всъщност не ме бива особено като скиорка.

— Просто ми хрумна, помислих си, че може да ти е от полза чистият въздух, и да заминеш малко. Бихме могли да отидем с кола до езерото Таху или да спрем в Сан Франсиско.

— Някой ден, може би — проточи тя неопределено, а той кимна. Даваше ѝ зор и знаеше, че го прави. Тя наистина не беше готова.

— Не се тревожи за това. Защо не наминеш към магазина тия дни? Ще бъда там през цялата седмица и можем да хапнем чер хайвер в кабинета ми.

— Тя се усмихна на предложението. Въпреки репутацията му и факта, че не беше готова за това, тя действително го харесваше. А той изглежда разбираше всичките ѝ чувства. У него имаше нещо топло и грижовно, което я бе изненадало и изцяло я бе обезоръжило. Той изглеждаше толкова по-млад от Мат, толкова изпълнен с живот, толкова щастлив да е с нея и колкото и да не ѝ се щеше да изпитва към него такива чувства, тя откри, че ѝ правеше голямо удоволствие да бъдат заедно.

Тази вечер в колата по пътя за вкъщи говориха за това и той довери, че след като я е опознал, тя изобщо не се оказала онази, каквато бе очаквал, а забавна и топла, и мила, и състрадателна, и толкова ранима. Всичко, което казваше и правеше, му създаваше желание да я защитава.

— Можеш ли да изтърпиш за известно време да бъдем просто приятели — попита го тя откровено.

— Или може би завинаги? Не съм сигурна дали изобщо някога ще поискам отново да се обвържа. Просто не съм сигурна, че някога бих могла да го сторя.

— Никой не те кара да вземаш това решение — каза той здравомислещо, а тя се успокои и престана да се чувствава чак толкова виновна. Влезе в дома ѝ за малко, пиха ментов чай в кухнята, а после той запали огън в дневната и дълго разговаряха за важните за тях неща.

Беше два часът, когато Джак си тръгна, а тя не беше усетила къде е отишла нощта. Когато бяха заедно, времето сякаш летеше. На следващата сутрин той беше зает в магазина, а тя прекара деня в

последни подробности от приготовленията за Коледа. Вече бе купила елхата и вечерта, когато той се обади, я украсяваше.

— Какво правиш? — попита той с умора в гласа. Беше прекарал в магазина дванайсет часа и се чувстваше изцеден.

— Украсявам елхата, — каза тя, но звучеше тъжно и беше пуснала коледни песни по стереоуредбата, от което изведнъж ѝ стана още по-тъжно. Това беше първата ѝ Коледа без Мат, първата ѝ Коледа като вдовица.

— Искаш ли да намина? Излизам от магазина след половин час, а ти си ми по пътя за вкъщи. Би ми било много приятно да те видя.

— Не мисля, че е редно — каза тя откровено.

Все още се нуждаеше от време, през което да жали Мат, и този беше един от интимните ѝ моменти. Вместо това поговориха малко и когато затвориха телефона, тя се почувства малко по-добре, а той се почувства по-зле и изведнъж отчайващо самотен. Чудеше се дали тя изобщо някога ще се откаже от Мат и дали ще пусне някого зад стените си. Знаеше, че е надникнал в сърцето ѝ, ала тя все още се страхуваше да му позволи да се приближи и може би винаги щеше да се страхува.

Джак мина бавно с колата покрай дома ѝ и може да види как вътре лампичките по елхата святкат, но не може да види нея. А Аманда си седеше в спалнята и плачеше, защото отчаяно се боеше, че се влюбва в Джак, а не искаше. Не беше честно по отношение на Мат и тя в никакъв случай не искаше да го предава. След двайсет и шест години му дължеше поне това, поне да не лапне по първия мъж, който ѝ се изпречи на пътя, независимо колко е очарователен. А какво щеше да стане, ако наистина се окажеше просто едно от момичетата в миманса му? Ще е изефтиняла за нищо. А знаеше с абсолютна сигурност, че заради Мат и заради себе си не бива да допусне това да се случи.

Джак ѝ се обади, когато стигна вкъщи, но тя не вдигна телефона. Инстинктивно разбра, че това е той, а не желаше да разговаря с него. Искаше да приключи с всичко, преди изобщо да се е случило.

Тази нощ тя загаси светлините, легна си и остави музиката да се лее. Мелодията на „Тиха нощ, свята нощ“ се носеше го къщата, докато тя плачеше за двама мъже — за един, когото беше обичала толкова дълго, и за друг, когото никога нямаше да познае. Точно в този момент

беше трудно да се каже коя болка е по-голяма и по кого от двамата копнее повече.

---

[1] Ел Ей. — Съкратено от Лос Анджелис. — Б.р. ↑

През следващите дни Джак ѝ се обади само веднъж или два пъти. Усещаше какво става с нея и знаеше колко ще ѝ е трудно през празниците. Дори бе умряла през ноември и тогава той бе прекарал цялата седмица между Коледа и Нова година пиян.

Мъдро остави Аманда да се справя сама с интимните си чувства, но сутринта на Бъдни вечер ѝ изпрати коледен подарък. Беше малка, много красива скица на ангел от осемнайсети век, която тя беше харесала в магазина. Написа към нея кратка бележка — надяваше се, че ангелът ще бди над нея, тази Коледа и винаги. Подписа я „Джак“, тя остана дълбоко трогната, като я видя, и малко по-късно му се обади, за да му благодари. Стори му се по-отдалечена отпреди, но много по-спокойна. Очевидно установяваше примирие с чувствата си, каквито и да бяха те. И въпреки че се усети щастлив от обаждането ѝ, внимаваше да не я подплаши с прекалено интимничене. Но точно в този момент и бездруго беше изцяло погълнат от магазина. Предишния ден бяха имали разни проблеми — една дребна кражба, една почти фатална сърдечна криза и малка армия от изгубени деца. Обичайното коледно напрежение. Освен това бяха загубили златистата рокля с пайети на прочута звезда и после като по чудо я бяха намерили, а на щанда за козметика две известни жени се бяха бяхтели с юмруци заради един мъж. Празниците не минаха без вълнения.

— Надявам се да прекараш добре с децата довечера, макар да знам, че ще ти е трудно без Мат.

— Той винаги разрязваше пуйката — каза Аманда тъжно. Изведнъж му се стори толкова мъничка и от всичко най-много му се прииска да я прегърне.

— Нека сега Пол го направи — внимателно каза Джак. — Научил съм го на всичко, което знам. За пуйките, не за жените. — Тя се усмихна на думите му и го попита има ли някакви новини във връзка с Пол. Джак ѝ каза, че Пол си е уговорил посещенията при

специалиста между Коледа и Нова година. — Надявам се всичко да приключи добре — завърши Джак с надежда.

— Също и аз — съгласи се тя и изведнъж ѝ се прииска да го беше поканила на вечеря, но децата щяха да се чудят защо е там, а той и бездруго не би могъл да остави магазина, та какъв беше смисълът да го кани? Тя нямаше да се стреми към връзка с него. Вече бе взела това решение, а докато седеше на бюрото си и я слушаше по телефона, Джак можеше да чуе взетото решение в тона ѝ. Вече беше застанала на определено разстояние от него. Той си помисли да се обади на някоя жена да излезе с него на Нова година, но за пръв път в живота си дори нямаше желанието да го направи. Вече беше направил резервации за пътуването до Таху на втория ден след Коледа и щеше да замине сам.

— Весела Коледа, Аманда — пожела ѝ той нежно, преди да приключат разговора, и дълго време седя в кабинета си замислен за нея. Никога не беше познавал друга такава жена.

И тази вечер, докато обикаляше из магазина и помагаше винаги, когато имаше нужда, той си представи как ядат пуйката в нейния дом, представи си децата, елхата, собствения си син и нейните две дъщери и изведнъж си даде сметка каква пустиня представлява животът му. Беше прекарал последните десет години в преследване на цици и сладки малки задничета в стегнати сини джинси, а какво му беше дало това? Абсолютно нищо.

— Не изглежда като да прекарвате много весела Коледа — отбеляза Глади на тръгване от магазина тази нощ. Той ѝ беше подарил елегантно кашмирено манто и огромна премия. — Нещо не е наред ли? Децата добре ли са? — Тя се тревожеше майчински и знаеше, че в момента няма кой да се погрижи за него. Знаеше също, че се е обаждал на тъщата на Пол няколко пъти и се страхуваше да не би да е болен, или нещо да не е наред със семейството му, но Джак съвсем съзнателно не беше казал нищо по въпроса.

— Не, добре съм — излъга той. „Само дето пропилях живота си. Единствената жена, която някога, съм обичал, умря преди тринайсет години, а пък най-святната жена, която съм срещал оттогава, иска да се погребее със съпруга си. Нищо особено, Глади, весела Коледа.“ — Просто съм уморен, предполагам. В този бизнес Коледата е убийствена.

— Всяка година си казвам, че няма да издържим, обаче успяваме — усмихна се тя.

От финансова гледна точка това беше най-добрата им година.

— Е, и какво ще правиш довечера? — Усмихваше ѝ се, докато си обличаше новото манто. Беше в постелен лилав цвят и на нея много ѝ харесваше.

— Ще спя с мъжа си. Буквално. Горкият човек не ме е виждал будна в продължение на шест седмици и сигурно още една няма да му се случи.

— Би трябвало да си вземеш няколко почивни дни. Заслужаваш го.

— Може би докато вие сте на Таху. — Но той знаеше, че Глади няма да го направи. Никога не си вземаше почивни дни. Тя беше единственото познато му човешко същество, което се бяхтеше повече и от него.

Както всяка година той работи до полунощ и заедно с нощния пазач най-сетне заключиха в един през нощта.

— Весела Коледа, господин Уотсън.

— Благодаря, Хари. На теб също. — Той помахаше с ръка и бавно се плъзна в червеното си ферари. Но когато се прибра у дома, беше твърде изморен, за да заспи. Погледа малко телевизия и си помисли да се обади някому, но беше станало вече три часа през нощта. И кой знае защо, почувства се тъй, сякаш дните му са свършили. Просто вече нищо не го интересуваше. Нямаше достатъчно дълги крака, достатъчно големи гърди, достатъчно мека кожа, които да го очароват.

— Господи, може би умирам — каза той високо, а после, докато си лягаше, се присмя на себе си. Може би причината беше в това, че навършва шейсет, а не просто Аманда. Няма тъй голям глупак като стария глупак, а без съмнение той бе такъв.

На следващия ден спа до обед и си помисли да ѝ се обади, но когато го направи, вече беше излязла. Отишла у Луиз да изяде със семейството ѝ още една пуйка. Тогава той се качи на колата и подкара към северната част на Лос Анжелос да си купи китайска храна, а после седна на крайчеца на неоправеното си легло и я изяде, загледан във футболен мач. След това се обади на едно-две момичета с намерението да ги покани на вечеря същия ден, но всички бяха излезли и той всъщност изпита облекчение, като не ги намери.

Знаеше, че Аманда тази вечер си е у дома, но не ѝ се обади. Какво можеше да ѝ каже? Мина ли ти вече съпругът ти? Изведнъж се почувства глупак, задето я преследва, но цяла нощ се мята, въртя и мисли за нея. Накрая, на следващата сутрин, не можа да издържи повече. Следобеда заминаваше за Таху, но когато тя вдигна телефона, попита я дали може да мине за чаша кафе. Тя му се стори изненадана и малко разтревожена, но, във всеки случай, го покани. Винаги съществуваше възможността той да иска да говори с нея за Пол или за Джан, но тя не беше уверена, че е така. И щом видя лицето му, когато му отвори вратата в един часа, тя разбра, че проблемът няма нищо общо с младите.

— Изглеждаш уморен — каза, очевидно загрижена за него.

— Уморен съм. Вече не мога да спя. Да ставаш на шейсет е по-трудно, отколкото си представях — рече с крива усмивка. — Струва ми се, че в края на краищата губя непоклатимостта си.

— Как така? — Той я последва вътре, настаниха се в удобната ѝ кухня. Правеше се кафе, тя му предложи една чаша, а след това седнаха край кухненската ѝ маса.

Той я погледна над кафето и попита направо:

— Станах ти наистина досаден, нали? Май донжуаните не се котират чак толкова добре. Малко съм превъзбуден. Съжалявам, ако те карам да се чувстваш неловко — не е било това намерението ми.

Изглеждаше отчайващо нещастен, докато говореше това, и доста по-млад от шейсетте. Той изглеждаше и се чувстваше като момче, отишло на гости на единственото момиче в класа, което не желае да му стане постоянна приятелка.

— Знам колко е тежък този период за теб. Съжалявам, ако аз го направих още по-тежък.

— Не си, Джак — рече тя мило, очите ѝ задълбаха в неговите и изглеждаше толкова нещастна, колкото се чувстваше той, сякаш преживяваше тъй разкъсващо раздвоение, че не знае какво да направи. — Знам, че не бива да ти го казвам, но ти ми липсваше. — Докато се правеше на спокоен, сърцето му прескочи от думите ѝ.

— Така ли? Кога?

— През последните няколко дни. Изпитвах нужда да говоря с теб, да те виждам. Господ ми е свидетел, че не знам какво върша.

— Нито пък аз. Чувствах се като пълен глупак и най-големия досадник, който някога е живял. Опитвах се да те оставя намира, защото предполагах, че ти това искаш.

— Искях го. — Но като го каза, в гласа ѝ се почувствува някаква уловка.

— А сега? — Докато чакаше, той затаи дъх.

— Не знам. — Тя вдигна към него очите си с цвят на камея и на него страхотно му се прииска да я целуне, ала знаеше, че не бива.

— Просто изчакай. Не е необходимо да вземаш никакви решения. Забави топката. Аз съм тук. Никъде няма да ходя... — И тогава той си спомни и се ухили. — Освен на езерото Таху.

— Сега ли? — Тя му се усмихна, наистина ѝ харесваше да бъде с него.

— По-късно. Преди това трябва да си ида вкъщи и да си приготвя дрехите за ски. Мислех вчера да си стегна багажа, но бях твърде уморен.

Тогава тя кимна разбиращо, после поговориха и малко по-късно всичко беше наред помежду им и Аманда се смееше. Той ѝ описваше случая в магазина, когато двете жени се бяха впуснали в юмручен бой заради общия си приятел.

— Можеш ли да си представиш какво биха направили журналистите от това? И, разбира се, ако го бяха надушили, и двете жени щяха да ни обвинят, че доносничим. Всъщност, заслужаваха го. — Той все още не ѝ беше съобщил кои са те и отказа да го направи. Беше изненадващо дискретен относно бизнеса си. — И така, какво ще правиш тази седмица?

— Нищо особено. Може би ще видя децата, ако не са много заети. — Но той не повтори поканата ся за езерото Таху. Знаеше, че тя просто не е готова. — Може би ще ида на кино. А ти? Ще водиш ли някого със себе си? Тя все още се стареше да се самоубеди, че са само приятели и че най-малко не би ѝ подействал, ако заведе на езерото жена. Но би я разтревожило и тя го знаеше.

— Не, отивам сам. Така по-добре се пързаям. — И тогава, уморен от игрички с нея, той хвана ръката ѝ и я задържа. — Ще ми липсваш. — Аманда кимна и не продума, а после го погледна. Погледът ѝ можеше да го стопи.

— Какво ще правиш на Нова година? — попита я небрежно, а тя се засмя.

— Същото както всяка година. Матю мразеше Нова година. Всеки път си лягахме в десет и на следващата сутрин си я честитяхме.

— Вълнуващо — усмихна се той.

— Ами тя? — заинтригувано попита тя.

— Тази година ще прекарам като теб. Бих могъл да остана на Таху. — А после я погледна и изведнъж се почувства като глупак. — От друга страна, Аманда... бихме могли да направим нещо различно. Например да се помотаем тук. Просто като приятели, да идем на кино и да гледаме заедно телевизия. Не трябва да ходя на работа и никъде не е писано, че не можем да бъдем приятели, нали?

— Ами скиорското ти пътуване?

— И тъй и тъй не ми е в ред коляното — той се ухили. — Моят ортопед ще ти благодари.

— А после, какво? Имам предвид след това... То е нещото, което ме тревожи. — Колкото и да бе странно, лесно ѝ беше да е откровена с него.

— Рано е още да се тревожим за това. За никъде не бързаем. Имаме право да не сме сами на празниците. Какво на кого доказваме? На теб? На мен? На децата ни? На Мат? Мина една година. Ти си направила необходимото. Ако не друго, имаме право на малко утеха и приятелство. Какво толкова ще стане, ако идем на кино? — Той звучеше убедително.

— Заедно ли? Ще стане може би повече, отколкото смея да си помисля.

— Ще седя сам на последния ред. Няма дори да се приближавам до теб.

— Тя си луд. — Тя клатеше глава, гледаше го и се опитваше да си наложи да му каже не, да го отпрати, знаеше, че трябва да го направи, но всичко около него беше толкова идиотски привлекателно.

— И аз стигнах до същото заключение вчера, че съм луд. Всъщност това малко ме обезпокои.

— И мен. — Тя отново се засмя. Ако бях разумна, бих ти казала, че до кръщенето на първото дете на Пол и Джан не искам да те виждам повече.

— Може и доста време да мине. В най-добрия случай говорим си за девет месеца. Това е дълъг срок за въздържане от кино. Така че какво предлагаш?

— Предлагам да отидеш на езерото Таху и да прекараш чудесно, Джак. Обади ми се някой път, като се върнеш.

— Добре — каза.

Беше достатъчно стар и мъдър, за да знае кога няма да спечели. Беше убийствено да си тръгне, но стана — с желанието да можеше да я убеди.

— Весела Нова година — рече, целуна я по темето и излезе от кухнята ѝ. Вече беше стигнал на входната врата и я беше отворил, когато я чу да казва нещо. Обърна се и видя Аманда, застанала на прага на кухнята. — Какво каза току-що? — Изразът в очите ѝ го закова на място. Изглеждаше уплашена, но силна, и погледът ѝ не се отлепяше от него.

— Казах, че има един филм, който искам да видя в Бевърли Сентър. Започва в четири, ако искаш да идем заедно.

— Сериозно ли говориш? — Гласът му звучеше като шепот в студеното антре.

— Мисля, че да... Искам да... но все още не знам.

— Ще те взема в три и половина. Сложи си дънки. Ще идем да вечеряме в тайландския ресторант. Става ли?

Тя кимна и в очите му бавно изгря усмивка. И без повече думи, преди тя да може отново да си промени намерението, той потегли към дома, за да отмени резервацията за Таху.

6

Следващите пет дни бяха магически. Те сякаш се рееха в небесата. Ходеха по кина, разхождаха се в парка, говореха за всичко, което им хрумне, а понякога просто седяха заедно и мълчаха. Нито един от двамата не чувстваше някаква принуда. Той се обаждаше в магазина, ала не ходеше там, а, разбира се, там беше Глади. Тя все пак не си беше взела отпуск. Но за пръв път в продължение на години на него изобщо не му пукаше за „Джулис“. Просто искаше да е с Аманда. Нищо не се казваше, не се задаваха въпроси, не се предлагаха отговори и нищо не се обещаваха. Просто прекарваха времето си заедно. И двамата се нуждаеха точно от това, искаха го.

Сякаш с всеки изминал ден Аманда чувстваше как оздравява. И той усещаше как става пак какъвто бе някога с Дори само че по-добър. Беше по-стар и по-мъдър и беше пропилял много време през последните тринайсет години. Изведнъж започна да му се струва, че е живял нечий друг живот, но това повече няма значение.

Тя понякога говореше за Мат и веднъж заплака за него, но изглеждаше поуспокоена. Бавно приемаше факта, че той е умрял, а тя е жива и искаше да спре да чувства вина по отношение на него. И без да казва нищо на Джак, тя тихомълком изниза халката си и я прибра в кутията си за бижута. Беше плакала по този случай, но вече не ѝ се струваше редно да я носи. В първия момент, след като я махна, имаше усещането, че сърцето ѝ ще се разкъса. Изобщо нищо не каза на Джак. Но той го забеляза още на следващата им вечеря и като знаеше каква голяма крачка трябва да е било това за нея, дипломатично не изкоментира нищо.

Ядоха хубави неща по ресторанти из целия град, където не срещаха никакви познати и видяха някои от най-лошите възможни филми, а после се шегуваха за тях. Вечер той се връщаше у дома си и висяха на вратата ѝ дълго време, като просто си приказваха и се сбогуваха. Но чак в деня преди Нова година той, без да се замисли, докато тя му приготвяше вечерята, протегна ръка, придърпа я към себе

си и я целуна. Толкова дълго беше изпитвал желание да го направи и изведнъж се ужаси да не би отново да я подплаши, ала докато бавно поглеждаше нагоре към него с усмивка, тя изглеждаше всичко друго, но не и изплашена, а той усети как го залива облекчение. Не беше я загубил. Не си казаха нищо, но той отново я целуна по-късно същата вечер, докато седяха в дневната, в тъмното, хванати за ръце и загледи в огъня, който беше напалил. С него тя се чувстваше съвсем удобно.

В полунощ той си тръгна за дома и веднага щом стигна там, ѝ се обади.

— Отново се чувствам като дете, Аманда — каза и гласът му звучеше толкова завладяващо привлекателен.

— Аз също — усмихна се тя. — Благодаря ти, че действаш бавно с мен. Тази седмица беше невероятна. Точно от каквото имах нужда. Просто ми беше необходимо известно време с теб... това е истински подарък... по-хубав от коледен.

Бяха се смели заради факта, че тази вечер телефонът бе звънял два пъти. И двамата бяха предположили, че са децата ѝ, но тя не беше го вдигала. Това време ѝ беше необходимо за нея самата и за него. Децата бяха взели своето през годините, а също и Мат, и сега беше неин ред. За пръв път от години насам тя си имаше живот, за който никой не знае и семейството ѝ не беше включено в него. За нея промяната беше нещо добро и тя го съзнаваше.

Вече бяха решили на следващия ден да отидат на кънки и може би на друго кино. Бяха видели вече горе-долу всичко в града и щяха да си приготвят сами вечерята — навръх Нова година, да пият шампанско и да се опитат да стоят будни до полунощ.

— Съжалявам, че не се намени да идеш на ски — каза му тя великодушно по телефона.

— Аз пък не съжалявам — засмя се на хрумването и той. — Това е сто пъти по-хубаво. То е най-романтичното нещо, което съм правил през живота си и за нищо на света не бих го пропуснал и положително не заради шепа знаменитости.

Каза ѝ лека нощ и му се прииска да можеше пак да я целуне, а на следващия ден, когато отидоха да се пързаят с кънки, се смяха като деца. Прекараха страхотно. Същата вечер, на Нова година, тя му изпече патица, а за десерт направи суфле. Беше прекрасна вечеря.

Стана десет часа, преди отново да седнат срещу огъня, и той я целуваше, а тя страстно отговаряше на целувките му. Той наля и на двамата по чаша шампанско и го изпиха по-бързо, отколкото бяха смятали. На топлината на огъня и в блясъка на шампанското целувките му изглеждаха по-упоителни от всякога и тя нямаше представа колко беше часът, когато дълбокият му и сексапилен глас ѝ каза, че я обича и я моли да си легне с него. Тя не отвърна нищо. Само се притисна до него и кимна. Искаше го повече от всичко и този път той дори не се зачуди дали тя после ще съжалява. Твърде много я искаше. И я последва в спалнята ѝ. Онова, което откри там, го изпълни с почуда, тялото ѝ беше почти момичешко, само че по някакъв начин по-хубаво. Беше висока и слаба, с по-пълни гърди, отколкото той бе очаквал. Не можеше да ѝ се насити и когато проникваше в нея, тя му каза, че го обича и едва дишаше, докато бавно се движеха заедно. Беше нещо, което тя никога не беше мечтала или изпитвала преди, нито със съпруга си, нито с двамата мъже, които го бяха предшествовали. За младо момиче в Холивуд по онова време тя е била учудващо целомъдрена, но този път те не си разказваха миналото. Споделяха страстта си и настоящето, а когато стигнаха върха, тя изпита чувството, че сякаш вселената избухва в главата ѝ, а тялото ѝ остана преситено под него. Харесваше звуците, които той издава, начина, по който я докосва, присъствието му в себе си. Сега беше изцяло негова и скоро заспа в прегръдките му, много след полунощ. Нямаше тъга. Нямаше съжаление. Нямаше размисли. До следващата сутрин.

Тя се събуди в прегръдките му, докато той галеше гърдите ѝ и ѝ се усмихваше, а слънчевите лъчи заливаха стаята, която бе споделяла със съпруга си. Дълго време лежа безмълвно, а после погледна Джак, несигурна дали да се засмее, или да заплаче — или отново да се люби с него, изпитваща желание да направи и трите неща едновременно. Вместо това бавно се измъкна от леглото и пресече стаята, а после се извърна да го погледне като млада кошута в цялата ѝ прелест.

— Добре ли си? — Той я наблюдаваше, желаейки я отново, но изведнъж обезпокоен. Тя сякаш беше различна.

— Не съм сигурна — отвърна тихо и после седна на един стол, все още гола, загледана в него, стараейки се да реши дали е побъркана, или просто много щастлива. — Не мога да повярвам, че снощи го направих. — И той не можеше, но никога в живота си не се беше

чувствал толкова щастлив и сега не искаше да се откаже от нея. Знаеше коя е и какво представлява, желаше я отчаяно. И му беше признала, че го обича.

— Само не ми казвай, че съм те напил... това ще ме убие.

— Не си — тя го погледна нервно изпод млечния цвят на клепачите си, — но пиана ли бях? — Изглеждаше уплашена.

— Не виждам как... ти пи само две чаши...

— От огъня беше... и твоите целувки... и...

— Аманда, не прави това. Спри да се изтезаваш. — Той прекоси стаята и коленичи до нея, а тялото му беше толкова прекрасно, колкото и нейното.

— Любих се с теб в леглото, което съм споделяла със съпруга си. — Очите ѝ изведнъж се изпълниха със сълзи, когато той я погледна и отказа да изрази съжаление, че го е извършил. — Не мога да повярвам, че направих това. Господи, Джак, що за жена съм аз? Бях женена за този човек в продължение на двайсет и шест години, а се любих с теб в неговото легло.

Тя стана и започна да крачи нервно, а той се стараеше да не си разрешава да се ядоса.

— Не го прави да изглежда като престъпление, Аманда. Ти се люби с мен и аз се любих с теб. Аманда... аз те обичам. Боже господи, ние сме големи хора. Ти си все още жива... Бога ми, ти наистина си още жива... и аз съм по-жив, отколкото съм бил в продължение на двайсет или трийсет години, или може би през целия си живот...

Докато говореше така, телефонът извъня, а тя не се помръдна да го вдигне. Изобщо не я интересуваше кой я търси. Сега можеше да мисли само за предателството си по отношение на своя съпруг.

— Това е неговото легло. *Нашето* легло. — Тя най-откровено си плачеше, а той я наблюдаваше как крачи, но се страхуваше да я докосне.

— Тогава купи ново — избухна, без да ще. — Това е *твое* легло, за бога. Следващия път ще го направим на земята... или където и да е...

— На теб би ти трябвал магьосник да прогони духовете от твоето легло! — каза тя през сълзи, а той ѝ се изсмя.

— Миличка, успокой се... моля ти се... просто случаят е болезнен. Защото е за първи път. Разбирам това. Господи, това беше

най-хубавият секс, който някога съм преживявал... ние се обичаме... ние току-що прекарахме една седмица заедно и сме луди един за друг. Какво очакваш? Божичко, изгледахме всяко скапано кино в града. Какво повече искаш? Двугодишен годеж ли?

— Може би. Няма още една година, откак той е умрял. — Тя отново седна и заплака като дете, той не се осмели да направи друго, освен да ѝ подаде кърпичка.

— Годишнината от смъртта му е след три дни. Ще почакаме. Ще забравим, че това изобщо се е случвало.

— Добре. Пак ще си бъдем само приятели. Ще ходим на кино и няма да се любим пак. Никога!

Тя се опитваше да постигне мир със себе си, ала той искаше да отидат по-нататък. Сега вече твърде много я обичаше, за да изгуби, която и да било част от нея, особено пък онези, които бе открил предишната вечер. Те бяха наистина приказни.

— Хайде да не се побъркваме на тази тема, а? Ще пием по чаша кафе, ще вземем душ и ще направим хубава дълга разходка. И ти ще се почувстваш по-добре.

— Аз съм уличница, Джак. Просто като всички останали момичета, с които спиш.

Телефонът отново иззвъня и нито един от двамата не му обърна внимание.

— Ти *не си* уличница. А аз вече не спя с никого, освен с теб. Разбираш ли това? Откакто дойде на празненството в магазина, аз не съм посегнал на друга жена. Ти ме провали и аз няма да позволя да провалиш и двамата ни. Ние се обичаме, ти имаш право на това. Разбираш ли го?

— Нямам право да спя с когото и да било в леглото на съпруга си. — Тя беше разстроена, а него го хващаха дяволите. Но отиде до нея, здраво я хвана за ръката и я изправи.

— Хайде, нека пием по кафе. — Нито един от двамата не направи нещо, за да се покрие, и на нея изобщо не ѝ хрумна, че не изпитва пред него никакво смущение, сякаш винаги са били заедно.

Изправен в кухнята ѝ, той направи кафе и ѝ подаде чаша. Тя го изпи без мляко и като го преглътна, то я опари, но вече беше малко по-спокойна, когато седнаха заедно на кухненската маса. Кухнята беше топла и те си седяха там голи и пиеха горещото кафе.

— Искаш ли вестника? — небрежно попита тя, като изведнъж се усети напълно обзета от шизофрения. В един момент се чувстваше абсолютно комфортно с него, а в следващия — нападната от чувство за вина и терзания. Но сега отново се чувстваше по-добре. Той кимна.

— Разбира се. Бих искал да видя вестника.

— Ще го взема.

Тя отиде до външната врата, все още с чаша кафе в ръка, отвори я и се наведе да вземе вестника. Външната ѝ врата беше напълно скрита от погледа и тя знаеше, че никой няма да я съзре. Но точно когато се навеждаше, видя как се приближава колата на Джан и как отвътре и Джан, и Пол я наблюдават със зяпнали уста. Тя грабна вестника, побягна навътре, тръшна вратата и влетя в кухнята, като изпусна вестника и си разля кафето. Джак я погледна удивено.

— Ти трябва да си тръгнеш! — тя ужасено се беше втренчила в него.

— Сега?

— Да... о, да му се не види... не, не може... те са отвън... излез от задната врата... тя е зад пералнята. — Тя посочи на къде и замаха неистово.

— Искаш да си изляза така? А може ли да ми дадеш една минута, колкото да се облека? — Но докато задаваше въпроса, звънецът иззвъня и Аманда подскочи, като го чу.

— О, господи... това са те... о, господи... Джак, какво ще правим сега? — Тя отново беше обляна в сълзи, но този път той се смееше.

— Кой е там? Човекът, който продава четки? Нова година е, за бога. Просто не му обръщай внимание.

— Това са *децата ни*, идиот такъв. Те ме *видяха*... когато отидох да взема вестника.

— Кои деца?

— Колко деца имаме, за бога? Джан и Пол са там. Гледаха ме сякаш съм полудяла.

— Е, най-малкото имат това право. Искаш ли да отворя вратата и да ги пусна да влязат?

— Не... искам да си идеш... не... иди се скрий в спалнята.

— Не се тревожи, миличка. Просто им кажи, че си заета и че могат да дойдат по-късно.

— Добре. — Той бързо отиде към стаята ѝ и затвори вратата, а с разтреперани ръце Аманда сложи веригата и отвори вратата на два инча, за да говори с дъщеря си. — Здравсти. — Тя им се усмихна ведро иззад вратата. — Честита Нова година.

— Мамо, добре ли си?

— Не, всъщност... да... нищо ми няма. Заета съм... боли ме глава... махмурлия съм. Е, всъщност не съм. Снощи пих две чаши шампанско. Мисля, че съм алергична към него.

— Мамо, защо беше гола на стъпалата? Съседите може да ти видят.

— Никой не ме видя.

— Ние те видяхме.

— Съжалявам. Е, благодаря ви, че наминахте, миличка. Защо не се върнете тук по-късно. Например довечера. Или утре. Това би било идеално. — Думите ѝ изхвърчаха като куршуми.

— Защо да не може да влезем сега? — Джан изглеждаше извънредно разтревожена, но Пол не искаше да насилва нещата. Очевидно не му беше времето. Бяха се опитали първо да се обадят, вместо направо да наминат, но тя не беше отговорила по телефона. Той дори и не мислеше, че ще е там.

— Не можете да влезете сега, защото... боли ме глава... Спя.

— Не спиш. Ти излезе да вземеш вестника. Мамо, какво става?

— Нищо. Обичам те, обади ми се следващия път, когато искаш да наминеш. Учтивостта го изисква, миличка... не е възпитано да се отбиваш ей така... но радвам се, че го направихте... ще се видим по-късно. — Тя им помахаша и им затръшна входната врата. Те постояха на стъпалата за минута, а после се обърнаха и се върнаха до колата с озадачен вид. Едва когато отново влязоха в колата, Джан погледна мъжа си с изпълнени с тревога очи.

— Смяташ ли, че мама е започнала да пие?

— Разбира се, че не. Просто не искаше гости по това време. Нейно право си е. По дяволите, може би си има история с някого и човекът още е бил вътре. Тя е достатъчно млада за нещо такова, разбери... и баща ти почина преди една година... Собственото му предположение го забавляваше, а Джан го погледна възмутена.

— Ти да не си се побъркал? *Майка ми?* Действително ли мислиш, че тя ще направи това? Не ставай абсурден просто ако баща

ти на неговата възраст въобще не става от леглото си, това не означава, че и майка ми ще се държи по същия начин. Пол, това е отвратително.

— И по-странни неща са се случвали.

До това време бяха преполовили Бел Еър, а Аманда се беше върнала в стаята си. Джак току-що беше пуснал душа и ѝ се хилеше, когато тя затвори вратата на спалнята и се облегна на нея с вид на човек, който бяга от Интерпол в чужда държава.

— Какво им каза? Много здраве от мен? — Той се забавляваше с нейната реакция.

— Това е най-неловкото положение, в което съм изпадала през целия си живот. Децата ми никога няма да ми простят.

— Защо, заради това, че не си ги пустила да влязат ли? Би трябвало първо да се обадят по телефона.

— Направили са го. Ние не отговаряхме.

— Ами тогава не е трябвало да идват. Въпросът е ясен. Искаш ли да вземеш душ?

— Не, искам да умра. — Тя се хвърли на леглото си, а той седна на края му и я загледа с дълбока привързаност.

— Сама си стоварваш на главата глупости. Това ясно ли ти е?

— Заслужавам си го — каза тя отново със сълзи в очите. — Аз съм ужасен човек и един ден децата ми ще го разберат. — И тогава, както беше легнала, погледна нагоре към Джак в пълна паника. — Няма да кажеш на Пол, нали? О, боже... той ще каже на Джан, а тя ще каже на Луиз...

— И както е тръгнало, цялата история ще излезе по вестниците. По дяволите, миличка, Пол и аз винаги си говорим за жените, с които спя. Не можеш сега да ми отнемеш това. Той ще си помисли, че съм станал твърде стар и не мога да го вдигна...

— О, господи. Просто ме убий.

Тя се претърколи по корем и заби лицето си във възглавницата, а в това време той ѝ се хилеше и се наведе да целува гръбначния ѝ стълб сантиметър по сантиметър. Нацелува я от върха на врата ѝ до задника. А после разтърка малко гърба ѝ и тя отново бавно се претърколи, с очи, които му напомниха за предишната нощ, и ефектът от това върху него беше внушителен и мигновен. Тя вдигна към него ръце и без да каже нищо, той се наведе и я целуна, желаейки я повече от всякога.

— Обичам те, побъркано такова... Голяма сутрин беше.

— И аз те обичам — прошепна тя пресипнало и го придърпа към себе си, но този път в очите му се четеше въпрос.

— Почакай малко, преди отново да ме хвърлиш на тази вятърна мелница, предпочиташ ли да идем в друга стая или може би да слезем от леглото... какво ще кажеш за някоя кушетка или за ваната? — попита той, докато нежно опипваше гърдите ѝ и оставяше ръцете си бавно да се скитат надолу.

— Няма значение... всичко е наред... — Тя му се усмихваше и той тихичко се засмя.

— Казваш го сега... а после как ще е? — прошепна.

— Може да се наложи отново да ме любиш, просто за да ме успокоиш... Това, струва ми се, действа утешително... много е терапевтично... — тя посегна към него и започна да го докосва с устните си, докато той тихо застена. — Обичам те, Джак — отрони и отново нежно го докосна.

— И аз те обичам, бебчо — каза той, а после страстта им взе връх и сутрешната лудост бе изведнъж забравена.

През останалата част от новогодишните празници не се случи нищо особено. Джан звънна на майка си, за да разбере как е и Аманда напълно я успокои. Тя се обади също и на Луиз, а Джак се обади на Джулия, след това на Джан и Пол и им пожела щастлива Нова година.

Първия ден от новата година прекараха у Аманда, следобед се любиха, а вечерта отидоха в къщата на Пол в Малибу. Това беше малка, удобна къща, където беше живял години наред и която беше подредил със свои любими, красиво овехтели мебели — дълбоки кожени кресла, маси, отрупани с книги и няколко великолепни произведения на изкуството. И тя с учудване разбра, че тук се чувства съвсем като у дома.

На следващия ден се разхождаха по плажа, държаха се за ръце, говореха за децата си. Тя все още беше притеснена за Джан, но се надяваше, че дъщеря ѝ ще забременее отново.

— Направо ще се съсипе, ако не може да има деца — каза Аманда тъжно. За нея децата означаваха много и тя знаеше каква травма би било това за Джан.

— А ти? — попита я Джак тихо, докато се връщаха към къщата.

— Какво аз? — тя не разбра въпроса.

— Не искам да забременяваш — отвърна той откровено. — Защото смятам, че това все още е възможно.

На петдесет тя вече беше влязла в критическата възраст, но изглеждаше толкова млада, та той не допускаше, че в тялото ѝ може да е настъпила някаква промяна. Те се пазеха, той беше особено предпазлив относно СПИН, особено като се има предвид предишния му доста разпуснат начин на живот. Но от известно време поради стечение на обстоятелствата и поради многото работа около Коледа в „Джулис“ не беше имал полови контакти. Освен това, откакто Аманда навлезе в живота му, не проявяваше интерес към други жени. След поредния си тест за СПИН през някой от следващите дни на него му се

искаше да престане вече с презервативите, но, от друга страна, не искаше Аманда да забременее.

— Това въобще не ми е хрумвало — каза тя и го погледна. Беше останала вярна на своя съпруг в продължение на 27 години, включително и през тази последната, откакто той беше починал. — Не мисля, че на моята възраст това е проблем.

Когато Джан още ходеше на детска градина, беше направила спонтанен аборт и оттогава, вече близо двайсет години, не беше забременявала. Но все още не можеше да забрави колко покрусена и травмирана беше след това. А сега мисълта, че може да забременее, ѝ се стори направо глупава и му го каза.

— Не е и наполовина толкова глупава, колкото да избягам в Бразилия или да се запиша в курсове по морска търговия — отвърна той безцеремонно.

Тя се засмя, но Джак остана сериозен. Беше му се случвало достатъчно често през годините, жени, които му заявяваха, че са бременни от него, или пък му се обаждаха, за да му съобщят, че цикълът им закъснява, или че са забравили да си вземат противозачатъчното хапче. Този вид главоболия нямаша край.

— Добре, изчакай малко — усмихна се тя. — В някой от следващите дни това вече няма да е проблем.

Тя си беше помислила за промяната, но все още нямаше признаци за нея. Докторът ѝ беше обяснил, че цикълът ѝ може да прескочи година или две, или повече. А за разлика от Джан тя никога не беше имала проблеми със забременяването.

— Трудно ми е, но ще изчакам — усмихна се той, но се съгласи с нея, че дори технически забременяването да не беше изключено, на петдесет то все пак беше малко вероятно.

По-късно той приготви вечерята и те седяха край огъня и наблюдаваха пълнолунието над океана. За нея тук беше по-лесно, не ѝ се налагаше да мисли за Мат. Внезапно осъзна, че с Джак Уотсън ѝ е добре. След агонията от последната година и след чувството, че животът ѝ едва ли не беше свършил, тя с учудване се почувства сякаш нова, жива и млада отново, като че те двамата са били отдавна обречени един на друг. Аманда не знаеше дали е правилно да върви по този път, но дори и да не беше, вече не можеше да спре. Единственото, което искаше, беше да бъде с Джак.

Когато той отиваше на работа, те се чувстваха като сираци. Аманда не знаеше какво да прави със себе си, той ѝ се обаждаше по пет пъти на ден, а на обед се връщаше, за да се любят или просто за да бъдат заедно. А когато отново отиваше в магазина, тя си измисляше стотици причини да му звъни, за да го попита нещо.

— Досаждам ли ти? — попита го тя един ден. Това беше вторият път, за който му се обаждаше през този час. А се бяха разделили малко преди това. Вечерта щяха да ходят в любимия си китайски ресторант. Беше идеалното им скривалище, бяха сигурни, че там няма да срещнат никого. Тя все още не желаше да налетят на децата си. Засега поне се бяха уговорили да пазят връзката си в тайна.

— Никога не ми досаждаш, обичам да си говоря с теб! — каза той, и кръстоса краката си на бюрото. В този момент влезе Глади, поднесе му кафе, той ѝ благодари. И точно тогава му хрумна една идея. — Защо да не идем за уикенда до Сан Франциско? Там има едно място на Поуст стрийт, което искам да огледам.

— Ще бъде чудесно — отвърна тя.

Решиха да заминат следващата седмица и след като затвори, Джак позвъни на Глади. Тя се появи с бележник в ръце, със загрижен израз на лицето.

— Какво се е случило?

Той я погледна. За последните шест месеца им бяха задържали шест корабни пратки на митниците.

— Може би не е редно да питам — каза тя видимо обезпокоена, — но децата добре ли са?

— Да. Защо? — учуди се Джак. Може би тя знаеше нещо, което той не знае.

— Забелязах, че мисис Кингстън ви търси често. Помислих, че може би... Просто се чудех дали Пол и Джан... — беше ѝ неудобно да го попита. Но бяха женени от три години, нямаха деца, а животът течеше много бързо в Ел Ей. Може би си имат проблеми. И Аманда и Джак се опитваха да им помогнат.

— Не, те са добре — отвърна той със загадъчна усмивка и когато погледите им се срещнаха, Глади изведнъж се усъмни. Не го беше търсила никаква жена от Коледа насам. Някоя, която би била от значение за него, а дори и когато някоя му се обаждаше, той

нареждаше на Глади да каже на „момичетата“, че е зает. След около минута прозорливата секретарка проумя.

— Ясно — каза тя, внезапно развеселена. Аманда беше добро парче. Но Глади никога не би могла и да предположи дори... животът наистина беше смешен.

— Внимавай някой друг да не разбере, Глад. Все още не искаме децата да научават.

— Сериозно ли е?

Тя му беше толкова близка и беше работила за него толкова дълго, че си позволяваше да му задава въпроси, които никой друг не би се осмелил да му зададе. Имаше достъп до доста голяма информация.

Той се поколеба, преди да й отговори.

— Може би... — и след това реши да бъде откровен с нея.

Беше луд по Аманда. Не беше изпитвал подобни чувства към друга жена, освен към Дори, но Глади не я бе срещала. Тя познаваше само колекцията от красиви кукли, които се изнизваха през живота му, откакто работеше тук. — Да, сериозно е. Очите им се срещнаха, той й кимна, изглеждаше по-щастлив и по-млад от всякога.

— Е, това е страотно! Децата ще са доволни, нали?

— Според мен — да, макар че Аманда не мисли така. Ще изчакаме малко да видим как ще тръгнат нещата и тогава ще им кажем.

След това я помоли да им направи резервации в президентския апартамент на хотел „Феърмонт“ и да му уреди среща с посредника на магазина на Поуст стрийт.

В неделя следобед отлетяха за Сан Франсиско и когато влязоха в луксозния апартамент, от който се разкриваше невероятна гледка, тя се почувства като в медения си месец. Вечеряха във „Флор дьо Лис“ първата вечер, а на следващата си поръчаха храната горе. В събота отидоха да огледат мястото за магазина и Пол много се въодушеви, въпреки че не искаше да си признае. Независимо от неизбежните трудности при отварянето на нов магазин той направо се влюби в идеята да пренесе „Джулис“ в Сан Франсиско и го сподели с Аманда.

— На моята възраст трябва да съм луд дори да мисля за неприятностите, които съпътстват подобно нещо. Но напоследък, откакто беше с Аманда, той се чувстваше с двайсет години по-млад. И не можеше да спре да ниже идеите си за новия магазин, за архитектурата, за вътрешния му дизайн, за изисканите стоки, които

искаше да продава тук. Отново се чувстваше като дете, а Сан Франсиско открай време бе едно от любимите му места.

Джак наистина нямаше нищо против да прекарва известно време тук, особено ако Аманда го придружава. Те оживено обсъждаха това, докато се прибираха към хотела от Юниън Скуеър. Улицата нагоре по хълма беше стръмна и когато стигнаха във „Феърмонт“, бяха останали без дъх.

Не ѝ се тръгваше в неделя следобед. Бяха прекарвали страхотен уикенд. В понеделник Аманда имаше уговорен обяд с дъщерите си в „Бистрото“. Луиз изглеждаше добре, но Джан беше много посърнала и майка ѝ се притесни да не би докторът да ѝ е казал нещо лошо. Но преди да може да ги попита каквото и да е, и двете започнаха да обсъждат колко добре изглеждала тя.

— Направо си страхотна, мамо! — каза Джан одобрително.

Защото от Нова година насам тя се тревожеше за майка си. Може би просто не се е чувствала добре онази сутрин, но така или иначе поведението ѝ беше доста странно.

— Благодаря ти, миличка. Ти също изглеждаш добре — но очите на Джан бяха тъжни. Едва когато вече бяха преполовили обяда, тя се реши да заговори за това.

— Пол най-накрая отиде на лекар — каза Джан след кратко мълчание и изведнъж очите ѝ се насълзиха. Аманда се пресегна и я погали по ръката.

Дори Луиз в този момент изглеждаше разтревожена за сестра си.

— И? — подкани я Луиз. — Той стерилен ли е?

— Не — отвърна тя, като избърсваше една сълза от лицето си. — Нищо му няма. И на мен нищо ми няма. Те просто нямат представа защо не забременявам. Казаха също, че може да се случи след много дълго време, или изобщо да не се случи. Казаха още, че понякога съвършено здрави хора не могат да имат деца. Без никой да знае защо. Според мен просто защото не е писано да се случи. — Тя започна да плаче. Аманда извади от чантата си носна кърпичка. Джан се издуха, въздъхна и продължи. — Може би ние никога няма да имаме деца. Говорих отново с Пол за осиновяване, но той ми каза, че предпочита да няма деца, отколкото да осиновим. Искал да има дете, което да е част от биологичното му семейство, а това изключвало всякаква друга

възможност. — Изглеждаше смазана, сърцето на Аманда щеше да се взриви.

— Може да промени мнението си, миличка. А освен това ти ще забременееш, сигурна съм. Понякога наистина минава дълго време. И после изведнъж ще ги наредиш четири в редичка и ще ти се иска да нямаш повече деца. И двете се опитваха да я разведрят, но от начина, по който Джан ги гледаше, беше ясно, че не им вярва. Вечерта, докато Аманда разказваше всичко на Джак, той се изпълни с дълбоко съчувствие и към двамата.

— Бедните деца! Боже мой, и само като си помисля как съм се шегувал с него на тази тема! Сигурно му е идвало да ме убие!

— Той не изглежда толкова разстроен, колкото тя — каза Аманда замислено. Истински се тревожеше за дъщеря си. Беше потисната и безпомощна.

— Може би ако престанат поне за малко да мислят за това, то ще се случи.

— И аз ѝ казах същото. Но при подобни обстоятелства човек не може да мисли за друго. Имам приятелки, които го преживяха не по-малко тежко.

Той кимна, заговориха за разни неща. Винаги имаше какво да споделят един с друг. Той непрекъснато ѝ разказваше за магазина, искаше мнението ѝ за стоките, които щеше да продава, особено за по-скъпите: Аманда имаше изискан вкус и набито око, вече му беше дала някои полезни указания. Джак особено държеше на участието ѝ в откриването на магазина в Сан Франсиско. Това щеше да стане най-рано след година или повече, но така или иначе искаше да постави началото.

Тя обичаше да ходи в неговия магазин на Родео Драйв, а Глади се удивляваше всеки път, когато я видеше. Не ще и дума, Аманда беше поразителна и в същото време много сърдечна, понякога двете дълго си бърбеха. Глади беше единственият им довереник и ѝ беше приятно да знае тайната им.

Месецът изтече неусетно. Прекараха един уикенд в Палм Спрингс, а през февруари той я заведе на ски в Аспен. Беше фантастично, но се натъкнаха на много негови приятели, повечето от които я разпознаха. Изглеждаха безкрайно изненадани, че го виждат с

нея, и за нейно огорчение в местния вестник излезе малка колонка за тях.

— Надявам се никой да не се обади в Ел Ей. Децата не бива по този начин да го научат.

— Може би не след дълго ние самите трябва да им кажем.

Почти от два месеца вече бяха неразделни. И внимателно избягваха пресата в Ел Ей, като не посещаваха събитията, които тя отразяваше.

Когато отново отиде на обяд с дъщерите си, Джан изглеждаше все още толкова депресирана, че на Аманда не ѝ даде сърце да им каже. Беше някак егоистично да се хвали със собственото си щастие, докато Джан страда. Единствения път, когато тя се засмя, беше по адрес на бащата на Пол.

— Пол смята, че баща му има сериозна приятелка. Изглежда успокоен, подмладен с двайсет години и непрекъснато се хили като пача. Но изобщо не говори за нея. Сигурно е някоя деветнадесетгодишна кукла. Така или иначе, очевидно го прави щастлив и безгрижен.

— Като знам кого имате предвид — каза Луиз с презрение, — сигурно не става дума за една кукла, а най-малко за пет.

— Ама деца... бедният човек... и той има право на собствен живот — нервно изрече Аманда и се почувства неловко.

— Откога стана толкова великодушна към него? — попита я Луиз и след това разговорът премина на друга тема.

Докато ги наблюдаваше, Аманда имаше усещането, че е глътнала салфетка и се чудеше по кой ли начин някой ден ще трябва да им го каже.

Вечерта разказа всичко на Джак и той се разсмя.

— Държиш се така, като че очакваш от тях да те смятат за девственица.

— Дори по-лошо. Аз съм тяхната майка. Знаеш какво означава това. Никакъв секс, никакви приятели, никакви целувки и милувки, освен с баща им.

— Те вече са големи. Ще го понесат.

— Може би.

Но не беше убедена. Познаваше дъщерите си.

Прекарвах по-голямата част от времето си в Малибу, времето беше топло, плажът чудесен, тя обичаше да бъде заедно с него в неговата къща. Дори след първоначалния шок, когато за първи път спаха заедно, Аманда все още се чувстваше неловко в собствения си дом. Беше й много по-приятно да бъдат у Джак. Всяка сутрин му приготвяше закуска, след това той отиваше на работа, а тя се прибираще вкъщи.

Една сутрин, няколко дни преди деня на Свети Валентин, тя пържеше яйца в кухнята, той влезе и остана поразен, защото я видя, че не изглежда никак добре.

— Какво ти е? — Тя винаги беше толкова лъчезарна сутрин и това беше съвсем необичайно. Той държеше книгата си под мишница и я целуна, докато си наливаше кафе.

— Не знам... не, всъщност нищо... нещо не ми е добре... — Предишния ден беше имала силно главоболие, сега леко й се гадеше. След като веднъж вече беше решила, че това повече никога няма да й се случи, Аманда сметна, че промените от критическата възраст в тялото й са започнали да настъпват. Признаците за тях бяха съвсем бегли, но тя ги забелязваше и изследваше.

— Децата на Луиз прекараха грип миналата седмица, когато се отбих да ги видя. Сигурно съм се заразила. — Тя го погледна през рамо и му се усмихна. — Не е фатално. Ще го преживея.

— Надявам се — успокои се той, отново изглеждаше щастлив, подаде й чаша кафе. Тя я остави на масата и продължи да се занимава с яйцата и препечените филийки. Беше му измила голяма купа с плодове и когато приготви всичко, седна на масата и взе една филийка. Но мирисът на първата глътка кафе като че ли я размаза и той забеляза това. — Какво ти е?

— Не знам. Нещо му има на това кафе. Да не е с изтекъл срок?

Той поклати глава и разгърна вестника.

— Скоро го купих. Винаги купувам от тази марка. Мислех, че ще ти хареса. — Беше разочарован. Обичаше да я глези и вършеше какво ли не, за да я направи щастлива.

— Всъщност кафето е много хубаво. Сигурно на мен нещо ми става. Сега ще се оправя.

Но след като той отиде на работа, тя си легна, а гаденето продължи по-късно, когато се прибра у дома. Той й се обади и

предложи да обядват някъде заедно, но тя му отвърна, че я боли главата и че е най-добре да се опита да поспи. Обаче вечерта, когато отново се видяха, тя беше по-добре. А на другия ден ѝ нямаше нищо. Очевидно беше от грипа. На следващата сутрин дори кафето ѝ се стори превъзходно, беше възвърнала лъчезарния си вид. До деня на Свети Валентин, когато той ѝ донесе голяма кутия с шоколадови бонбони.

— Боже мой! Кой знае колко ще напълнея, ако ги изям!

— Да. Имаш нужда. — Сутринта ѝ беше изпратил двадесет и пет огромни червени рози, а вечерта щеше да я води в „Л’Оранжри“, каза, че въобще не му пука, ако децата ги видят. Той отвори бонбоните, тя си взе един от онези, които най-много обичаше, и го сложи в устата си, но не успя да го преглътне. Той видя изражението ѝ и повдигна вежди. — Отново ли ти е лошо? — През цялата седмица тя беше добре, но както предишния път от кафето, така и сега от бонбоните, започна да ѝ се повдига.

— Не, нищо ми няма — успокои го тя и се насили да изяде бонбона. Вечерта в „Л’Оранжри“ той поръча хайвер и на лицето ѝ отново се изписа същото изражение и колкото и да си налагаше, не можа да преглътне дори хапка, въпреки че много обичаше хайвер.

— Мисля, че трябва да идеш на лекар. — Беше разтревожен. Обикновено тя изглеждаше толкова здрава и сияеща, че тези нейни състояния го плашеха повече, отколкото казваше.

— Децата на Луиз боледуваха от този грип три седмици. Наистина, нищо ми няма. — Но прежълтя и едвам се докосваше до храната си.

Въпреки притесненията му обаче вечерта мина чудесно. И двамата бяха в добро настроение и през нощта останаха у Аманда. След като се прибраха се любиха и за нея това беше най-щастливият Свети Валентин, които някога беше прекарвала.

На сутринта, докато седяха в кухнята, тя най-накрая се реши да съобщят на децата.

— Защо да не споделим с тях щастието си? — попита той. Беше им се случило нещо толкова прекрасно, искаше му се всички да знаят.

— Може би си прав — съгласи се тя. — Те са достатъчно големи да го понесат.

— А ние сме на възраст за баба и дядо и ако те не ни приемат, значи заслужават да бъдат наплескани.

Следобед Джек се обади на Джули, а Аманда на Луиз и на Джан и всички бяха поканени на вечеря у Аманда. Тя щеше да наготви и след това, докато се сервира шампанското, двамата щяха да им кажат. Тогава, най-накрая, както Джек отбеляза, щяха да престанат да се крият и да си ходят където поискат. Щяха само да им кажат, че са щастливи и влюбени. За сватба въобще не бяха говорили, Аманда знаеше добре отношението на Джек към брака. Първата му жена го беше излекувала напълно.

Уточниха датата на вечерята за следващата седмица, тя, като по чудо, удовлетворяваше всички. Джек каза, че ще донесе шампанското, а Аманда се зае с приготвяне на храната. Всичко беше много вълнуващо и в същото време болезнено. През този следобед тя не можеше да престане да си мисли за Мат и за това до каква степен животът ѝ се беше променил. Беше го обичала толкова дълго, но той беше мъртъв, а тя жива и животът продължаваше. И тя беше ужасно влюбена в Джек Уотсън, колкото и невероятно да ѝ се струваше това.

Цялата следваща седмица Аманда посвети на организирането на вечерята, така че когато те започнаха да пристигат, тя вече беше изнервена и разбита. Но когато Джек се появи с виното, масата беше сложена, храната приготвена, а тя изглеждаше прекрасно.

— Не ми е приятно да го казвам, но не изглеждаш майка, на когото и да е. Още по-малко на толкова големи деца.

— Благодаря ти — усмихна му се тя и го целуна, и усети желанието му, докато той я държеше в прегръдките си. Той погледна часовника си и после нея, а тя се засмя и поклати глава отрицателно. — Нямаме време, чудовище такова.

— Ако още веднъж им отвориш вратата гола, няма да има нужда да им казваме нищо. Погледни и от тази страна на нещата.

— По-късно — обеща му тя и го целуна отново. Той полудяваше само от допира до тялото ѝ.

Джули, Луиз и техните съпрузи пристигнаха навреме, а Джан и Пол малко по-късно. Всички изглеждаха добре, обсъждаха колко е уютна къщата. Аманда беше сложила навсякъде цветя, витаеше усещането за празник. Но както Джан, така и Луиз бяха безкрайно озадачени от присъствието на Джек между тях. Той дойде от кухнята, отвори бутилка вино и весело поздрави всеки един поотделно, след това целуна Джан и дъщеря си. Джули вече надушваше нещо. Беше

много подозрителна, през цялата изминала седмица се беше чудила защо баща ѝ я кани на вечеря у Аманда. Така че за нея поне не беше трудно да отгатне онова, което той щеше да им съобщи. Искаше само да разбере дали ще се женят, но реши да чака и да чуе какво ще им кажат.

Джан се държеше с него много хладно, а Луиз беше направо груба и открито го пренебрегваше. Всички, освен Джули, бяха притеснени. У нея имаше широта на духа, а това караше хората да я обичат. Бракът ѝ беше сполучлив, децата ѝ добри, тя винаги беше обичала баща си, независимо от безобразното му поведение. Но Пол винаги беше доста критичен към него, Джули подозираше, че ревнува. Пол беше по-мек, по-страхлив и въпреки че беше красив, така и не успя да придобие поразителната външност на баща си. Когато Джак се настани в хола на Аманда, Пол вече беше раздразнен и разменяше подозрителни погледи с жена си.

По време на вечерята разговорът вървеше трудно, въпреки че храната беше чудесна, явно Аманда не беше пожалила труда си. А Джак ѝ помагаше, разговаряше свободно с всички, опитваше се да ги увлече в разговор, ала беше все едно да се опитва сам да влачи роял. При десерта наля шампанско, огледа стаята и съобщи, че с Аманда имат нещо да им кажат.

— О, Боже, не мога да повярвам! — каза Луиз високо.

— Защо не изчакаш малко? — отвърна Джак любезно, а тя го изгледа кръвнишки. Никога не го беше харесвала. Както и Аманда — в този момент много ѝ се искаше да ѝ го припомни.

— Майка ви и аз — той погледна към Джан и Луиз и след това към собствения си син и дъщеря, — от известно време Аманда и аз се виждаме. Радваме се, че сме един с друг, много сме щастливи заедно и искахме да ви го кажем. Това е всичко, няма нищо друго, но смятаме, че е добре да го знаете. И двамата сме сигурни — тук той се усмихна на жената, която го беше дарила с толкова щастие през последните два месеца и половина, — че и вие ще бъдете щастливи заедно с нас.

— Не бъдете толкова сигурни — отвърна Луиз нахално. В този момент Аманда изглеждаше съсипана и удивена едновременно. — Това е нелепо. Затова ли ни извикахте? Да ни кажете, че се чукате, а ние да трябва да ви поздравяваме?! Ужасно!

— Ужасно е поведението ти, Луиз — каза Аманда твърдо. — Държиш се изключително грубо. — Тя погледна извинително към Джак и след това отново към дъщеря си.

— Изключително грубо е да се извърши подобно нещо — Луиз беше бясна. — Да ни извикате тук, в къщата на баща ни, за да ни съобщите, че сте любовници. Боже мой, не ти ли е останала капка приличие мамо? А татко?

— Какво татко? — каза Аманда, като не откъсваше поглед от дъщеря си. — Аз обичах много баща ви и вие го знаете. Но той е мъртъв, Луиз. За всички ни това беше ужасен шок, а за мен най-много. През тази година имаше моменти, когато си мислех, че няма да мога да го превъзмогна, моменти, в които исках да се самоубия, защото си мислех, че няма да мога да живея без него. Но имам право отново да живея, освен това Джак е толкова добър с мен. — Тя го докосна с ръка и го погледна. Беше разстроен и притеснен. — Той е мил, прекрасен човек и ме прави много щастлива, Луиз.

— Защо не ни разкажеш и за сексуалния си живот, мамо? И от колко време е това? Започнало е преди смъртта на татко, така ли? Отпреди това ли сте любовници?

— Луиз! Как не те е срам! Знаеш, че не е вярно! Започнах да се виждам с Джак, след като Джан ме заведе на партито на „Джулис“!

— О, Боже мой... не мога да повярвам... — Джан погледна майка си и започна да плаче, а Пол мятеше тъмни, яростни погледи към баща си. Джери, съпругът на Луиз, се взираше в чинията си и си мислеше, че щеше да е по-добре, ако не беше идвал изобщо. Това не беше негов проблем.

— Не е ли по-добре да се успокоим малко и да започнем да се държим като възрастни? — думите на Джули прозвучаха като гласа на разума и Аманда изведнъж изпита дълбока благодарност към нея, въпреки че едва я познаваше.

— Струва ми се, че това не е лоша идея — каза Джак в настъпилото мълчание, докато другите се съвземаха. — Да пийнем малко шампанско. — Той наля на всеки и целият хол замръзна в каменна тишина. Джак взе чашата си и я поднесе към Аманда. — За теб, мила, благодаря за хубавата вечеря. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, никой не се докосваше до чашата си.

— И кога ще се жените? — Луиз ги наблюдаваше с отвращение и неприкрита омраза.

— Няма да се женим — отвърна Джак от името на двамата. — Нямаме причина. Не сме на вашата възраст. Няма да имаме деца. Можем чудесно да си живеем заедно и незаконно. — Джули се усмихна, познаваше го добре, знаеше колко му е омразна дори мисълта за женитба. — Никой няма да загуби пари от тази връзка, ако това ви тревожи. — Аманда долови в гласа му раздразнение. — Никой няма да загуби нищо. Само ще спечелите двама щастливи родители. Ние ви обичаме и искахме да споделим с вас радостта си. Искахме съвсем малко от вас, просто да проявите разбиране и да сте благодарни. — Беше направо бесен от сплотената им реакция.

— Как можа да направиш това, мамо? — попита Джан, сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Ти го мразиш! — каза тя и хвърли страшен поглед към Джак, а той се разсмя и взе ръката на Аманда в своята.

— Не мисля така, Джан. Ние сме много загрижени за вашето щастие с Пол. Много говорихме за вас и... ето защо беше толкова важно да го знаете.

— Мисля, че и двамата сте сантиментални и отвратителни — каза Луиз като стана от масата. — На вашата възраст би трябвало да умеете да се контролирате, за Бога! Едва е изминала година от смъртта на татко, а милата ми майчица вече не издържа и хуква навън да си намери любовник!

— Луиз! — Аманда също се изправи разярена. — Не си ли спомняш колко потисната бях и как всички вие се притеснявахте за мен?

— Едва ли сме допускали, че след като се възстановиш, ще се случи това — отвърна тя с презрение и настойчиво погледна съпруга си, който веднага застана до нея. — Вечерта беше страхотна и се надявам, че отсега нататък двете зайчета ще са щастливи — те тръгнаха да излизат, Луиз грабна сакото си и тръшна вратата, а Джан отново избухна в сълзи и Пол я прегърна.

— Джан, моля те — каза Аманда тъжно. Вечерта беше ужасна за всички, но най-много за нея и Джак.

— Мамо, как можа да го направиш? Защо изобщо ни каза? Не знаеше ли в какво неудобно положение ще ни поставиш? Не бихме искали да го знаем.

— Защо? — попита Джак загрижено. — Защо майка ви да не споделя с вас? Не искате ли да е щастлива? — думите му бяха толкова разумни, че Джан го погледна и дори престана да плаче.

— Не може ли да бъде щастлива и сама? Не може ли да пази паметта на татко?

— Но тя е една млада, жизнена, красива жена, Джан. Защо трябва да бъде сама? Ти така ли би постъпила, ако нещо се случи с Пол?

— Това е друго.

— Защо? Защото си по-млада от нас? Дори хора на нашата възраст имат правото да не бъдат сами, правото на приятелство, на щастие, на любов...

— Тук не става дума за любов — каза Пол мрачно. — Поне що се отнася до теб, татко, нали?

— Мисля, че не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш, синко.

— Радвам се за теб, татко — каза Джули тихо, отиде до масата и го целуна, а след това целуна и Аманда, тя й благодари, а очите й се насълзиха. Джули беше единствената, която се държа добре с тях. Останалите бяха един кошмар.

— Съжалявам, че всички го приемате толкова трудно — промълви Аманда, като попиваше сълзите си със салфетката. Тя като че всеки момент щеше да избухне в ридания, ала не искаше да им направи това удоволствие и едвам се сдържаше. — Не искахме да ви тревожим, но ни се струваше, че ще е по-честно, ако ви кажем. Не исках да ви лъжа. — Тя погледна към Джан и в този миг Джан осъзна, че на Нова година Пол е бил свършено прав със скандалното си подозрение. В къщата е имало мъж. И това е бил баща му. Тя притвори очи и изтръпна от ужас.

— Надяваме се, че с течение на времето ще свикнете — каза Джак тихо.

Пол прошепна нещо на Джан, те станаха и се облякоха.

— Тръгваме — каза Джан на вратата, приличаше на ядосано дете. По същия начин изглеждаше и когато беше на пет години, преди внезапно да избухне в плач.

— Обичам те — каза Аманда тъжно от масата, беше прекалено съсипана, за да стане и да я спре. Вратата тихо се затвори след тях,

Джули и съпругът ѝ се изправиха и отидоха до Джак. Тя беше чудесно момиче, приличаше изцяло на него.

— Съжалявам, татко. Ужасни са.

— Да, наистина... — Той погледна Аманда угрижено. Тя беше предвидила, че ще го приемат трудно, но никой не очакваше такава яростна атака.

— Ще го преживеят. Според мен всичко се дължи на факта, че по някакъв начин баща им е бил заменен от друг — тук тя се усмихна. — Трудно е да приемеш, че родителите ти се забавляват... и правят секс. — Тя се изчерви. — Предполага се, че вие сте институции, а не хора — добави Джули мъдро, а баща ѝ гордо се усмихна. Тя беше широко скроена личност, по някакъв начин другите също не бяха лоши, но им липсваше нейната нагласа.

— Струва ми се, че им дойде в повече. Ти беше права — той погледна Аманда — не трябваше да им казваме.

— Аз пък се радвам, че вече знаят — отвърна тя. Джак остана изненадан. Аманда се изправи и застана до него заедно с Джули и съпругът ѝ. — Ние постъпихме правилно и ако те не могат да го преживеят или да се справят с това, то си е техен проблем. В живота си, освен да бъдем родители, имаме право и на други неща. Но до този момент никога не съм знаела, че имам такива егоистични деца. И няма да пропилявам живота си заради тях. Няма да престана да ги обичам и да съм до тях, но след като те не могат да бъдат добри с мен, това си е за тяхна сметка.

Джули я прегърна, брадичката на Аманда трепереше от вълнение. Малко по-късно Джули и мъжът ѝ си тръгнаха, Джак прегърна Аманда и тя жално се заплака. Той изпитваше безкрайно състрадание към нея. Вечерта беше минала ужасно.

— Съжалявам, миличка. Имаме отвратителни деца — усмихна се той. Но всъщност страдаше, задето я бяха наранили.

— Твоите са добри, поне що се отнася до Джули. А моите бяха ужасни.

— Те искат баща си. И не смятат, че имаш право да живееш с друг. Много е просто. Не го приемам лично. Разбирам. Но не трябваше да постъпват така с теб. Колкото до самите тях — ще го преживеят.

— Може би. — Не беше много убедителна, ала и не съжаляваше за това, което бяха направили. Напротив, то още повече я сближи с

Джак. След като раздигна масата и сложи чиниите в миялната машина, те отидоха в Малибу. Аманда не искаше да стои повече в къщата, в която децата се бяха държали така грубо с тях. Искаше да бъде в къщата на Джак, в удобното му легло, в прегръдките му и да забрави всичко, което се беше случило.

През нощта, когато си легнаха, дълго говориха, тя беше все така тъжна. Джак искаше по някакъв начин да я успокои.

— Имат нужда от време, миличка. За тяхната възраст това е голямо предизвикателство.

— Те са щастливи. А защо не мога да бъда щастлива и аз?

— Защото са тяхната майка. Чу какво ти каза Джули. Родителите, особено родителите на нашата възраст, нямат право на секс. Смятат го за отвратително.

— Само ако знаеха... че е много по-хубаво, отколкото когато си млад.

— Шшт... това ще го запазим в тайна! — каза той и нежно я целуна, а в следващия момент усети колко е възбуден, колко много я желае пък и тя изпита същото безумно желание. Те жадно се любеха, а по-късно я чу тихо да се смее в тъмнината.

— Защо се смееш? — Вече беше доволен, очевидно тя се чувстваше по-добре.

— За оная сутрин след Нова година, когато Джан ме видя гола на вратата и аз не я пуснах вътре. Представям си как беснее сега. Сигурно съм изглеждала ужасно глупаво.

— Изглеждаше ужасно привлекателна... „глупаво“ не е дума, която може да се употреби по отношение на теб. — Но онази сутрин тя наистина се беше държала глупаво, знаеха го и двамата. Тогава беше изпаднала в пълна паника.

— Може би трябва да дадем децата за осиновяване — каза тя сънено, обърна се към него и той я целуна.

— Страхотна идея. Ще ги поканим на вечеря и ще им кажем.

— Мммм... страхотна идея... ти ще донесеш... шампанското... — но вече беше заспала в ръцете му, той усмихнато я наблюдаваше. Аманда беше истинска жена и той не би я отстъпил за нищо на света, независимо какво смятаха децата ям и дали им се сърдеха. До края на живота си щеше да остане с нея.

Останалата част от февруари мина неусетно, през март децата продължаваха да се държат все така хладно с Аманда. От време на време тя говореше с Джак на тази тема, той разбираше колко ѝ е тежко, но нямаше какво друго да правят, освен да ги изчакат някак си да се пригодят. Джан вече почти не се обаждаше на майка си, а Луиз се държеше направо враждебно с нея, когато тя се отбиваше у тях да види децата. Реакцията ѝ беше неразбираема, още повече че Луиз никога не се беше разбирала с баща си.

Но през този месец Аманда и Джак бяха много заети, така че почти не ѝ оставаше време да мисли за дъщерите си. Ала не можеше да се отрече, че страда от поведението им. Непрекъснато имаше проблеми със стомаха и лошо храносмилане. А Джак все я караше да иде на лекар.

— Това продължава вече прекалено дълго. Трябва да се прегледаш. Може би имаш язва.

— Може би.

От седмици вече не можеше да пие кафе, а от онази злополучна вечеря с децата си непрекъснато се чувстваше изморена, но мислеше, че всичко това се дължи на емоциите ѝ. Мразеше да ги вижда толкова сърдити. А понякога сънуваше и Матю в някакви кошмари. Той все я обвиняваше за нещо и вероятно всеки психиатър би ѝ казал, че изпитва вина. Но вината не беше достатъчна, за да промени чувствата ѝ. Беше влюбена в Джак повече от когато и да било. И връзката им разцъфтяваше.

През март той я покани на церемонията по връчването на „Оскарите“. По-важните му клиенти никога не пропускаха да го поканят. Аманда от години не беше ходила, всъщност, откакто тя самата бе получила „Оскар“, и това много я развълнува. Той ѝ поръча рокля от „Джулис“. Беше невероятна рокля от бял сатен на Жан Луи Шере с черни обшивки по раменете и малък воал, който елегантно падеше отзад. Приличаше на истинска кралица, отново се беше

превърнала в звездата, която някога беше. Джак я беше възкресил и прибавил нещо към предишното ѝ съществуване. През последните няколко месеца върху старата ѝ слава се беше насложил блясъкът на щастието.

— О! — извика той възхитено.

Когато я видя за пръв път, роклята съвсем не му се стори толкова красива. Но на Аманда стоеше изящно и подчертаваше всеки сантиметър на невероятната ѝ фигура. Тя беше накъдрила и вдигнала високо дългата си руса коса. Носеше диамантени обеци и диамантена гривна. Изглеждаше наистина поразително.

— Ти си неотразима! — каза той и лекичко подсвири. Кожата ѝ беше със същия млечен отблясък като сатена. — Фотографите ще полудеят по теб.

— Едва ли — отвърна тя скромно и го хвана под ръка, докато отиваха към лимузината, която ги чакаше отвън. Той носеше късото ѝ визонено палто.

Когато слязоха от колата пред Шрайн Одиториъм, тълпата я приветства. Всички я познаха веднага и започнаха да скандират името ѝ точно както беше предсказал, фотографите ги обградиха като стена. Джак я хвана за ръка, почувства, че тя леко трепери и ѝ се усмихна. Съпругът ѝ я беше държал далеч от подобни неща в продължение на повече от двайсет години и ето че сега тя внезапно се озова отново тук, отвикнала от целия този шум около нея. Притежаваше някаква мекота и грациозна елегантност, която я правеше още по-очарователна.

— Добре ли си? — попита я той загрижено. Беше малко нервна, но му се усмихна и кимна с глава.

Едва успяваха да си проправят път във фойето през журналистите и през тълпата, след това бавно се промъкнаха до местата си в залата сред знаменитостите, които цялата страна и целият свят обожаваше и превъзнасяше. Няколко души им махнаха с ръка, Джак се усмихна и ги поздрави. Беше горд, непринуден, държеше се съвсем свободно.

После започна церемонията и както винаги продължи безкрайно. Телевизионните камери непрекъснато кръстосваха залата, всички имаха чувството, че са тук най-малко от година. Наградата за най-добър актьор попадна в нови ръце, а „Оскара“ за най-добра актриса взе възрастна фаворитка, която вдигна високо статуетката и радостно я размаха пред публиката, която беше станала на крака, за да я аплодира.

— Най-сетне! — въздъхна тя и се усмихна широко. Бяха ѝ необходими четирийсет години, за да я спечели. А Аманда си спомни как самата тя се беше чувствала в една подобна вечер преди трийсет години. Беше едно от най-вълнуващите неща, които ѝ се бяха случвали. Сега изглеждаше като приятен, но далечен спомен, при това съвсем не толкова важен.

— А как беше при теб? — попита я той с усмивка, докато се опитваха да напуснат залата през тълпи от хора, които като че не помръдваха. Задръстването бе по-лошо дори от метрото в Ню Йорк.

— Изключително — отвърна тя и на свой ред му се усмихна. Мислех, че ще се взривя от вълнение. Никога не бях и мечтала дори да получа номинация, камо ли да спечеля „Оскар“. Бях на двайсет и две... беше страхотно. — Радваше се, че може да си признае какво означаваше за нея тази награда. Съпругът ѝ не обичаше да говорят на тази тема.

През следващите десет минути се придвижиха едва с няколко метра, хората продължаваха да идват при тях, да говорят и коментират наградите, да ги поздравяват, всички чакаха да излязат от театъра. Пресата усложняваше още повече нещата, спираше звездите и ги интервюираше по средата на тълпата, създаваше задръствания, през които беше невъзможно да се премине.

— Мислите ли, че някога ще можем да се измъкнем оттук? — попита ги Джак Никълсън, когато се притиснаха до него, Аманда му се усмихна и поклати отрицателно глава. Никога не се беше запознавала с него, ала му се възхищаваше безкрайно.

— Познаваш ли го? — попита Джак с интерес.

— Не, но харесвам филмите му.

— Някой път трябва да изгледаме твоите — отвърна той. Тази мисъл никога не му беше хрумвала преди, тя говореше толкова малко за кариерата си. Матю я беше научил така.

— Колко потискащо — засмя се Аманда. — Няма нищо по-лошо от това да се видя с тридесет години по-млада и след това да трябва да се погледна в огледалото. Още повече че не бях кой знае каква актриса.

Джак се усмихна на нейната скромност, придвижиха се още няколко метра и като че ли попаднаха в капан, горещината и тълпата около тях станаха нетърпими. Тя имаше чувството, че ще се стопи, представяше си как се чувства Джак в смокинга си. Но въпреки този

малък дискомфорт. Хората бяха в добро настроение, всички се смееха и говореха и махаха с ръце на познати, до които не можеха да се доберат. Точно когато Джак видя един от любимите си клиенти на около десетина метра от тях, на Аманда започна да ѝ прилошава. Джак провеждаше някакъв откъслечен разговор и сочеше с очи изхода, Аманда внезапно чу бучене в ушите си и слепоочията ѝ започнаха да туптят. Но Джак не забелязваше. След малко тя го дръпна за ръкава, той я погледна и с уплаха видя, че е смъртнобледа.

— Не ми е добре — прошепна тя. — Толкова е горещо... извинявай...

— Искаш ли да седнеш? — Не можеше да я обвинява. Неговата глава също го болеше, прожекторите ги осветяваха, горещината беше ужасна. Но беше невъзможно да се доберат обратно до местата си. Бяха затиснати в алеята към изхода и единственият начин беше да прелетят. Джак осъзна всичко това в момента, в който го изрече, ѝ погледна отново лицето на Аманда. Вече не беше бледа, а зеленикава и примигваше с клепки, сякаш не можеше да вижда. Той я подхвана здраво и се опита да се промъкне с нея през тълпата, но беше невъзможно.

— Джак... — промълви тя тихо, той я погледна, клепачите ѝ започнаха да трептят, очите ѝ се обърнаха и тя припадна, но той успя да я подхване, в този момент през тълпата премина вълна от тревога и една жена изпищя. Джак държеше Аманда в ръцете си, а някои викаха за помощ. Хората се опитваха да им направят път, всички питаха какво се е случило, Джак беше разтревожен до мозъка на костите си.

— Направете ни малко място... моля, отместете се — викаше един мъж до тях. — Извикайте лекарите!

Изведнъж около тях настъпи истерия, Аманда беше все така безжизнена в ръцете му. Той повдигна краката ѝ и главата ѝ се опря до гърдите му, отнякъде изникнаха двама разпоредители с амоняк и торбички лед и попитаха какво се е случило. В този момент Аманда се размърда и погледна Джак, нямаше представа какво е станало.

— Ти припадна, миличка... от горещината е... спокойно... — и тълпата като Червено море се раздели на две, за да му направи път да я пренесе до редиците с местата, той стигна дотам и внимателно я положи върху едно кресло. След няколко секунди дойде екип от

лекари, които започнаха да преглеждат Аманда, а Джак обясняваше, че е припаднала.

— Как се чувствате сега? — попита я един от лекарите.

— Невероятно нелепо — отвърна тя и леко се усмихна на Джак, в погледа ѝ имаше извинение. — Наистина съжалявам.

— Не ставай глупава — каза той угрижено.

Тя все още беше замаяна. Едва ли можеше да се изправи и да излезе от театъра, ала искаше да опита.

— Ще ви донесем инвалидна количка — каза един от разпоредителите, но Аманда го погледна ужасено.

— Не, добре съм... наистина... Ще излезем, когато хората се разреждат малко.

Тогава разпоредителите им предложиха да ги изведат през един заден изход и Джак веднага се съгласи. Лекарите казаха, че Аманда може да тръгне веднага, щом се почувства по-добре, но ѝ намекнаха, че би било добре да отиде на лекар още на другата сутрин. Джак изслуша това с мрачно изражение. Той ѝ го натякваше отпреди месец, но тя въобще не го слушаше.

Хвана я здраво през кръста и почти я понесе към изхода между двамата разпоредители. След малко бяха навън на чист въздух и тя се почувства по-добре. Пое дълбоко въздух, благодари на всички и надълго се извини за неприятностите, които им беше създала.

Беше истински благодарна на пресата, че не ги забеляза. Никой не ги чакаше, така че Джак я остави за малко с разпоредителите, отиде да докара и ѝ помогна да се качи в нея. Пет минути по-късно бяха на магистралата, тя се беше облегла на задната седалка с изтощен вид.

— Съжалявам — каза тя за стотен път. — Не зная какво точно ми стана.

— Затова трябва да отидеш на лекар.

— Мисля, че беше от горещината и навалицата. Изведнъж не можех повече да дишам — каза тя, докато отпиваше вода от една чаша, която той и подаде от бара на лимузината. — Хората винаги припадат на „Оскарите“, Джак. Съжалявам, че стана точно сега.

— Добре, недей да го правиш отново! — Той се наведе и я целуна. Тя все още беше красива, но много бледа. И той беше ужасно разтревожен за нея. — Уплаши ме до смърт. Добре, че имаше толкова

много хора, та нямаше къде да паднеш. Поне не си удари главата или нещо друго.

— Благодаря ти, Джак. — Беше толкова грижовен, когато се прибраха в къщата му, тя съблече роклята и той я сложи да си легне. Заприлича му на тийнейджърка с разбърканата си коса и грим, пък с диамантени обеци. Най-накрая тя се засмя.

— Не мога да повярвам, че на мен се случи подобно нещо.

— Беше много драматично — сгълча я той, докато разхлабваше вратовръзката си и се усмихваше. — Да ти донеса ли нещо? Вода? Чай? Тя сбърчи вежди, докато обмисляше какво да си поиска и след това се усмихна. Умираще от глад.

— Има ли сладолед?

— Сладолед? — той остана много учуден от този въпрос. — Значи се чувстваш по-добре. Ще видя какво имам. С вкус на какво?

— Ммм... на кафе.

— Веднага се връщам. — Той я целуна и след две минути се появи с две купички сладолед, едната за него, седна на леглото до нея и започнаха да ядат. — Може би просто си била гладна — каза той с искрица надежда, макар че не го вярваше. В последно време беше доста бледа, но се опитваше да не обръща внимание на това. Преди изглеждаше страхотно, а напоследък непрекъснато изпитваше умора. Знаеше, че е все още е разстроена заради децата си, а те съвсем не ѝ спестяваха неприятностите. Отказваха да признаят каквото и да е, а още по-малко да дадат одобрението си на връзката ѝ с Джак.

На следващия ден той реши да вземе нещата в свои ръце. Веднага щом станаха, поиска номера и се обади на нейния лекар. Обясни на сестрата какво се беше случило предишната вечер и поиска час за Аманда Кингстън.

— А вие сте...? — попита сестрата акуратно. Беше нова и не познаваше Аманда.

— Господин Уотсън — отвърна той, докато записваше уговорения час.

— Съпруг ли сте на госпожа Кингстън?

— Не... Аз съм неин близък. Ще дойда там заедно с нея.

— Добре, господин Уотсън. Ще се видим в единайсет.

Кабинетът се намираще в Бевърли Хилс и след като поднесе на Аманда чай и ѝ съобщи за уговорения час, Джак реши да се поразходи

малко на плажа. А Аманда беше направо щастлива, че ще остане на легло. Джак си помисли, че едва ли се чувства толкова добре, колкото казва, че е. Но не искаше да говорят за това. Надяваше се, че ще знаят повече, когато отидат на лекар.

Докато се разхождаше по плажа, мислите му започнаха да се реят във всички посоки, той се затича, като че за да се избави от ужаса на онова, което мислеше. Всичко беше възможно... можеше да има тумор в мозъка... рак на костите... нещо, което беше пораснало и се беше разпростряло и метастазирало без изобщо да подозират, че е там. Представяше си най-лошите варианти и когато накрая спря да тича и седна, изведнъж осъзна, че се е разплакал. Все същият сценарий му се случваше отново и отново. Беше открил сред милиони жени тази, която можеше да обича, а с нея ставаше нещо страшно. Беше ужасен от мисълта, че тя може да умре. Същото като с Дори, мислеше той, додето подсмърчаше, щеше да я загуби и нямаше да може да го понесе. Сложи шава на коленете си и се сви така като дете, не можеше дори да се обърне към нея, за да го успокои. Не искаше да я плаши, но най-много от всичко на света се боеше, че ще я загуби.

Нямаше го почти час, а когато се върна, тя вече беше облечена и го очакваше. Изглеждаше малко по-добре отпреди, но той продължаваше да се тревожи. Само лекарят можеше да го успокои, ако му каже, че няма нищо фатално или злокачествено. Но едва ли би понесъл лоша новина. Разговаряше с нея с пресилена веселост, докато обличаше сакото си и слагаше часовника си. Време беше да тръгват, можеха да попаднат на задръстване.

— Всичко наред ли е? — попита я нервно.

Не знаеше защо, но имаше чувството, че отива на гилотината. Като че животът му никога вече нямаше да бъде същият и като че никога нямаше да се върне отново в тази къща в същото настроение. Подготвяше се за най-лошото, което можеше да си представи, защото я обичаше.

— Миличък! — отрони тя нежно, преди да тръгнат, и го погледна с поглед, от който сърцето му се сви. — Нищо ми няма. Обещавам. Най-вероятно ще ни кажат, че страдам от язва. Преди години, когато децата бяха малки, имах, а сега вече много лесно се лекува. Малко хапчета и язвата изчезва като с магическа пръчка.

— Трябваше да се прегледаш още преди няколко седмици — обвини я той, докато влизаха във ферарито му.

— Нямах време — каза тя кокетно и се настани на предната седалка.

Обикновено обичаше да се вози с него, но сега по пътя за града от резките завойи и високата скорост започна да ѝ се гади, ала не му каза. Знаеше, че това още повече ще го обърка.

Лекарският кабинет се намирал в Медицинския център на Норт Бедфорд 435 и когато пристигнаха, чакалнята беше пълна. Техният ред сякаш никога нямаше да дойде. Джак разглеждаше списания, а Аманда просто седеше със затворени очи и чакаше. Той я поглеждаше от време на време и сърцето му се свиваше при вида на нейната бледност и очевидното ѝ неразположение. Знаеше, че нищо не я боли, специално я беше попитал, но тя просто не беше добре. И нямаше как да му разправя, че се е заразила от грипа на децата на Луиз, оттогава мина повече от месец. Беше нещо много по-страшно.

На вратата се появи сестра и най-накрая я извика по име. Джак я наблюдаваше, докато влиза, и ѝ се усмихна окуражително, когато го погледна през рамо. Тя също беше нервна, но един пред друг се опитваха да се държат, като че нищо нямаше. Но не бяха убедени в това.

Дори Аманда трябваше да признае, че почувства облекчение, когато най-накрая седна пред лекаря си. Той беше мил, лицето ѝ му беше симпатично, идваше при него почти от двадесет години. Той беше лекар също и на Матю. Попита я дали се чувства много самотна. Стана ѝ неудобно да му каже за Джак, въпреки че той седеше отвън в онази безкрайна като живота чакалня, така че тя само кимна и започна да му изброява симптомите си. Каза му за грипа предишния месец, за спорадичното гадене и за абсолютната невъзможност да пие кафе и да яде шоколад, което за нея беше сигурен симптом на язва.

Той я попита дали е била в последно време на гинеколог, дали е правила мамограма, а тя си призна, че не е. Трябваше да извърши и двата прегледа, но тогава Матю почина внезапно, а след смъртта му съвсем забрави.

— А знаете, че трябва — смъмри я лекарят. — На вашата възраст и двата прегледа трябва да се извършват всяка година. — Тя обеща, че

веднага ще ги направи, после той я попита дали има някакви признаци за менопауза и тя му обясни, че напоследък е започнала да има.

Той кимна с глава. На петдесет и една, това не го учудваше.

— Горещи вълни?

— Не, това не. Просто съм много изморена и цикълът ми е нередовен. — Много нейни приятелки се оплакваха от умора през цялото време, но на нея не се беше случвало. А напоследък се чувстваше направо изтощена. В началото мислеше, че е просто страничен ефект от новия ѝ емоционален живот. Но през последните седмици вече не беше убедена в това. Представляваше ѝ усилие дори да върви.

Разпита я за още много други неща и най-накрая беше склонен да се съгласи с нея. Може би начало на менопауза и вероятна язва.

— Ще ви изпратя на ехограф — обясни той. — Нека видим какво ще покаже той, ако се наложи, винаги можем да проследим гликемичния ви индекс, но засега по-добре е да не прибързваме. И искам още утре да се прегледате при гинеколог. Може да ви назначи хормонална терапия, която веднага ще ви възстанови. Трябва да поговорите с него.

Тя го слушаше и кимаше, той ѝ подаде лист хартия и обясни къде да отиде на Сидърс Синай. Обясни ѝ още, че или ще ѝ дадат резултатите веднага, ако радиологът е там, или той ще ѝ се обади на следващия ден, за да ѝ каже дали има язва.

— Всичко е ясно, нали? — Лекарят се усмихна, изправи се и я изпрати до вратата на кабинета.

Тя се запъти към Джак, който изглеждаше много мрачен, но в момента, в който я видя, лицето му грейна в усмивка. Приличаше на дете, което е изгубило майка си и най-накрая я е намерило. Беше стояла в кабинета почти час.

— Какво каза той?

— Горедолу това, което и аз си мислех. Някакви... ммм... промени в тялото ми и може би язва. Сега трябва да ми направят ехография. Дали да не идеш в офиса си? Не искам да си губиш времето с тия глупости. Кой знае колко ще продължи.

— Идвам с теб — отвърна Джак твърдо, беше малко по-спокоен, че до този момент поне, няма нищо лошо.

— Той смята ли, че има някакво основание за тревога? — попита я Джак, докато отиваха към колата, тя поклати глава, изглеждаше тъжна.

— Смята, че може би ще имам нужда от хормони. Това е достатъчно потискащо. Чувствам се като стара жена.

— О, миличка... стига, не е така. — Винаги знаеше как да я накара да се почувства по-добре и тя глуповато се усмихна, докато влизаше във ферарито, което изфуча надолу по Норт Бедфорд към Сидарс Синай.

В болницата отново се наложи да чакат, най-сетне я извикаха и този път Джак влезе с нея. Не обичаше болници и не му беше приятно да се занимават с нея, без той да е там. Една сестра им обясни, че изследването е безболезнено. Щели да сложат гел върху корема ѝ и върху този гел щял да се плъзга трансдюсер, в резултат от което върху екрана щял да се появи образ, от който можела да съдят дали има някакви подутини или киста или пък язва. Звучеше съвсем просто. Но все пак искаше да бъде до нея.

Тя се съблече в една кабинка и се появи с бяла нощница и обувки, беше смешна, той и се усмихна, докато лягаше на кушетката. Посочиха му да седне на едно столче до главата ѝ, откъдето също можеше да вижда екрана, който приличаше на метеорологичната карта на Атланта. Положиха гела и сестрата започна да движи трансдюсера като микрофон около стомаха ѝ, като леко го натискаше. На Аманда ѝ беше студено и изобщо всичко това ставаше доста досадно. После видяха, че сестрата се намръщи и се съсредоточи в областта под стомаха. Натискът върху корема започна да ѝ се струва доста неприятен. Сестрата каза, че веднага ще се върне и отиде да извика някой. Появи се млад стажант, който се представи на двамата и с любопитство се вторачи в екрана.

— Нещо не е на ред ли? — попита Аманда, като се опитваше да си придаде спокойствие. Започваше да се паникьосва. Беше ясно, че са видели нещо, което или ги притесняваше, или ги объркваше. Но стажантът беше непроницаем.

— Не. Просто искаме да се убедим в това, което виждаме. Два чифта очи понякога са по-добри от един. Вече имаме доста ясна картина. Кога за последен път имахте мензис, госпожо Кингстън?

— Преди два месеца — отвърна тя със задавен глас. Явно нещо не беше наред с яйчниците й... или с матката... изобщо не беше от менопаузата... беше рак... Дори не можеше да погледне към Джак. Стажантът кимна с глава.

— Точно така — каза той и продължи да кима, но за да вижда по-ясно, се приближи до екрана, натисна едно копче и на екрана се появи бяла звездичка над нещо, което туптеше. — Ето тук. — Той посочи звездичката с пръст и им се усмихна. — Виждате ли го? — Тя кимна, Джак го наблюдаваше неподвижно. Явно, това беше същността на проблема. — Знаете ли какво е това, господин и госпожо Кингстън? — На тяхната възраст нямаше как да не са женени. Иначе защо ще са заедно?

— Тумор? — попита тя дрезгаво, а Джак затвори очи от ужас.

— Не. Бебе. Вие сте бременна във втория месец. Ако изчакате минутка, ще изчисля и терминът ви за раждане.

— Аз съм какво? — Тя рязко се изправи и трансдюсерът падна на земята. — Аз съм какво? — Обърна се към Джак, защото чу някакъв шум зад себе си и се обърна точно навреме, за да види, че той се свлича на пода. Беше припаднал. — О, господи!... Това го уби... някой да му помогне! — Когато се наведе към него, голото й дупе се показа изпод нощницата. Той издаде ужасен хрип, размърда се и докосна слепоочието си, а стажантът натисна копчето за спешна помощ и екип от лекари пристигнаха тичешком. Но Джак дойде в съзнание и докато го придържаше, Аманда усещаше как цицината на главата му расте. — О, Боже мой... съжалявам... добре ли си? — Стажантът отпрати медиците, сестрата отиде да донесе лед. Джак бавно седна.

— Добре съм. Просто се опитах да се самоубия, това е. Защо ме спряхте?

— Разбирам, че и двамата сте изненадани — каза стажантът любезно. — И това се случва понякога, особено с късните бебета.

— Късните? — Аманда го погледна. — Мислех, че тази игра свърши.

— А вие смятахте, че това са признаци на менопаузата? — допита той, Аманда кимна и помогна на Джак да отиде до кушетката. Той легна, тя сложи върху главата му леда, който сестрата донесе.

— Може ли да има сътресение на мозъка? — попита Аманда разтревожено, но той й посочи бистрия поглед на Джак и я успокои, че

няма нищо страшно.

— Имаш късмет, че не получих инфаркт — каза Джак на Аманда. — Как се случи това? — Но и двамата знаеха. Бяха престанали да използват презервативи през януари след резултатите от теста за СПИН. Тя беше абсолютно сигурна, че не може да забременее. Не беше и помислила, че може да се случи отново. — Не мога да повярвам — изсумтя той отново и затвори очи. Ужасно го болеше главата.

— Аз също — каза Аманда меко, като се взираше в застиналия образ на екрана, който беше тяхното дете. И на него се беше появила датата „3 октомври“.

— Това е терминът ви — каза стажантът щастливо, а Джак изпита непреодолимото желание да го убие. — Ще изпратим резултатите на вашия лекар. Поздравявам ви! — С тези думи той излезе от стаята и отиде при следващия си пациент, а сестрата им подаде снимката, която ехографът току-що бе произвел.

— Първата снимка на вашето дете — усмихна се тя и на двамата и започна да наглася машината за следващия пациент. Кабинетът ѝ трябваше, Джак се надигна бавно и погледна Аманда.

— Не мога да повярвам — каза той дрезгаво.

Изглеждаше доста по-зле от нея. Тя изведнъж започна да се чувства много по-добре, защото поне знаеше, че няма рак, нито дори язва. А само едно бебе.

— И аз не мога да повярвам. — Стеснително го погледна. — Ще се облека.

След малко беше готова и те бавно излязоха от кабинета, като все още носеха плика с ледени блокчета. Джак приличаше на болен. Никой от тях не промълви и дума, докато не стигнаха до колата, тогава той застава неподвижно и започна да се взира в нея. Като че ли целият живот минаваше пред очите му. И преди му се беше случвало, но не по този начин, не като гръм от ясно небе, не и от жена, която означаваше толкова много за него. С тридесетгодишните човек поне знаеше, че може да си навлече неприятности, ако рискува. Но с петдесет и една годишните? Господи!

— Не мога да повярвам, че съм бременна. — Тя все още държеше снимката от ехографа и той я видя.

— Хвърли я! Направо ме ужасява! — онази малка точица, която пулсираше, беше сърцето на тяхното дете, докторът им каза, че зародишът е здрав. Тя продължи да стиска снимката, докато седеше във ферарито. — Искаш ли да идем някъде и да поговорим? Или да се приберем у дома и да се опитаме да го възприемем? — Знаеше, че ще ѝ бъде трудно и му беше мъчно за нея. Беше някак странно, че им се случва. Но в края на краищата може би щеше да ги направи още по-близки, поне така се надяваше. Щеше да бъде неотлъчно до нея.

— Трябва ли да бъдеш в офиса?

— По принцип да. Но ако искаш да говорим, ще се обадя на Глади. Добре е и ти да се обадиш на лекаря си.

Тя кимна с глава, той започна да набира от телефона в колата номера на Глади.

— Не зная просто какво да мисля — каза Аманда тихо и го погледна.

Това го ужаси и учуди. Тя все още не можеше да си представи всички усложнения.

— Грешката е моя — каза той мрачно. — Трябваше да внимавам. Толкова се радвах, задето се отървах най-накрая от тези гадни презервативи, че се увлякох... и оглупях.

— Въобще не съм предполагала, че може да се случи — тя все още не беше излязла от шока.

— Да забременееш като тийнейджърка на петдесет — засмя се той и се наведе да я целуне. — Обичам те. Радвам се, че си добре и че не се оказа нещо по-лошо. — Той си беше отдъхнал, но му беше жал за нея. — Това поне може да се уреди — успокои я той, докато чакаха на един светофар. Тя го погледна объркано.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Аманда тихо и напрегнато.

— Е, на нашата възраст няма как да запазим детето. Би било нелепо. Освен това никой от нас не иска повече деца. Какво бихме правили с това бебе?

— А какво правят всички останали?

— Те са обикновено с двайсет години по-млади, а освен това са и женени. — Той я погледна и натисна спирачка. — Да не би да искаш да ми кажеш, че искаш да го задържиш? — Тя не отвърна, но погледът ѝ го изпълни с ужас. — Да не полудяваш? Аз съм на шейсет, а ти на

петдесет и една. Не сме женени и децата ти вече ме мразят. Как мислиш, че ще им се отрази тази новина? — Не можеше да повярва. Дори и през ум не му минаваше, че тя ще иска да запази детето.

— Този живот си е наш, а не техен... и детето, Джак, искаш да ме накараш да убия едно човешко същество? — Сега в погледа ѝ имаше само болка.

— Глупости! — За първи път, откакто я познаваше, ѝ повишаваше тон. — За бога, Аманда, искам да те накарам да разсъждаваш. Не можеш да оставиш детето.

— Не мога да го убия. — Без да се замисля, без никакви колебания дори някак си изведнъж тя осъзна, че няма да направи аборт.

— Това не е дете. Само някаква нищо и никаква точка върху екрана. А е вече заплаха за нашия разум и за общия ни живот. Не разбираш ли? Не можем да си го позволим! — Той крещеше, тя го наблюдаваше безмълвно.

— Не мога да го направя. Няма да го направя. Не можеш да ме накараш. Случвало ми се е и преди, на моята възраст не мога да бъда заставен. Трябва да направиш аборт. — Искаше му се да я хване за раменете и да я разтърси, но дори и в пълното си умопомрачение не можеше да ѝ причинява болка.

— Не Джак. Не съм някоя кукла, която се опитва да те насили и да те оплете в мрежите си, за да се омъжи за теб. Аз също не исках това да се случи. Но няма да бъда заставена да правя нещо, което не желая да правя, само защото ти си прекалено слабохарактерен да се справиш с действителността. Аз съм бременна и това е нашето дете.

— Ти си полудяла! Сигурно е от хормоните. О, Боже мой, не мога да повярвам! — каза той, като включи на скорост и потегли към дома ѝ на Бел Еър. — Виж, Аманда — каза той, като зави по „Родео драйв“ — можеш да правиш каквото си искаш, но аз не желая това дете. Нито да го храня нощем, нито да съм там, когато го болят ушите, нито да се правя на глупак и на деветдесет години да ходя на тържествата по случай завършването му на колежа.

— Осемдесет. Осемдесет и две, да бъдем по-точни. А освен това си страхливец. — Тя каза това и се разплака, а той се опита да се овладее и да я вразуми.

— Виж, мила... Представям си как се чувстваш. Изпаднала си в шок. Първо си помислихме, че си болна от нещо ужасно, сега се оказва, че си бременна. Не можеш да мислиш ясно. Един аборт е нещо страшно. Знам. Разбирам те. Но помисли си само какво ще стане с твоя живот, остави моя. Наистина ли искаш да започнеш всичко отначало? Да превозваш с колата надуваеми басейни на шестдесет?

— На твоята възраст ти все още караш добре. Сигурна съм, че ако внимавам, през следващите девет години няма да ми отнемат шофьорската книжка. Не, не исках това. Не съм глупава. Но изборът не е мой или твой, а на Бог. Той ни направи невероятен подарък. Нямаме право да го захвърлим... — Той я погледна, тя отново плачеше, опита се да го докосне. Но разбра, че няма смисъл и наведе шава. — Джак, не мога да го сторя.

— Никога не си ми казвала, че си религиозна — отвърна той тъжно. Чувстваше се предаден, изпитваше към нея едновременно състрадание и гняв. Но тя нямаше право да постъпва така с него. Дори никога не би направила така.

— Решението ми е твърдо — отвърна тя тихо и ясно, колата спря пред нейната къща и той я погледна.

— Моето също, Аманда. И каквото и да кажеш, то няма да се промени. Няма да бъда част от всичко това. Не искам да зная нищо повече. Ако направиш аборт, ще бъда с теб. Ще те подкрепям, ще плача заедно с теб. Ще те обичам винаги. Но няма да бъда принуден да имам дете на моята възраст. — Той наистина мислеше така.

— Другите мъже на твоята възраст имат деца. Особено тук, в Ел Ей. Половината от мъжете, които идват с трийсетгодишните си съпруги в гинекологичния кабинет, са по-възрастни от теб.

— Значи са слабоумни. Аз съм абсолютно наясно със себе си, Аманда. Ако решиш да родиш детето, изчезвам.

— Тогава сбогом — каза тя и го погледна с внезапна омраза. — Прави каквото знаеш, по дяволите, животът си е твой, но това е моето тяло, моето бебе и моят живот. И няма да притежаваш нищо от тях, така че върви по дяволите, Джак Уотсън. Върви си при твоите кукли и ги чукай колкото си искаш. Заслужаваш го.

— Благодаря за изпълнението — сопна се той.

Тя излезе от колата и тръшна вратата толкова силно, че всичко вътре се раздрънча. Не се обърна назад, изтича към къщата си,

отключи вратата и потъна вътре.

След няколко секунди чу мотора на ферарито да заглъхва, седна в хола и заплака. Беше го загубила. Беше загубила всичко... но нямаше да се предаде. Вече нямаше избор. Щеше да роди бебето. Но какво, за Бога, щеше да каже на децата?

9

Следващите три дни бяха кошмарни и за двамата. За пръв път от години насам той се разкрещя на Глади. Тя не знаеше какво точно става с него, но явно му беше тежко. Освен това Аманда вече не му се обаждаше, това не остана незабелязано. Той дори отклоняваше Джули и Пол, когато го търсеха. Не говореше с никого.

А Аманда се заключи в къщата си, държеше се така, като че отново се е върнала към траура. Луиз и децата дойдоха да я видят, но тя не ги покани вътре. Каза им, че има мигрена и наистина не изглеждаше добре. Изглеждаше направо ужасно.

— Какво става с мама? — най-накрая Луиз не издържа и се обади на Джан да я попита знае ли нещо, но сестра ѝ знаеше само, че свекърът ѝ също не говори с Пол. — Може би са скъсали, тези сексуални мании. Божичко, дано да е вярно. Алилуя.

— О, стига, Лу — скара се Джан на по-възрастната си сестра. Луиз се учуди.

— Да не би да си вече на тяхна страна?

— Не, но те са възрастни хора, а татко е мъртъв. Може би наистина имат право да вършат каквото си искат, стига да е дискретно.

— Не ми ги разправяй тия. Отвратително е! — отсече Луиз грубо.

— Ти нали разправяше, след като татко умря, че мама има право на собствен живот и така нататък, какво стана сега? Може би ние дори не трябва да се намесваме. Кое ни е дало правото да я осъждаме?

— Говориш глупости, Джан. Какво ти е? Да не си станала религиозна? Та тя ти е майка. Държи се като курва. Има любовник.

— Тя е сама и минава петдесетте. Има право да върши каквото си иска. Започвам да мисля, че се държахме като идиоти, когато ни каза.

— Аз пък не мисля така. Искрено се надявам, че той я е напуснал.

— Може да е станало и обратното.

— Така или иначе са скъсали.

Към края на седмицата Аманда продължаваше да не говори и да не се вижда с никого. Дъщерите ѝ се притесниха. Всъщност тя седеше в къщата си и плачеше непрекъснато — за чувствата си, за това, че е загубила Джак, за хормоните. Като че животът ѝ беше свършил, а в същото време беше завладяна от усещането за нещо ново, което тепърва започваше. Но не можеше да си го представи без Джак. Откакто се видяха за последен път, не го беше чувала, дори не ѝ се обаждаше.

Той се караше на подчинените си, работеше до полунощ. Когато се прибираше вкъщи, сядаше на дивана и се взираше в пространството, опитваше се да не мисли за нея и за предателството ѝ. Все още не можеше да повярва. Как можа да постъпи така с него? Вината, че е бременна не беше изцяло нейна, разбира се, но фактът, че не иска да направи аборт, за него беше върховно предателство. И тогава, точно когато яростта му най-много се надигаше, той си спомняше нещо, което тя е казала или направила, спомняше си как е изглеждала, докато са се любили, или сутрин, когато се е събудила, и започваше ужасно да му липсва, мислеше, че ще умре. Но беше решил твърдо да не ѝ се обажда.

Въпреки това единственото, което искаше, за което мечтаеше, за което мислеше, беше Аманда. Тя го подлудяваше. В неделя сутринта в продължение на четири часа се разхожда по плажа в Малибу. Плуваше, тичаше, най-накрая седна на пясъка и започна да наблюдава морето, като продължаваше да мисли за нея. Тогава осъзна, че не издържа повече. Трябваше да я чуе.

Следобеда се опита да се пребори със себе си, но не успя и най-накрая, в осем вечерта, ѝ се обади. Дори не знаеше какво ще ѝ каже. Просто искаше отново да чуе гласа ѝ. Само за малко. Не искаше да я вижда. Нямаше смисъл. Не искаше да бъде всмукан от безумието, което тя създаваше.

Ала когато набра номера и телефонът започна да звъни, никой не вдигна. Тя дори не разбра, че се е обаждал, докато не провери телефонния секретар на другата сутрин. Сега вече рядко го проверяваше, а през първите дни от раздялата им го пренавиваше всеки час. Към края на седмицата обаче се отказа. Бяха изминали осем дни. И най-накрая я беше потърсил. Не можеше да повярва. Беше

започнала да си мисли, че е напълно изчезнал от живота ѝ. Слушаше съобщението, което беше оставил, гласът му звучеше напрегнато и тревожно. Казваше, че просто искал да я чуе, да разбере как е. После затваряше слушалката. Аманда изтри гласа му и отново си легна. Беше изтощена. И в предишните си бременности се беше чувствала така, ала този път беше по-лошо. Изпитваше огромна умора. Не знаеше дали е от възрастта или от факта, че Джак я напусна. Но така или иначе спеше по осемнадесет часа на ден.

Аманда не отговори на обаждането му, във вторник той започна да се чуди дали изобщо е получила съобщението. Може би телефонният ѝ секретар беше развален. Обади ѝ се от офиса между две срещи. Каза почти същото, което беше казал и първия път. Тя чу записа късно през нощта, недоумяваше защо я търси. Защо се тревожи? Решението му беше ясно. Тя изобщо не искаше да го вижда или да говори с него. Разплака се, докато слушаше гласа му, и си легна в леглото с купа сладолед. Напоследък ядеше само сладолед.

Обаждаше се единствено на дъщерите си. Не искаше да идват при нея, затова говореше с тях по телефона. Каза им, че е болна от някаква тежка вирусна инфекция, че взима антибиотици, и че когато се оправи, ще се видят. Но те не ѝ вярваха.

— Тя лъже — каза Луиз на Джан във вторник. — Гласът ѝ звучи добре. Може би просто има нервна криза.

— Защо не я оставим на мира? — предложи Джан.

А вечерта каза на Пол, че вероятно връзката им е приключила. Той също мислеше така. Баща му се държеше като Годзила.

— Видях го днеска следобед. Като че ли от една седмица не се е сресвал, има вид на човек, който всеки момент ще убие някого. Мисля, че тя го е напуснала.

— А може би той нея — отвърна Джан тъжно. Чудеше се дали не бяха сгрешили, изпитваше чувството на вина. Майка ѝ не заслужаваше такова поведение от тяхна страна, но вече беше късно.

Жената за чистене дойде и завари Аманда да гледа телевизия през деня.

Беше се пристрастила към сапунените сериали и токшоута, в които жените плачеха за своите съпрузи, които им изневеряваха със съседки, немски овчарки и поне две от сестрите им. Тя гледаше и плачеше, докато унищожаваше сладоледа си.

— Ще напълнея — съобщи тя на телевизора един следобед, докато се справяше с поредната купа сладолед. — Е, и какво от това? — Щеше да стане много, много дебела и никой свестен човек вече нямаше да разговаря с нея. А Джак Уотсън беше копеле. Сигурно отново беше започнал да се чука с разни фръцли.

А вместо това Джак продължаваше да креци на Глади и да унижава подчинените си вече втора седмица.

— Виж, направи ми една услуга — каза най-накрая Глади в петък следобед, две седмици след обезумяването му. — Защо поне не поговориш с нея? Може би ще измислите нещо? Ако не, ще подлудите хората около себе си. Благодарение на вас всички в офиса се превърнахме в кандидати за психиатрията. Просто й се обади.

— Защо мислиш, че не си говорим? — попита той глупаво, като се чудеше откъде ли може Глади да знае всичко. Смяташе, че има свръхсетивни възможности.

— Виждал ли си се в огледалото напоследък, Джак? Бръснеш се два пъти в седмицата. Бог знае кога за последен път си се сресвал. От три дена носиш един и същи костюм. Започваш да приличаш на бездомник. Повярвай ми, лошо е за бизнеса.

— Съжалявам. Бях разстроен — чувстваше се толкова жалък, колкото и изглеждаше. Беше по-лошо, отколкото, когато Дори умря. Защото Аманда беше тук, на няколко минути разстояние и той все още я обичаше. Това беше най-ужасното. Но беше се държал с нея чудовищно и тя не отговаряше на телефонните му обаждания. Беше се обаждал вече четири пъти. — Освен това тя не иска да говори с мен — каза той тъжно, а Глади майчински го потупа по рамото.

— Не си прав, повярвай ми: Тя сигурно е по-зле и от теб. Какво точно й направи? — беше сигурна, че вината е негова, иначе нямаше да се чувства толкова ужасно.

— По-добре да не знаеш — отвърна той замислено.

— Може би — съгласи се Глади. — Защо не идеш да я видиш?

— Няма да иска. Няма за какво. Аз я напуснах, когато тя имаше нужда от мен... аз я заплаших, Глад... държах се като пълен идиот.

— Но тя сигурно те обича. Жените са такива. Много са толерантни към идиотите. Дори някои жени ги обичат. Иди да я видиш.

— Не мога. — Глади отчаяно поклати глава, той приличаше на дете.

— Ще те закарам дотам.

— Добре, добре. Утре ще отида.

— Не, сега! — заяви тя, като затвори бележника му. — Нямаш повече ангажименти за днес, освен това тук никой не може да те търпи. Направи на всички ни тази услуга. Иди при нея. Или ще подам жалба.

— Ти си невъзможна — усмихна се той и се изправи. Като че ли изглеждаше малко по-добре. — Но аз те обичам. — Наведе се над нея любвеобилно. — Благодаря ти. Ако ми тръшне вратата в лицето или не ме пусне вътре, ще се върна след десет минута.

— Ще започна да паля свещички — каза тя, а той излетя от стаята, гореше от желание да отиде там, да я види, да ѝ каже какво мисли, да я помоли да се видят.

След пет минути беше там с ферарито. И звънеше непрекъснато, но тя не отваряше. Може би не си беше вкъщи.

Вратата на гаража беше заключена, не можеше да се разбере дали колата ѝ е вътре. Заобиколи къщата и започна да чука по прозорците на спалнята.

Тя чу нещо, докато лежеше в леглото си и гледаше шоуто на Опра.

Първо помисли, че е птичка или котка, после се изплаши. Мина и през ума, че е крадец, който иска да провери дали има някой вътре. Щеше да набере 911, но преди това реши да отиде в банята и да надникне през пердето, за да види какво става. Отиде на пръсти в другата стая, имаше готовност всеки момент да натисне копчето и системата за сигурност да задейства, но точно тогава го видя. Изглеждаше ужасно и все така продължаваше да чука.

Тя отвори прозореца на банята и показа главата си.

— Какво правиш?

Не изглеждаше по-добре от него. От няколко дни не се беше сресвала, беше хванала косата си отзад на опашка, не си беше слагала грим, откакто за последен път се видяха.

— Стига! — извика му. — Ще счупиш прозореца!

— Тогава ме пусни да вляза — той ѝ се усмихна.

Толкова се радваше, че я вижда, но тя поклати глава. Беше посърнала, в лицето му се стори малко понапълняла. Всъщност пак беше красива.

— Не искам да те виждам — каза и затвори прозореца. Тогава той се приближи до банята, започнаха да се гледат през стъклата. Тя не можеше да повярва, че все още го обича, че ѝ е толкова хубаво да го види. Мразеше се заради това.

— Махай се! — извика Аманда, като жестикулираше, но той долепи лицето си до стъклото и започна да прави страховити гримаси и въпреки че не искаше, тя най-накрая се разсмя.

— Стига, Аманда, моля те. — Тя се замисли за момент и после изчезна. Нямаше представа какво прави. Но след малко се появи на задната врата, боса, по нощница. Сърцето му подскочи, като я видя.

— По кое време вече си лягаш? — Беше четири следобед, той си спомни, че я беше виждал с тази същата нощница, въпреки че когато бяха заедно, рядко я слагаше.

— Легнах си преди две седмици. И оттогава насам лежа, ям сладолед и гледам Опра. Ще стана дебела и отвратителна, обаче въобще не ми пука — говореше тя, докато той я следваше към кухнята. Обърна се и го погледна. В очите ѝ имаше нещо толкова уязвимо и крехко, че то го разтърси до дъното на душата му. Той отново си помисли какъв глупак е бил да я напусне. — Защо дойде? — попита тя с този покрусен израз, който разкъсваше сърцето му.

— Защото те обичам и защото съм кретен... и Глади ме накара. — Той се усмихна глупаво. — Каза, че вече никой не може да ме понася. Че съм бил направо ужасен. Защо не отговаряше, когато ти се обаждах? — В гласа му прозвуча обида, когато и зададе този въпрос, тя само повдигна рамене и отвори фризера.

— Искаш ли сладолед? — попита разсеяно. Беше се вманиачила на тема сладолед, това го забавляваше. Спомни си как двамата ядяха сладолед в леглото. Любимият им беше с аромат на кафе. — Останал ми е само ванилов.

— Това е невероятно. Яла ли си нещо друго през последните две седмици? — попита я той леко разтревожен, а тя поклати глава, докато слагаше сладоледа в купи. — Не е хубаво за бебето.

— Това какво те засяга — каза тя и го погледна право в очите. — Доста е лицемерно, не мислиш ли? След като ме караше да го убия. —

Тя му подаде едната купа и те седнаха на масата.

— Не съм те карал да го убиваш. Просто исках да запазя разума си и живота ни... за твоя сметка... — завърши той тъжно. — Държах се като свиня. Извинявай, Аманда. Той бутна встрани купата със сладолед и се намести точно срещу нея, докато тя го наблюдаваше. — Бях изпаднал в шок, не очаквах подобно нещо. — Това през цялото време се подразбираше, тя му се усмихна.

— Аз също. — С един удар беше изгубила мъжа и беше спечелила детето, без да очаква или желае нито едно от двете. — Съжалявам, Джак. — Той се пресегна през масата и я хвана за ръката.

— Грешката не е твоя... не е изцяло твоя... — Знаеше, че не го лъже. На никой от двамата не беше минало през ума, че тя може да забременее. Просто не мислеха за това. — Как се чувстваш?

— Дебела — засмя се тя. — Сигурно съм напълняла с пет килограма от този сладолед.

— Не си личи. — Но в лицето ѝ имаше някаква мекота, очите ѝ бяха придобили някакъв особен блясък. Спомняше си тези неща от бившата си съпруга, когато беше бременна с децата. Около Аманда като че имаше ореол. — Красива си.

— Сигурно е от прическата. — Тя му се усмихна тъжно. Гледаше го и си мислеше колко много ѝ липсва. Все още не знаеше защо е дошъл, може би искаше да се разделят с най-добри чувства. Поне така беше по-приемливо. И може би някой ден, въпреки всичко, щеше да дойде да види детето.

— Предполагам, че няма да искаш да излезем да вечеряме някъде... във „Флейвърс“ или в „Бен енд Джерис“? — попита той глупаво.

— Защо?

— Защото ми липсваш. Защото през последните две седмици съм напълно обезумял. Имам страхотен късмет, че Глади все още не е напуснала работа.

— Аз също не съм особено добре. Просто спя по цял ден и ям сладолед. И докато гледам телевизия, си поплаквам.

— Бих искал да съм с теб.

— Аз също — отвърна тя нежно и погледна встрани. Беше прекалено мъчително да го наблюдава как се изправя и се разхожда около масата.

— Обичам те, Аманда... Искам да се върна при теб. Обещавам, че няма да бъда вече такъв идиот. Ще правя каквото поискаш. Можеш родиш детето. Ще му купувам обувчици. Теб ще снабдявам със сладолед. Не искам да те загубя. — Очите му се насълзиха, докато говореше, тя го погледна, не можеше да повярва на ушите си.

— Наистина ли мислиш така?

— За сладоледа ли? Кълна се, че... да, наистина мисля така. Няма да те оставя сама. Смятам, че си луда, но те обичам, освен всичко това дете е и мое, Господ да ми е на помощ. Просто не искам да ми се смееш, когато започна да забравям и минавам с количката през движението, тъй като алцхаймеровата ми болест е в напреднал стадий. Ще ми вземеш милосърдна сестра, ако се наложи.

— Ще ти взема, каквото поискаш — каза тя и се изправи, а той я приближи до себе си и я прегърна.

— Толкова те обичам. Струваше ми се, че ще умра без теб.

— Аз също — той я притисна още по-силно. — Боже мой, Аманда... Не искам да те загубя. — После смутено я попита дали смята, че трябва да се оженият.

— Няма нужда да правиш това — каза тя и поклати шава, движеха се бавно към нейната стая. — Не го и очаквам.

— Да, но може би детето го очаква. Трябва да го попитаме.

— Може да е момиче.

— Остави това. Изнервяш ме. Ще се оженим ли?

— Беше готов на всичко, каквото и да му костваше, но тя го изненада с отговора си.

— Не. Няма защо. Никъде не е казано, че трябва да се женим. Може би по-късно. Нека видим как ще тръгнат нещата.

— Много сте модерна, госпожо Кингстън.

— Не, просто те обичам.

Бяха в спалнята ѝ, той я прегръщаше и целуваше. Отново беше при нея, тя никога повече нямаше да го остави да си отиде и преди да се усетят, нощницата ѝ се свлече на пода заедно с дрехите му и те се озоваха в същото легло, където за първи път бяха правили любов и където вероятно бяха заченали своето дете. Сега това беше неговото легло, тяхното легло, а не на Матю или на някой друг. И докато се любеха, той осъзна с пределна яснота, че я обича безкрайно.

През нощта, докато лежаха прегърнати, говориха какво ще правят и как ще кажат на децата.

— Едва се сдържам — засмя се той. — Ако смятат, че онази вечеря е била неудачна, интересно какво ли ще кажат за следващата. — Тя също се разсмя. Нямаше какво повече да направят. Аманда обърна лицето си към него и усмихнато го попита колко я обича. — Повече, отколкото можеш да си представиш, повече, отколкото самият живот. Защо? Какво имаш предвид?

— Чудех се дали това ще бъде достатъчно да ми донесеш малко сладолед. — Той я погледна, разсмя се и се облегна на лакътя.

— Не е ли по-добре да преместим фризера в спалнята.

— Страхотна идея! — Тя се усмихна, той отново я целуна и едва по-късно си спомниха отново за сладоледа.

Този път те решиха да не изпаднат в самозаблуда и да не мислят, че ще направят децата си щастливи. Докато говореха за това, Аманда сметна, че е по-добре да не ги канят на вечеря. Щяха да ги поканят само на по едно питие. Щеше да бъде кратко и ясно, най-вероятно ужасно. Щяха да им кажат, че тя е бременна. След това покривът може би щеше да падне върху главите им. Но сега поне и двамата бяха готови за това.

Всички дойдоха в шест и петнайсет. Джули беше радостна, Джан и Луиз напрегнати, а Пол — подчертано любезен с баща си. Очевидно бяха обсъждали нещата помежду си и очакваха нещо. Най-вероятно да им съобщят, че ще се женят. Никой не беше очарован, Луиз каза, че ще се опита да разубеди майка си. Но сега поне знаеха какво ги очаква.

Настаниха се в хола. Джак поднесе питиетата. На себе си наля скоч, на останалите вино. Аманда не пиеше нищо. А Луиз пожела само чаша вода. И реши да започне първа, докато другите любезно чакаха.

— Е — поде тя хладнокръвно — кога ще е сватбата?

— Не — отвърна Аманда спокойно. — Няма да има сватба. Поне засега. Решихме да изчакаме. Но трябва да знаете, че съм бременна.

Настана мъртва тишина, Луиз пребледня като платно.

— Кажете ми, че се шегуваш, че е първи април и че съм забравила да погледна календара. Кажете ми, че не си казала нищо подобно.

— Не, казах. Ние също бяхме шокирани. Но това е положението. Няма защо да крием. Ще се роди през октомври. — Тя погледна Джак, той ѝ направи окуражителен знак с ръка. Справяше се добре, а на младите им трябваша цели пет минути, за да го осъзнаят.

— Да разбираме ли, че няма да правиш аборт? — Както обикновено Луиз говореше и от името на сестра си. Джан стоеше като вкаменена. Дори Джули мълчеше. Пол яростно гледаше баща си.

— Не, няма да правя аборт. Обсъдихме и това — тук тя прескочи част от истината, — но не искам да го махам. На моята възраст то е нещо като подарък, искам да го задържа. Зная, че на всички ви ще е

трудно, на мен също... но... и аз съм човек. — В очите ѝ имаше сълзи, Джак мина през хола, седна до нея и я прегърна.

— Мисля, че майка ви е много смела. Повечето жени на нейната възраст не биха го направили.

— А аз мисля, че майка ми е превъртяла — каза Луиз и стана, като направи знак на мъжа си, който разсеяно се изправи. — Ти си глупачка, мамо. И двамата сте малоумни. Стигнахте дотам да ни злепоставяте. Дори не искам да мисля какво би казал татко. Просто не мога да го проумея.

— Баща ти го няма и не може да мисли за каквото и да е. Това си е моят живот — каза Аманда спокойно.

— А също и наш, ако това те интересува. — Но преди още да свърши изречението си, всички чуха, че Джан плаче. Тя се изправи и започна да гледа майка си с омраза.

— Не мислих, че можеш да ме нараниш така, мамо. Аз не мога да имам дете, а ти показваш на всички, че все още можеш. Каква жестокост! И колко гадно! Как можа да го направиш!

От изражението на Пол беше ясно, че е напълно съгласен с жена си. Дъщерите на Аманда и съпрузите им започнаха да си тръгват мълчаливо, Джан беше съсипана, облягаше се на ръката на мъжа си. Аманда се опита да се приближи до нея, но Пол я спря.

— Защо не ни оставите най-сетне на мира и не запазите всичките добри новини за себе си? Какво очаквате от нас? Кръв? Поздравления? Вървете по дяволите и двамата. Как смятате, че се чувства Джан сега?

— Виждам как се чувства, Пол — каза Аманда, сълзи се стичаха по лицето ѝ. — Изобщо не съм искала да я нараня. Това просто се случи. То е нашият живот и нашият проблем, и нашето дете.

— Всичко хубаво тогава. И не ни канете на кръщенето, татко. — Той погледна баща си гневно. — Защото няма да дойдем.

Вратата бързо се тръшна зад тях, Аманда продължи да плаче в прегръдките на Джак, Джули ги наблюдаваше. До този момент беше мълчала, изчака Аманда да се успокои и заговори на двамата. Беше ясно обаче, че все още е шокирана.

— Съжалявам, татко. Съжалявам и двама ви. Няма да ви е лесно. Но на нас също ще ни е трудно. Ще е предизвикателство за всички ни. Е, надявам се в края на краищата да се окаже за добро.

— Аз също — отвърна Джак и нежно погледна Аманда. Когато взе решението си, беше поела нелеко бреме и го знаеше. Знаеха, че ще е тежко да кажат на децата си. Джули и съпругът ѝ си тръгнаха. А Джак и Аманда мълчаливо се гледаха.

— Знаеше, че ще стане нещо подобно, нали? — попита я той нежно.

— Да — отвърна тя, — но човек все се надява. Мислиш си, че ще започнат да скачат около теб и да те прегръщат, като деца, като малки деца и да ти говорят колко те обичат и как всичко ще бъде наред и колко си страхотна. Вместо това непрестанно те осъждат, таят нещо срещу теб, смятат, че всичко, което правиш, е неправилно и го правиш само и само за да ги нараниш. Като че единственото ти предназначение в този живот е да съществуващ като родител по начин, по който те намерят за добре. Всичко различно или необичайно, или неудобно за тях ги дразни. Защо става така, че децата, независимо колко са големи, никога не изпитват състрадание към родителите си?

— Може би ние не го заслужаваме — каза той, изглеждаше изморен. — Може би ни смятат за егоисти. Понякога ние наистина сме егоисти. И имаме право. Даваме им толкова много, докато са малки, и когато най-сетне започнем да си мислим, че е дошъл нашият ред, те се обръщат към нас и ни заявяват, че всъщност нямаме ред. Трябва да сме винаги на тяхно разположение. Мисля, че е редно да правиш точно това, което направи, да създаваш собствения си живот. Ако могат да се съобразят с него, добре. Ако не могат, нека сами се оправят. Не трябва да жертваме останалата част от живота си заради децата. Единственото, което ме потиска, е, че започваме всичко отначало. В залеза на живота си отново ще се окажа с някакво същество, което ще ми обяснява какъв идиот съм и как съм го съсипала, защото все още се чукам с майка му. И в този смисъл наистина ще бъда идиот. Възнамерявам да правя любов с теб, докато не чуя пръстта върху ковчегата си и ако пак забременееш, още веднъж, кълна се, повече никога няма да спя с теб. Искам да взимаш противозачатъчни хапчета, докато станеш на осемдесет.

Тя не можеше да не се разсмее на думите му, още повече че бяха верни. Децата винаги смятат, че родителите им дължат всичко, а те на тях — нищо. Любопитна концепция.

— Мъчно ми е за Джан — рече тя замислено. Джан ѝ беше говорила с такава мъка и огорчение.

— На мен също. Пол ме гледаше така, сякаш му се искаше да ме убие. Все едно сме го направили само и само за да му докажа своята мъжественост и да го нараня. Боже мой, какво ли не бих дал, да си имат дете!

— Аз също — каза тя и след това, за да се разсеят, той я покани на вечеря. Засега се бяха отказали от китайския ресторант. Аманда не можеше дори да си помисли за там, без да започне да ѝ се гади.

През нощта лежаха в леглото и дълго говориха. Накрая Джак заспа;, Аманда остана будна. Стана, стопли си мляко, направи си чай от лайка, но продължаваше да е неспокойна. Не можеше да спре да мисли за Джан и за онова, което тя каза. Тази нощ Аманда спа на пресекулки, а на другата сутрин на закуска тъжно наблюдаваше Джак.

— Имам нещо да ти казвам — прошепна тя, той я погледна. Изглеждаше изморена.

— Добре ли си? — Непрекъснато се притесняваше за нея, а сега вече и за бебето. А точно това не искаше да става.

— Да, добре съм — успокой го тя. Но не изглеждаше добре. Изглеждаше ужасно. — Снощи ми хрумна нещо.

— В твоето състояние това може да е опасно.

— Говоря ти сериозно.

— Аз също. Сега правя заявки за нещата, които искам да купя. Ти си единственият и най-голям консуматор на сладолед по Западното крайбрежие.

Беше наддала осем килограма, а е едва в третия месец.

— Добре, добре, преставам. Какво има?

Тя изведнъж се разплака, той осъзна, че става дума за нещо сериозно. Започна да говори за Джан и за Пол, и за това, което бяха казали предишния ден, и за това колко мъчно ѝ е станало.

— Миличка, и аз съм разстроен. Но няма какво да направим. Те просто трябва да продължат да чакат.

— Не, може би има какво да направим. Това ми беше идеята. Ти така или иначе не искаш бебето, Джак. И може би наистина сме прекалено възрастни. Това е най-големият подарък, който бихме могли да им направим. Може би точно затова се е случило. Искам да им дадем детето. — Той беше като поразен.

— Сериозно ли говориш? Искаш да им дадеш детето? — тя кимна и се разплака отново, той я прегърна.

— Не, не бива. Това е твоето дете. Нашето дете. След като веднъж го родиш, ще ти бъде ужасно трудно да им го дадеш.

— Няма значение. Искам да го направя заради Джан и Пол. Нали ще ми разрешиш?

— Можеш да правиш каквото поискаш. Доста е необичайно, хората ще започнат да приказват. Но какво от това? Ако наистина искаш и ако те също искат, тогава направи го.

— Трябваше да попитам първо теб.

Той кимна.

— Не би и могла да им направиш по-голям подарък, а тъй като Пол е против осиновяването, проблемът с гените е решен. Но искам да си сигурна, че имаш сили да го направиш.

— Знам, че имам. И искам. Ако нямаш нищо против, ще говоря с нея още тази сутрин. А ти ще се обадиш ли на Пол?

— Да. Ще го покания на обяд. Ако не ми откаже.

— Ще накарам Джан да му се обади, след като говоря с нея, и да му каже, че е важно.

— Ти си изключителна жена, скъпа. Пълна с изненади и редки подаръци.

Той продължаваше да ѝ се удивлява, докато караше към офиса си. А тя дори не се обади по телефона. Отиде с колата до Джан, преди още тя да е тръгнала за галерията. Въпреки нежеланието си, Джан ѝ отвори и я покани вътре. А когато Аманда ѝ каза какво е намислила, двете жени се разплакаха. В началото Джан беше като гръмната и не искаше, но Аманда започна да ѝ говори, докато накрая дори не можеше да повярва от радост.

— Наистина ли ще го направиш, мамо?

— Да, ще го направя — каза Аманда твърдо, докато бършеше сълзите си и се усмихваше на дъщеря си. — Не бих могла да сторя нещо по-добро.

— А ако ти или Джак си промените решението?

— Няма. След като веднъж сме казали, няма да го променим. И двамата така искаме. Дори Много. Надявам се, че ще ни разрешите.

— Ще се обадя на Пол. — Джан беше превъзбудена, изтича до телефона и се учуди, като разбра, че Джак вече е говорил с него и че

Пол има смътна представа защо го кани баща му на обяд. Джан му обясни останалото и докато я слушаше, очите му се насълзиха.

— Не мога да повярвам, че биха направили подобно нещо — прошепна той. — Защо го правят?

— Защото ни обичат — отвърна Джан и отново се разплака, майка ѝ застана до нея. — Мама каза, че и двамата можем да присъстваме на раждането и че от този момент то ще е наше.

— Ами ако си променят мнението?

— Не ми се вярва, Пол. Тя наистина иска да го направи.

— Ще говорим по-късно — каза той, страхуваше се надеждите му изведнъж да не рухнат.

После се видя с баща си на обед, вечерта отново говориха с Джан. На следващата сутрин се обадиха на родителите си и приеха. Всички бяха радостни, Аманда знаеше, че е направила нещо добро, нещо чудесно.

Знаеше също, че никога няма да съжالياва.

— Не мога да ти се начудя — каза Джак със страхопочитание. — Дано само по-късно не съжالياваш.

— Няма. Абсолютно съм сигурна. Без значение колко ще обичам детето, то ще си е тяхно. Ти беше прав. Не е много редно на шейсет години да се занимаваме с надуваеми басейни.

— Ти на всякаква възраст ще си красива. Поне ще можеш винаги да виждаш детето. — Това не беше малко. Знаеше, че ще ѝ бъде трудно. Тогава му хрумна нещо. — Защо не идем някъде? Само двамата. Например в Париж?

— О! Чудесно.

Миналото лято децата ѝ бяха предложили същото, но тогава нямаше желание. А сега едва ли можеше да ѝ се случи нещо по-добро от едно пътуване до Париж заедно с Джак Уотсън.

Заминаха през юни, беше вече в средата на петия месец. Отседнаха в хотел „Риц“ и прекараха чудесно. Всяка вечер бяха на ресторант, пазаруваха, посещаваха Лувъра, ходиха на балет и се разхождаха из целия град. Никога не се беше чувствала по-добре. Въпреки сладоледа не беше напълняла кой знае колко, Джак смяташе, че изглежда страхотно. Бременните жени наистина се разхубавяват, поне що се отнасяше до нея. Съжالياваше само, че не може да си купува дрехи.

— През ноември пак ще дойдем, обещавам ти!

Притесняваше се, че тогава тя ще е потисната. Все още смяташе, че ще ѝ бъде много трудно да се откаже от детето, но след като веднъж вече взеха решението, тя нито за момент не се беше разколебала.

Прекараха наистина хубаво, на връщане се отбиха за няколко дни в Лондон. През юли той я заведе на езерото Таху. През август лекарят ѝ каза, че повече не бива да пътува. Беше в средата на седмия месец, а все пак не беше млада майка. Бебето беше едро и докторът се страхуваше да не се роди преждевременно.

— Другите ми деца се родиха след термина — доверително каза тя на акушерката, която се разсмя.

— На колко години бяхте тогава?

— Добре, добре, няма да пътувам. Обещавам.

Знаеха, че бебето е здраво и че е момче, тъй като, преди да заминат за Европа, бяха направили амниосинтеза. А Джан и Пол се надпреварваха да измислят имена. Луиз от своя страна беше безучастна и рядко говореше с майка си.

— Ще го преживее — успокояваше я Джак.

Искаше само да е щастлива. И правеше всичко по силите си, за да я разнообразява. А тя мислеше само за бебето. Купуваше му дрешки, кошчета, люлки, камизолки, пеленки. Пазаруваше почти всеки ден, когато имаше възможност, той излизаше заедно с нея.

— Какво ще си помислят хората, за бога! — Изглеждаше огорчен, когато се налагаше да обяснява на познатите, които срещаха, че всичко е за техния внук.

— А аз каква съм ти? Дъщеря?

— Защо не и съпруга. Знаеш, че можем да уредим тази подробност.

Осем месеца вече ходеха заедно и винаги когато той намекваше за нещо подобно, тя се правеше, че не го чува. Засега не искаше да мисли за друго, освен за бебето. Дори караше Джак да идва заедно с нея на контролен преглед.

Първия път, когато отидоха заедно, беше ужасно, идваше му да нахлупи върху лицето си някаква маска и да избяга от чакалнята. Вместо това разтвори широко пред себе си вестник, като се правеше, че не я познава.

— Няма да вляза вътре — прошепна той иззад „Лос Анджелис таймс“. — Всички около него приличаха на тийнейджъри. Като че ли беше попаднал в летен лагер за неомъжени майки — красиви момичета от Бевърли Хилс с руси коси и къси роклички. Приличаха на деца, които вземат бонбони от непознати.

— Не ставай смешен. Само слушат пулса му. Много е вълнуващо — прошепна тя, той подаде глава иззад вестника. Пред него стоеше едно момче със светли джинси. А той самият приличаше на дете.

— После ще ми разкажеш. Ще те чакам в колата — каза той твърдо и се изправи. А на нея ѝ стана толкова мъчно, че огорчено се върна отново на мястото си. Момчето със светлите джинси го попита дали това му е първото дете. — Децата ми са по-възрастни от вас самия — отвърна Джек тъжно.

Момчето каза, че е на двайсет и три и че чакат второ дете. А преди година баща му и доведената му майка също имали бебе.

— Той е на шейсет и пет — съобщи момчето и широко му се усмихна.

— И как го понесе?

— Родиха им се близнаци. Инвитро. Дълго време ги чакаха. Доведената ми майка е на четиридесет.

— Имали са късмет — отвърна Джек кисело, а в кабинета прошепва на Аманда, че хората явно са започнали да полудяват. — Защо един шейсет и пет годишен човек ще иска да има дете? Представяш ли си да го правят инвитро. Ние с теб поне изпитвахме удоволствие.

— Искаш ли да опитаме пак? — пошегува се тя, а Джек я погледна ужасено. Но когато лекарят му подаде стетоскопа и чу пулса на бебето, той се развълнува. Изведнъж бебето се оказа толкова истинско, че очите му се насълзиха.

— Моят внук! — каза той прекалено високо, тъй като стетоскопът в ушите му го караше да мисли, че говори тихо.

— Това баща ви ли е? — попита я лекарят сконфузено. — Мислех, че е съпругът ви.

— Всъщност съпругът ми почина преди година и половина — обясни тя, а лекарят мило ѝ се усмихна. И те както всички хора в Бевърли Хилс бяха повече от ексцентрични.

Бебето беше добре и Джак не престана да говори за него по пътя към офиса.

— Следващия път трябва да доведем Джан и Пол — каза той, Аманда се съгласи, беше доволна, че се вълнува за бебето. Сега почти всяка седмица вече трябваше да ходи на лекар, за да бъде под непрекъснато наблюдение. Тревожеха се детето да не се роди преждевременно, макар че според Джак коремът ѝ беше огромен.

Но най-тежкото му преживяване беше курсът по родилна помощ, който започна на петнадесети август. Бяха дванайсет двойки, повечето по къси панталонки, мъжете бяха с бради, и лежаха по пода в голямата зала на Сидърс Синай. Джак дойде направо от делова среща с костюм на Бриони, риза и вратовръзка и всички го загледаха като посетител от друга планета. Аманда вече беше там, чакаше го, изглеждаше освежена в белите си шорти и огромна розова тениска и сандали. Току-що си беше направила маникюр, приличаше на манекен. Хората тук бяха прекалено млади, дори не подозираха, че някога е била актриса. Отвън горещината беше ужасна, Джак влезе изпотен и изморен.

— Извинявай, че закъснях, скъпа. Не можах да се откопча от тези французи. През цялото време се размотавах.

— Нищо — прошепна тя и се усмихна. — И без това току-що започнаха. — На стената имаше диаграми, които показваха различните степени на разкритие на матката. Джак се втренчи в тях ужасен.

— Какво е това?

— Матка. Разкритие на матката. Не се притеснявай.

— Изглежда ужасно. — Беше прекарал появата на белия свят на децата си в бар, напивайки се с приятели. В онези дни на бащите не им се налагаше да правят нещо по-екзотично от това да се появят след раждането с букет цветя.

После той огледа залата и осъзна, както обикновено, че повечето от хората тук са на възрастта на децата му. Но вече беше свикнал. Не беше свикнал със снимките и диаграмите, които показваха и с образователния филм, който им бяха обещали в края на курса. На следващия ден беше още помрачен.

Единствената част, която му се стори що-годе поносима, макар и смущаваща, бяха упражненията, които трябваше да прави с Аманда, като ѝ държи краката или ѝ помага да диша. А жената отпред говореше

непрекъснато за болките, които съпътстват нещо, което тя наричаше „транзиция“.

— Какво е това? — попита той „жена си“, след като беше чул думата за шести път. Но го изрече прекалено високо, така че инструкторката се намеси.

— Това е най-мъчителната част от раждането — каза тя със садистична усмивка, — когато се преминава от това — тя посочи нещо на диаграмите — към това. Все едно да вземат горната ви устна и да я издърпат чак до темето ви. — После премина към следващия въпрос.

— Не те ли е страх? — попита той Аманда, този път много тихо.

— Не, изобщо — прошепна тя. — Вече съм го преживяла.

— Използвала ли си лекарства? — жената отпред обясняваше всички злини, които следват от употребата на упойка, и намекваше, че „истинските“ жени минават без медикаменти.

— Да, разбира се — Аманда се усмихна, като дълбоко вдишваше и издишваше въздух. — Има всякакви обезболяващи средства. Не съм героиня.

— Радвам се да го чуя. А аз? На мен ще дадат ли някакви лекарства? — Започваше да се чувства точно като човек, който ще има нужда от лекарства. Мразеше всички от курса, мразеше начина, по който изглеждат, нещата, които казват, глупавите въпроси, които задават. Истинско чудо беше, че женските им половинки бяха забременели. Явно дори и глупаците можеха да го правят. Но най-много от всичко мразеше инструкторката.

А когато тя им обяви, че във филма, който ще пуснат след малко, ще се представя раждане с цезарово сечение, той започна да гледа към вратата с неистов копнеж.

— Не искаш ли да излезеш да пийнеш нещо, скъпи? — попита Аманда ужким случайно. — Толкова е горещо тук. — Всъщност климатикът беше пуснат и те направо замръзваха. — Тогава си затвори очите. Няма да те издам. — Целта на филма беше, ако на някоя от тях се наложи спешно цезарово сечение, съпрузите да бъдат подготвени да присъстват. Защото, ако са гледали филма и имат удостоверение от курса, могат да останат в операционната и да наблюдават. Но ако нямат, трябва да стоят отвън и да чакат като мухльовци. Джак беше

наясно, че единственият начин да остане в операционната е да му сложат пълна упойка.

— Веднага се връщам — каза той, отново прекалено високо.

— Къде отиваш? — попита го Аманда.

— До тоалетната — прошепна той.

— Ще ви изчакаме, господин Кингстън! — прокълтя гласът на жената отпред. — Едва ли ще искате да пропуснете това! — Той хвърли примирен поглед към „жена си“ и след пет минути се върна.

Така започна филмът, който едва не го довърши. Беше служил в армията като млад, цели две години, но нито един филм, прожектиран там, не можеше да бъде съпоставен с този. Дори филмът за гонорейта беше само приятен спомен в сравнение с това как разрязват една жена на две. Тя крещеше през цялото време, като че изпитваше невероятна болка, навсякъде имаше кръв и малко преди да запалят лампите, Джак каза на Аманда, че му се повръща.

— Казах ти да не гледаш — тя стисна ръката му и се наведе към него да го целуне.

— Семейство Кингстън! — адският глас като че ли проряза тишината в залата. — Внимавайте ли? Ще има кратък изпит върху въпроса.

— По дяволите! Не можеха ли да ни покажат операция от хемороиди?

— Шшшт — Аманда се усмихваше.

Той беше отчаян. Кога ли най-накрая щяха да си тръгнат! Но тя не искаше да ражда по естествен път. С Луиз беше изтърпяла около час и знаеше какво е.

Последните месеци от бременността ѝ минаха спокойно.

На празника на труда тя вече беше в осмия месец, отегчена до смърт. Отидоха на кино, после на китайски ресторант, сетне се разхождаха по плажа в Малибу, което за нея съвсем не беше толкова лесно, както преди. Чувстваше се добре, но беше мудна и огромна.

Пол се обади, докато седяха на терасата и пиеха чай с лед. Питаше как е Аманда и дали могат да минат малко по-късно. След като затвори, Джак каза, че Пол му се е сторил доста нервен.

— Мислиш ли, че се е случило нещо? — попита тя разтревожено.

— Не, не мисля. Може би просто започват да се притесняват за детето.

— Както и аз — каза тя неубедително. През цялото време тя беше забележително спокойна. — Ако това нещо тук продължи да расте, няма да мога да вляза в асансьора на болницата.

— Момчетата са така — усмихна се Джак. — И Пол беше едро бебе. Майка му си го изкарваше на мен в продължение на шест месеца. Тя беше съвсем дребничка.

— Родила ти е страхотни деца — отбеляза Аманда великодушно, той я погледна.

— Не се прави на толкова добра. Колкото до нея, тя беше истинска вещица, повярвай ми.

Пол и Джан дойдоха късно следобед, Джак направи коктейли и всички седнаха на верандата с Аманда да се любуват на залеза. Беше чудесен следобед, Аманда си мислеше дали да не поплува.

— Как е бебето? — попита Джан и тревожно погледна майка си. Беше станала толкова огромна, че човек направо можеше да се изплаши, но на Аманда не й правеше впечатление. Изглеждаше учудващо спокойна.

— Добре е. Очаква те, миличка — отвърна Аманда с усмивка. В този момент дойде Джак и им подаде напитките. Забеляза, че и двамата отпиват бавно и замислено. Чудеше се какво ли има да става.

— Нещо не е наред ли? — Джак реши да разчупи леда, а Джан и Пол поклатиха глави едновременно, приличаха на виновни тийнейджъри, после започнаха нервно да се смеят, като гледаха ту баща му, ту майка й.

— Не — отвърна Пол и от името на двамата, тъй като Джан очевидно беше превъзбудена. — Но трябва да ви кажем нещо... защото мислим, че е редно да знаете. Трябва вие първи да научите...

Джан направи няколко крачки и докато гледаше майка си, очите й се напълниха със сълзи.

— Мамо, аз съм бременна.

— Наистина? О, миличка, това е страхотно. Кога се случи?

— Преди шест седмици. Искях да бъда сигурна, преди да ви кажа. Лекарят го потвърди и каза, че съм добре. Гледаха ме на ехограф и всичко е наред. Дори ни дадоха снимка.

— Това си го спомням — каза Джак, без да откъсва поглед от тях. Чудеше се обаче какво ще последва. Усещаше, че има и още нещо, и чакаше.

След това Джан и Пол поеха дълбоко въздух и започнаха да се взират във всеки от родителите си.

— Знам, че може би плановете ви ще се объркат, но не искаме... не мислим, че... не сме сигурни, че трябва...

Джак го изрече вместо тях.

— Не искате нашето бебе.

Аманда изглеждаше като поразена, докато децата им клатеха глави и се мъчеха да го изразят.

— Ако вие двамата искате да си го задържите... А ако не искате, тогава, разбира се... — Пол се опитваше да бъде справедлив към тях, но беше ясно, че сега, когато щяха да си имат свое собствено дете, нямаха нужда от тяхното. — Наистина съжаляваме.

— Няма нищо, синко — каза Джак спокойно. — Понякога нещата от само себе си се нареждат по най-добрия начин. А сега, моля ви, ни оставете сами. — Той погледна снаха си, след това я прегърна и целуна. — Искам да говоря с майка ти.

— Разбираме. Знам, че ще ти е трудно, татко. — Бяха млади, нечувствителни, небрежни, но той не ги обвиняваше. В същото време и не съжаляваше.

— Няма нищо, синко.

След десет минути си тръгнаха, а като че ли в Аманда нещо се пречупи. Трябваше да промени мисленето си. Беше направила всичко възможно, за да не се привърже към това дете, а сега внезапно то отново ставаше нейно, имаше нужда от време.

— Значи така, нещата се променят много бързо. Радвам се и за двамата. — Тя наблюдаваше Джак от мястото си, изследваше го за някаква отрицателна реакция, но такава нямаше. Изглеждаше добре. От друга страна, при сегашното положение на нещата той нямаше и никакви задължения. — Това ни връща отново в началото.

— Може би — отвърна той уклончиво. — Искаш ли да го оставим сега за сега и да говорим отново след ден, два? — подхвърли той, тя сметна, че идеята е добра.

И двамата имаха нужда от време, за да го осмислят, въпреки че тя беше свикнала да решава нещата в момента. Но този път беше

различно. Трябваше да се вземат кардинални решения. Бебето щеше да се роди след четири седмици. Нямаше време за губене. Беше приготвила всичко необходимо за него вместо дъщеря си. Сега само трябваше да го роди.

— Хайде, ела да се поразходим по плажа — тя не каза нищо, но не отидоха далеч, след малко се върнаха и тя влезе в спалнята му. Тук бяха прекарвали заедно толкова щастливи часове. И за тези девет месеца любовта им по невероятен начин се беше разраснала.

— Искаш ли да закусиш нещо? — попита той небрежно, докато влизаше след нея в стаята.

— Да, много. Толкова се изморих. — Емоционалният шок от възвръщането на детето я беше изтощил. От една страна, тя се зарадва, от друга, се изплаши и разтревожи най-вече заради реакцията на Джак. За тях това беше идеалното разрешение и двамата се чувстваха добре.

— Пак ли ще ме напуснеш? — попита меко, не искаше да си проличи колко е изплашена. В прозореца на спалнята се отразяваше залязващото слънце.

— Разбира се, че не. Обичам те... обичам и него... бедното същество... започват да го подритват като футболна топка.

— Ако питаш мен, единственият, който рита, е той. — Джак обичаше да усеща как бебето се движи, рита и танцува в корема ѝ. Докато спеше до него, той се усмихваше, винаги щом усетеше тези движения. Представи си как се е разтревожила сега. Не го заслужаваше. И отново осъзна какъв глупак е бил още от самото начало.

Легна до нея и нежно я целуна. — Какви са шансовете ми да правя любов с теб на този етап от играта? — От две седмици вече не го бяха правили, а за тях беше доста необичайно. Тя му се усмихна.

— Лекарят каза, че можем да го правим и по пътя за болницата, ако искаш.

— Искам — личеше му.

— Ти си смел мъж — прошепна с усмивка, той съблече банския ѝ костюм и погали корема ѝ. Точно в този момент бебето ритна и те се разсмяха.

— Сигурно е разбрало какво искам и изразява несъгласието си.

Лежаха така, прегърнати, докато страстта не ги завладя. Правеха го бавно и нежно, беше по-хубаво, отколкото очакваха. А когато

Аманда заспа, той сложи банския си костюм и отида на плажа. Имаше много неща да премисли, много неща да реши. Погледна я през вратата и се усмихна.

11

Този ден Джак ѝ приготви вечерята и се стори на Аманда много тих. Тя се страхуваше, че е разстроен заради казаното от Джан и Пол. Но когато го попита, той отвърна, че не е. Изглежда, всичко беше наред и той беше в хармония със себе си, та когато после седнаха на палубата и се загледаха в звездите, той посегна за ръката ѝ и се наведе към нея да я целуне. Беше прекрасна вечер.

— Искам да те попитам нещо — каза той накрая. Тя нямаше представа какво предстои. Обърна се да го погледне, леко намръщена и разтревожена. — Много мислих днес следобед. Изобщо напоследък много мислих. Изглеждаше просто толкова лесно да дадем бебето на Джан и Пол. По-лесно беше и да те оставя теб да вземеш решението.

— Изглеждаше прекрасно да направим това за тях. — В гласа ѝ имаше разочарование. Все още не беше сигурна какво чувства.

— Така беше. Невероятно бе от твоя страна да го направиш. Но изобщо не беше правилно. Може би каквито там сили съществуват, са го усетили и са направили така, че тя да забременее. — Той замълча, но само за малко. — Искам да запазим детето. То е наше... аз наистина го искам. — В тъмнината очите му бяха пълни със сълзи, но тя не можеше да ги види.

— Наистина ли? — За секунда през този ден Аманда изглеждаше абсолютно слаба. — Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

— И всички тия тъпи модерни глупости ми омръзнаха. Искам да се оженим. Сега. Утре. Незабавно. Не искам синът ни да се роди без баща.

— Все още имаш на разположение четири седмици.

Аманда му се усмихваше и се чудеше дали той действително го иска или просто проявява благородство.

— Не се налага да го правиш. Обичам те точно толкова, колкото и ако бяхме женени.

— Също и аз. Тогава защо да не се оженим? Тъпо подреждаме нещата. Аз да живея в Малибу, а ти — в Бел Еър и да спим заедно в събота и неделя? Искам да съм там за нощните хранения и течащите носове, за първите му стъпки и първото му зъбче, за твоите първи бели коси и... — Той ѝ се усмихваше, а тя се смееше.

— Неприятно ми е да ти го кажа, обаче вече си ги пропуснал. Всъщност още преди десет години.

— Ами тогава не искам да пропусна останалото. Не знам къде съм гледал. През последните двайсет години бях толкова зает със закриляне на себе си, че съм пропуснал да закрилям теб. И което е по-важно, забравил бях колко хубаво може да е това. Просто не искам да съм част от това, от леснината. Искам всичко. Искам да ме има, ако се разболееш, или ако си щастлива, или тъжна, или се нуждаеш от мен. И искам и теб да те има за мен. Дори и ако ми протекат лигите, когато и на него.

Той нежно докосна корема ѝ, а тя вдигна пръста му до устните си и го целуна.

— И аз искам да ме има за теб — каза тя нежно.

— А теб те е имало за мен. — И тогава в очите и отново се появи тревога. — Не ти ли се струва, че става много бързо?

Но този път той се изсмя на глас, така че съседите биха могли да го чуят.

— Аманда, обичам те! Погледнала ли си се? Профил и половина. Не, никак не е по-бързо, отколкото трябва. Нито минута. Нека се оженим следващия уикенд. Аз ще се обадя на младите и ако някое от тях има да изтърси нещо по въпроса, ще ги лиша от наследство и ще им го съобщя. Включително Луиз! Време е тези деца за разнообразие да ти окажат малко подкрепа, вместо просто да взимат от теб или да очакват ти да ги приемаш, и нека ти кажат каквото, по дяволите, им се прище. Този път искам да видя усмивки и да чуя поздравления! Те ни го дължат.

От искрите в очите му тя разбра, че той не се шегува, и това ѝ хареса.

На следващия ден постъпи точно както бе заявил. Обади се на всичките им деца и съобщи, че те с Аманда ще се женят. Сватбата беше определена за следващата събота. Джак беше помолил един стар приятел съдия да ги ожени. Щеше да го направи в магазина, а след

това се предвиждаше прием за двеста души. Джак и Глади приготвиха всичко. Колкото и на Аманда да ѝ беше противно да му го признае, тя в крайна сметка се чувстваше твърде уморена, за да участва. Изведнъж получи усещането, че е бременна сякаш от четиринайсет месеца — и така изглеждаше.

Той дори ѝ намери рокля, кремава и красива от Газар, която се спускаше по пищните ѝ форми като листа на цвете. Беше прекрасна. Щеше да носи цветя в косите си и букет от рози, орхидеи и фрезии. И двете ѝ дъщери се бяха съгласили да присъстват, а Джак ги бе поканил да дойдат в магазина да си изберат роклите. Джан беше дошла с удоволствие, но, разбира се, не и Луиз. Тя обаче беше обещала на Джак по телефона, че в деня на сватбата ще се държи мило. И беше бясна, че той ѝ се е обадил. Смяташе, че било редно да го направи майка ѝ. Тя винаги беше бясна за нещо.

Когато денят на сватбата настъпи, Джак и Аманда направиха кратка разходка по плажа в Малибу, а после тя си отиде у тях да се облече в присъствието на дъщерите си. И двете се бяха разбрали да ѝ помогнат. Беше нервна както всяка булка и ръцете ѝ трепереха, додето си обличаше роклята. Фризьорката беше дошла да направи косата ѝ, гладкият кок, който си беше неин патент, и тя изглеждаше превъзходно, дори като бременна на осем и половина месеца.

— Добре изглеждаш, мамо — Луиз беше застанала зад нея и говореше на изображението ѝ в огледалото, когато Джан слезе долу да провери цветята.

— Благодаря ти — отвърна Аманда и после бавно се извърна към нея. — Нали не си много сърдита?

Но и да беше, Аманда си вършеше точно каквото искаше.

— Не съм сърдита. Въпреки че татко все още ми липсва. При все че понякога беше наистина досаден. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи, докато казваше това. Тя в края на краищата беше простила не само на майка си, но и на баща си.

— И на мен ми липсва, Луиз. — Аманда прегърна по-голямата си дъщеря, задържа я за момент, а после се отдръпна назад, за да я погледне. Тя беше труден, но в същността си свестен човек. — Ала обичам и Джак.

— Той е приятен — съгласи се Луиз и тогава очите ѝ отново се замъглиха. Имаше нещо, което трябваше да я попита. — Би ли го

направила за мен, мамо? Искам да кажа, да ми дадеш бебето, ако аз не можех да си имам. — Този въпрос я беше измъчвал от самото начало.

— Разбира се, че бих. Бих го направила за всяка от вас.

— Все смятах, че нея обичаш повече. Винаги си имала специално отношение към нея. — Гласът на Луиз се задави от ридание, а майка ѝ беше шокирана от думите ѝ.

— И към теб. И към двете ви имам специално отношение. Обичам и двете ви. Разбира се, че бих направила това за теб. Как можа да помислиш, че не бих?

— Защото съм глупава, предполагам. Когато говорихме за това, Джери каза, че би го сторила.

— Значи той е по-умен от теб.

И тогава Луиз още повече я изненада.

— Радвам се, че задържаш бебето. Ще ти се отрази добре. Ще те поддържа млада... или ще те побърка.

— Сигурно и двете. — Аманда се засмя през сълзи, но в това време Джан влезе в стаята и Аманда още веднъж прегърна Луиз, а помежду им пробягна таен поглед. До този момент нищо такова не се беше случвало.

А после тя се обърна и към двете и ги попита ще бъдат ли с нея, когато ражда бебето.

— Не мисля, че Джак ще се справи. Той почти повърна на родителските курсове.

Луиз се засмя на думите ѝ и изглеждаше безкрайно поласкана.

— И с Джери беше така. Но се справи добре, когато му дойде времето. Може би и Джак ще успее.

— Не мисля, че раждането е неговата стихия.

— Е, ние ще сме тук. — Джан хвана сестра си под ръка и двете се усмигнаха на майка си.

— Дотогава има още две-три седмици. Просто гледайте да мога да се свържа с вас, когато стане време.

— Не се безпокой, мамо! — заявиха двете в хор и в този момент пристигнаха лимузината и фотографът. И за малко да забравят букета ѝ. Тя беше задъхана от нерви, но изглеждаше страхотно. Помогнаха ѝ да влезе в колата и всички се смяха на това колко е трудно да я вкарат вътре. Сега тя вече почти не можеше да се движи.

А когато пристигнаха в магазина, и трите бяха зашеметени. Цветята бяха прелестни и над главите им имаше буквално таван от цветя. Орхидеи и рози, и момини сълзи. Това беше най-красивото нещо, което Аманда някога бе виждала, и когато застана до Джак със съдията, с децата до нея, изведнъж я обзе вълнение. Това тук значеше за нея колкото първата ѝ женитба или може би повече. Сега беше по-мъдра и знаеше какъв късмет е да го има. И в този момент от живота им те си подхождаха безупречно.

Съдията ги обяви за мъж и жена и този път, точно както Джак ги беше помолил, имаше усмивки и поздравления и те бяха действително искрени. Цялата фамилия позира за фотографите и пи шампанско, с изключение на Аманда, която пи тоник. А двацет минути по-късно пристигнаха гостите. Очертаваше се грандиозна сватба.

Всички бяха още там в полунощ, а Аманда беше толкова изморена, че Джак не смееше да я задържа и минута повече. Тя хвърли букета си от стълбата и Глади го хвана, докато Джордж Кристи записваше имена. Той беше единственият представител на пресата, когото Джак беше поканил. И докато бързаха към колата, персоналът ги обсипваше с листенца от цветя. Не отиваха далеч. Щяха да прекарат два дни в Бел Еър, на две пресечки от дома ѝ, но Аманда едва изтърпя, докато стигнаха там, и съблече дрехите си. Беше изминал най-щастливият ден в живота ѝ, обаче тя беше направо изчерпана и ѝ личеше. В колата Джак я прегърна. Бе настоял да отидат до Бел Еър с неговото червено ферари и сега то беше покрито с балони и бели сатенени панделки и някой беше изписал отгоре му с крем за бръснене „Младоженци“.

— Отново се чувствам като момче — грееше той до нея. Страхотно му беше харесало.

— Чувствам се като баба — засмя се тя — много дебела баба. Вие с Глади бяхте свършили велика работа. Всичко беше толкова идеално. Не мога да изтрая да видя снимките.

Беше поръчал шампанско в стаята и още тоник за нея. Имаше купчина видеокасети и щом пиколото ги остави, той ѝ помогна да си съблече дрехите. Тя почти не можеше да се движи, легнала на леглото по чорапогащник и сутиен. Гърбът я беше болял в продължение на часове, но тя не искаше да разваля момента, като му каже. Легна

отново на леглото с щастлива въздишка и, остави главата си да падне назад в планината от меки възглавници.

— О, господи... умряла съм и съм се възнесла в рая — каза тя с усмивка, а той погледна надолу към нея, един щастлив човек. Това беше всичко, което бе желал. Миналото вече си беше отишло.

— Искаш ли нещо? — попита той, докато сваляше връзката си.

— Да ме повдигнат — ухили му се тя. — Няма да мога да стана, ако трябва да отида до банята.

— Аз ще те нося — каза той галантно.

— Това би те убило.

Той пусна костюма си на един стол и дойде да полегне до нея. Пиеше шампанско и хапваше ягоди и трюфели, оставени от хотела до леглото им.

— Опитай един от тези — каза той и постави шоколаден бонбон в устата ѝ и тя въздъхна доволно, докато той разглеждаше касетите за видеото. — Какво би казала за едно порно?

— Не съм убедена, че съм във форма за него — засмя се тя.

— На сватбената ни вечер? — Изглеждаше разочарован.

— Не се налага повече да правим това. Женени сме. — Той ѝ се ухили и пусна един филм, толкова ужасен, че тя се смя заедно с него. Но когато той започна да се настройва любовно, тя го погледна с нажален израз. — Бебчо, бих искала, но смятам, че дори не съм в състояние да сваля останалите си дрехи.

— Ще ти помогна — каза той с надежда, ала беше очевидно, че епил доста вино и тя не взе думите му на сериозно, свлече се от леглото и се упъти към банята. Беше се отбивала хиляда пъти тази вечер, а докато лежеше на леглото, болката в гърба ѝ се беше засилила.

— Мисля да взема душ — каза му от прага на банята.

— Сега?

Беше един часът през нощта, но тя се надяваше, че това ще ѝ помогне да се почувства по-добре. Беше повече от съсипана. Неприятно ѝ беше да се чувства толкова зле в сватбената им нощ, но бяха прекарали дълъг ден и дълга вечер. И беше стояла права в продължение на часове. Имаше усещането, че краката ѝ са станали на футболни топки.

Но от душа ѝ стана по-добре и когато се върна в стаята, онова нещо по телевизията продължаваше, а Джак леко хъркаше. Тя седна на

леглото за минута и просто го загледа, замислена колко странно нещо е животът. Как животът те събира с различни хора по различно време. В момента тя не можеше да си представи да е с някой друг, а не с него.

Когато се вмъкна в леглото до него, той се размърда леко и минута по-късно загаси лампата и телевизора. Но щом си легна, бебето започна да рита. По този начин нощта ще е дълга, помисли си тя. Лежа, както и се стори, векове, но не можа да заспи. Все още я болеше гърбът и сега, заедно с тази болка, чувстваше и някакъв много странен натиск, сякаш бебето напирала надолу с глава. И тогава изведнъж едно потрепване в самото дъно на корема ѝ закачи струна от паметта ѝ. Раждаше. И потрепванията бяха контракции.

В началото бяха леки. И забеляза, че минават цели десет минути, преди да се появи следващата. Бяха бавни, непоколебими и редовни и в три часа сутринта, както продължаваше да лежи до него, идваха на всеки пет минути. Не беше сигурна дали трябва да го събуди. Би било глупаво, ако е твърде рано. Но той я чу, когато тя отиде до банята.

— Добре ли си? — промърмори сънливо, когато тя се върна в леглото и се намести по-близо до него.

— Мисля, че раждам — прошепна тя.

Той скочи и седна.

— Сега? Тук? Ще повикам лекаря. — Той веднага светна лампата и двамата замижаха.

— Мисля, че още е рано. — Но щом го каза, тя усети категорична силна болка, която я накара да стисне зъби и да се сгърчи до него. Но премина за по-малко от минута.

— Ти луда ли си? Тук ли смяташ да родиш бебето? — Той изскочи от леглото и си обу гащите, а тя му се смееше и тогава дойде следващата болка. Но изведнъж започнаха да идват на всеки две минути.

— Дори не съм си разопаковала куфара — каза между два пристъпа. — Искан да прекарам поне една нощ тук.

— Ще те доведе отново тук, заклевам се, след като се роди бебето. Винаги, когато поискаш. Сега си вдигай задника от леглото, за да хванем лекаря, преди да си родила това дете.

— Искан да кажа, че нямам какво да облека.

— Какво му е на това, с което беше облечена?

— Не мога да отида в болницата със сватбената си рокля. Ще изглеждам глупаво.

— На никого няма да казвам какво си си сложила. Просто се облечи, Аманда, за бога... Какво правиш?...

— Имам контракция — промълви тя отново със стиснати зъби и почти веднага той се хвана за стомаха.

— Май че в шампанското имаше отрова.

— Може би ти също раждаш — каза тя, когато болката премина.
— Обади се на Джан и Луиз — нареди, докато изпълзваше от леглото. Но сега вече ѝ беше трудно да стане права.

— Ще извикам линейка.

— Не *искам* линейка. — Когато дойде следващата болка, тя се намираше в капан между смеха и сълзите. — Ти ме закарай.

— Не мога. Толкова съм пиян, че не виждам. Не разбираш ли?

— Не, струваш ми се добре. Тогава аз ще карам. Просто повикай Джан и Луиз.

— Не им знам телефоните, а ако не си сложиш веднага тая проклета сватбена рокля, ще повикам полицията и ще накарам да те арестуват.

— Това би било мило — каза тя приглушено, докато си навличаше през главата сватбената рокля и притискаше стомаха си. Но когато се опита да си сложи обувките, откри, че краката ѝ са прекалено подути. — Ще трябва да ида боса — заяви делово.

— Би изглеждала глупаво.

По това време стояха на прага на стаята и часът беше малко след четири сутринта, но следващата болка дойде толкова силна, че се наложи тя да се подпре на вратата. Само като я гледаше, Джак започна да стене, а тя го прегърна през рамената, докато излизаха от стаята и бавно отиваха пред хотела, където той беше паркирал колата. Сякаш беше необходима дяла вечност да стигнат дотам. В действителност им отне повече от десет минути и тя започна да се тревожи, че ще роди бебето, преди изобщо да стигнат до ферарито.

Вмъкна се на шофьорското място и протегна ръка към него, молейки се да не е забравил да донесе ключовете. Не искаше да чака и минута повече. Но за щастие те бяха в джоба му. Той ѝ ги подаде и се вмъкна в колата до нея. И докато излизаха, наклонени на две колела, от

паркинга и от Бел Еър, тя му даде телефона на Джан и му каза да ѝ се обади.

— Кажи ѝ да звънне на Луиз. Просто им кажи да се срещнем там, в родилната зала. Ще бъдем там след пет минути.

— Те сигурно ще ме пратят в гериатричното отделение.

— Просто се отпусни, нищо ти няма — каза тя и му се усмихна.

Това беше страхотен начин да си прекараш медения месец. Всяка минута щеше да им се роди дете. Тъй или иначе, тя трябваше да отбие встрани от пътя за следващата контракция.

— О, господи! — изкрещя и той. — Какво правиш?

— Опитвам се да не ти счупя ферарито, докато имам контракция — каза тя и звучеше повече като момичето в „Магьосникът“, отколкото като жената, за която току-що се беше оженил, а той я погледна с ужас.

— Глупости! Според мен си в преход.

— Не ми разправяй в какво съм, просто млъкни и повикай дъщеря ми, по дяволите.

— Ето... ето... за това разправяше чудовището в болницата... тя каза, че ще започнеш да се държиш като някой, дете изобщо не го познавам. Това е транзиция. — Тя не знаеше дали ѝ се ще да се смее, или да го убие. Но поне тогава той се обади на Джан и ѝ съобщи, че майка ѝ е в транзиция.

— Това шега ли е? — попита Джан, която беше дълбоко заспала и не знаеше за какво говори той. Беше очевидно, че е пил твърде много на венчавката.

— Разбира се, че не е шега — извика той в слушалката и звучеше истерично. — Тя ражда бебето и сме на път за болницата, и е в транзиция. Говори като съвсем чужд човек.

— Сигурен ли си, че това е мама? — изсмя му се Джан.

Той беше дори по-объркан, отколкото и майка ѝ беше предвиждала.

— Е, поне носи сватбената рокля на майка ти. И иска ти да се обадиш на Луиз. Но побързай!

— Ще бъдем там след десет минути! — гласеше отговорът, когато гумите на Аманда проскърцаха в алеята на болницата и тя отвори широко вратата на ферарито, хвърляйки отчаян поглед на чисто новия си съпруг.

— Ти паркирай. Аз съм заета. И да не одраскаш колата, че съпругът ми ще те убие.

— Много смешно, госпожо. Много смешно, която и да сте. Пък и изглежда точно като жена ми — събщи той на един нощен пазач, който поклати глава и посочи на Джак къде да паркира. Реши, че те сигурно са дрогирани, всеки в Ел Ей беше дрогиран.

По това време Аманда вече беше стигнала във фоайето и седеше на болнична количка. Беше им дала името на лекаря си и точно както ги бяха научили в Ламейс, тя дишаше дълбоко и издишваше. Контракциите ставаха грознички.

— Какво правиш? — попита Джак, като я погледна, и тогава си спомни. — Забравих си хронометъра. — Но една сестра вече я беше подкарала към асансьора, а тя стискаше облегалките на количката. Много изнервяше Джак. — Бебчо, добре ли си?... Искам да кажа наистина...

— Как ти изглежда? — Гласът ѝ едвам се чуваше поради контракциите, но сега звучеше по-обичайно. Може би не беше в транзиция.

— Печална работа — каза той честно — по-лошо, даже.

— *Наистина* е по-лошо. Все едно, че ти разрязват червата с трион за вериги.

— Какво стана с нещото с горна устна?

— После ще видим.

— Нямам търпение.

Вкараха я в една стая на третия етаж и тя смени дрехите си с избеляла болнична нощница. Подадоха на Джак шапка за баня и зелена пижама.

— Това за какво е? — изглеждаше паникьосан.

— За Вас, ако искате да видите как се ражда бебето ви — безцеремонно му каза сестрата и нареди да повикат лекар да прегледа Аманда.

Той се появи в родилната зала две минути по-късно, докато Джак се преобличаше, и обяви, че Аманда има разкритие осем сантиметра и напредва бързо. Когато приключи, тя беше на девет.

— Дайте ми епидурал — каза тя, стиснала пречките отстрани на леглото по време на следващата контракция — ... морфин... демерол... каквото и да е... дайте ми нещо.

— Твърде късно е, госпожо Кингстън — каза утешително сестрата. — Трябваше да сте дошли тук на седем сантиметра.

— Заета бях. Карах към болницата в шибаното ферари на съпруга ми.

Тя вече плачеше. Никак не беше смешно. И се обърна да погледне разярено лекаря и сестрата.

— Да не искате да ми кажете, че ако съм била тук преди половин час, съм могла да взема епидурал? Ти си виновен — каза тя на Джак, който се появи от банята с вид на санитарка.

— За какво съм виновен? О, това — той погледна огромния корем. — Ами сигурно. И между другото — обърна се той властно към лекаря — тя не е госпожа Кингстън.

— Не е ли? — Той изглеждаше сепнат и вдигна болничния лист. Беше ясно написано. — Тук пише, че е госпожа Кингстън.

— Тя е госпожа Уотсън — поправи го Джак, все още пиян поради неизвестното количество шампанско, което бе изпил на сватбата им.

Щяха да минат часове, вероятно дни, преди да изтрезнее — и Аманда го знаеше.

— Няма значение коя съм. Просто повикайте моя лекар. Къде е той?

— Тук съм, Аманда — спокойно каза един глас от вратата.

— Добре. Искам хапчета, а те не ми ги дават. — Той поговори с местния лекар за минута и тогава кимна.

— Какво ще кажеш за малко морфин?

— Звучи страхотно.

Свързаха я за монитор, забиха ѝ иглата и започнаха да ѝ преливат венозно, всичко продължи по-малко от пет минути. Но само като ги гледаше да правят това, на Джак страхотно му се догади. Седеше на един стол в ъгъла със затворени очи и стаята около него се въртеше.

— Хайде да дадем на господин Уотсън чаша кафе, черно, нали? — каза лекарят, а сестрата повдигна вежда.

— Добра идея.

Медицинският екип се захили, а Джак отвори едно око и ги изгледа, а в това време Аманда се бореше със следващия пристъп, но поне морфинът го беше притъпил малко.

— Защо вдигате такъв шум тук? — Оплака се Джак точно когато влизаха Джан и Луиз и се насочиха направо към майка си.

— Ти не трябва да влизаш тук — каза тя замаяно на Джан. Морфинът я караше на сън.

— Защо не, мамо? Тя нежно докосна бузата ѝ и я погали по косата, а в това време Луиз отиде да ѝ вземе кубчета лед. Когато тя бе раждала, това беше единственото, което искаше.

— Защото никога няма да поискаш да имаш деца. Това е ужасно — и тогава добави, след като размисли, затворила само за минута очи, — но си струва. Обичам те, миличка — прошепна ѝ тя и после отново се отнесе, а в това време Луиз се върна в стаята с кубчетата лед. — И теб обичам, Луиз — каза тя и с благодарност пое леда. Джак все още седеше в ъгъла и пиеше кафе.

А в пет часа, когато лекарят отново я прегледа, решиха, че е готова да отиде в родилната зала, но дотогава действието на морфина беше преминало и Аманда се оплакваше.

— Чувствам се ужасно... защо се чувствам толкова ужасно...?

— Защото раждаш — каза ѝ Луиз, а в това време Джак дойде и застана до нея. Изглеждаше доста по-трезвен.

— Как върви, душичке? — попита състрадателно.

— Чувствам се ужасно.

— Сигурно. — Тогавя той погледна сестрата с досада. — Не може ли да ѝ дадете нещо? Защо не я упоите, за бога?

— Защото тя ражда, а не ѝ правят мозъчна операция, и сега трябва да напъва.

— Не искам да напъвам. Мразя напъването. Мразя всичко. Мразя това.

Единствената полза от морфина бе, че я беше замаял и отвлякъл, но тя продължаваше да чувства всяка болка.

— Скоро ще свърши — каза той и последва количката в родилната зала, чудейки се как се е оплел във всичко това. Не искаше да го гледа, но пък и не искаше да я остави. А двете ѝ дъщери вървяха непосредствено зад него. Само оборудването на залата му замая главата. Дадоха на всеки от тях табуретка до тавата ѝ и я повдигнаха почти до седнало положение, като краката ѝ бяха на стремената. В далечния ъгъл се намираше малко пластмасово легенче с топлинна лампа над него, която да го държи затоплено за бебето. То изведнъж

направи нещата съвсем реални за Джак. Имаше причина да са тук. Случваше се нещо велико. Те не бяха тук само за да я гледат как страда.

Но след малко го обзе чувството, че именно затова са дошли тук. Тя се напъваше в продължение на два часа и доникъде не стигаше. Бебето беше огромно. Лекарският екип започна да си шепне и докторът погледна към часовника и кимна.

— Ще ѝ дадем още десет минути.

Но по това време Джак вече беше нащрек, беше ги чул.

— Какво значи това?

— Бебето не се движи много, Джак — тихо каза лекарят. — А Аманда е доста уморена. Може да се наложи да ѝ помогнем тук.

— Как да ѝ помогнете? — Изглеждаше паникьосан. Беше разбрал дори преди да му кажат. Учебният филм. Цезарово сечение. Там, дето изглеждаше сякаш режат жената наполовина с трион за вериги. И той погледна към лекаря с откровен ужас. — Налага ли се?

— Ще видим. Може би не, ако тя ни помогне. — В този момент Аманда беше нещастна, плачеше и стискаше ръцете му и двете ѝ дъщери изглеждаха разтревожени. Но Джак изглеждаше по-зле от нея. Пет минути по-късно нямаше никакво подобрение. Те стояха наоколо и чакаха следващия пристъп на болката, когато иззвъня някаква аларма, цялата зала сякаш се изпълни със звука ѝ и всички около нея скочиха да действат.

— Какво е това? Какво стана? — Джак беше обзет от паника и напълно трезвен.

— Това е мониторът на зародиша, Джак. Бебето е в беда — обясни лекарят, но беше твърде зает, за да каже повече. Навсякъде хвърчаха инструкции, анестезиологът казваше нещо на Аманда, а тя плачеше.

— В каква беда? — Джак отчаяно искаше да разбере какво става, а никой не му казваше.

— Вие трябва да напуснете стаята сега, всички — каза високо лекарят, а после се обърна към анестезиолога. — Имаме ли време за един епидурал?

— Ще опитам — отговори той.

Още тичане, още инструкции, шум навсякъде, а Аманда, легнала там, посягаше към ръката на Джак като ранено животно. По това време

момичетата вече бяха напуснали залата, обаче Джак знаеше, че не може да я остави. Не можеше да постъпи така с нея.

— Аз ходих на курса — каза на всички, които биха го слушали. — Бях на курса с филма за цезаровите сечения.

Но никой не слушаше, очите им бяха залепени за монитора и все още е безуспешно се опитваха да изтръгнат сина му от Аманда.

Епидуралът вече беше сложен и лекарят строго погледна Джак.

— Седнете и ѝ говорете.

Сложиха параван, така че той да не може да вижда хирургическата намеса, а само лицето ѝ и анестезиологът сякаш правеше хиляда неща наведнъж, и около Джак се носеха легенчета с инструменти, а той се опитваше да не ги гледа. Но сега виждаше единствено очите ѝ, лицето ѝ и изписания по него ужас.

— Всичко е наред, бебчо, тук съм. Ще мине добре. За една минута ще извадят бебето. — Хвана се, че тихо се моли дано не я лъже.

— Той добре ли е? Бебето добре ли е, Джак? — Тя плачеше и говореше едновременно, но сега не чувстваше болка, само много бутане и дърпане. А Джак беше заковал очите си върху нея и ѝ казваше колко много я обича.

— Бебето е добре — продължаваше да ѝ говори той, надяваше се да е истина и се молеше нищо да не е станало с бебето. Не искаше да ѝ се случи това. Вече беше преживяла твърде много. Бебето трябваше да оживее. Но операцията продължаваше сякаш безкрайно. Потта се стичаше от лицето на Джак върху чаршафа до нея и докато чакаха, сълзите им се смесваха. В залата се носеха непрекъснати шумове, после изведнъж настана тишина и тя започна да плаче по-силно.

Сякаш знаеше, сякаш усещаше, че може да се случи нещо ужасно, а той можеше единствено да я целува и да ѝ казва колко много я обича. Но как изобщо би могъл да ѝ го компенсира, ако бебето умре? Знаеше, че каквото и да направи, не би могъл. И докато я гледаше с надеждата синът им да живее, те изведнъж чуха слаб виещ звук, който изпълни стаята и очите ѝ широко се отвориха от удивление.

— Той добре ли е? — Тя беше напълно изчерпана, но в момента това бе единственото, което искаше да разбере, и лекарят бързо я успокои.

— Добре е.

Срязаха пъпната връв и го сложиха на кантара да го претеглят, а в това време Джак отиде да види своето момче, своя син. Четири кила и седемстотин грама. Почти пет кила. Много се беше борил, за да стигне дотук. Имаше нейните големи сини очи и изненадан израз на лицето си, сякаш бе пристигнал по-бързо, отколкото е възнамерявал. Впрочем така си беше. Родил се бе почти три седмици по-рано.

После го почистиха и го завиха в одеяло и го сложиха да легне до майка му, но ръцете ѝ все още бяха завързани за масата и тя не можеше да го държи. Джак го взе вместо нея и очите му се изпълниха със сълзи, като наблюдаваше как Аманда за първи път вижда сина си и как го докосва с бузата си. Никога нищо не го беше развълнувало повече от тази жена, която толкова много бе заобичал, и от бебето, което никой от двамата не беше очаквал. Това беше раждането на малка мечта, на голяма надежда за бъдещето, на *специална пратка от небето*. И изведнъж Джак се почувства не стар, а млад, като гледаше надолу към тях. Това беше магически подарък и най-вече за бъдещето. Сякаш се отваряше прозорец към слънчевата светлина.

— Той е толкова красив — прошепна тя, като погледна нагоре към Джак. — Прилича на теб.

— Надявам се, че не — отвърна, а сълзите се търкаляха по бузите му, докато се навеждаше да я целуне. — Благодаря ти — отрони за това, че не се отказа от него... за това, че го искаше, когато аз не го исках.

— Обичам те — сънливо отвърна тя.

Беше осем часът сутринта, а тяхното бебе беше вече на десет минути.

— И аз те обичам — рече ѝ, наблюдавайки как сънят я отнася, а докато довършваха грижите за майка му, отведоха бебето в детското отделение. Той седя дълго време и я наблюдава и когато най-сетне я откараха отново в стаята ѝ след реанимацията, тя все още беше дълбоко заспала и той все още беше с нея.

Останалите ги чакаха там, вече бяха чули новината и Пол беше там, и всички се усмихваха.

— Поздравления! — Луиз беше първата, която ги поднесе този път искрено.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.